

LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI INTERJUDEȚEAN

COPII CA TINE AM FOST ȘI EU

„MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR”



NR. 4
MAI 2024

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ “ION CREANGĂ”
BRĂILA**

**MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR
ÎN VIAȚA ELEVILOR**

**REVISTĂ DE INFORMARE ȘI
DOCUMENTARE**

**”MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN
VIAȚA ELEVILOR” – apariție anuală**

ISSN 2821-6245

ISSN-L 2668-9774

COORDONATORI:

Prof. înv. primar STANCIU NICOLETA

Prof. înv. primar DUMITRIADE CARMEN

Școala Gimnazială ”Ion Creangă”, Brăila

Str.Școlilor, nr.15, Brăila

Tel. 0239611910

Email: scoala_ioncreanga_braila@yahoo.com

Director- prof. **Grigore Bogdan Mircea**

Director adjunct- prof. **Stoica Nicoleta**

În această lucrare am adunat material din cadrul Simpozionului Interjudețean **“MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIATA ELEVILOR”**, simpozion cuprins în **Proiectul ”Copil ca tine am fost și eu”**, înscris în CAERI 2023-2024, Anexa 3 la OME nr. 3468/29.01.2024, poziția 327, **organizat de Școala Gimnazială “Ion Creangă”, Brăila**, în care sunt implicate cadre didactice din mai multe județe ale țării ce fac cunoscute modalități de implicare a părinților în viața elevilor, oferind prilejul unor dezbateri, experiențe cu privire la unele aspecte didactice și schimb de bune practice în contextul apropierei părinților de activitățile școlare și extrașcolare ale copiilor.

SIMPOZION INTERJUDEȚEAN “Modalități de implicare a părinților în viața elevilor”: referate, scenete, serbări, eseuri , proiecte educative, activități extrașcolare.

**CONȚINUTUL ȘI TEHNOREDACTAREA APARTIN ÎN EXCLUSIVITATE
AUTORILOR.**

**ORGANIZATORII ACESTUI SIMPOZION SE DELIMITEAZĂ DE
EVENTUALE ÎNCĂLCĂRI ALE LEGISLAȚIEI ÎN VIGOARE PRIVIND
DREPTURILE DE AUTOR.**

ISSN 2821-6245

**CONȚINUTUL ȘI TEHNOREDACTAREA APARTIN ÎN EXCLUSIVITATE
AUTORILOR
EVENTUALE ÎNCĂLCĂRI ALE LEGISLAȚIEI ÎN VIGOARE PRIVIND
DREPTURILE DE
AUTOR.**

Cuprins

<i>CUVÂNT- ÎNAINTE</i>	12
NOI FRUMOS VOM ȘTI CÂNȚA, CLASA VOM MODERNIZA , Prof. Gabriela Vanda Cortez, Liceul Tehnologic „Nicolai Nanu”, Broșteni, Suceava	13
CU PĂRINȚII LA ȘCOALĂ , Prof. înv. primar Bogdan Mariana, Prof. înv. primar Tudor Florentina, Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu” Arad.....	17
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR , Prof. înv primar Mazalu Aurora Elena, Școala Gimnazială Cazasu, Jud Brăila, Prof. Mazalu Ionuț, Școala Gimnazială ”Ecaterina Teodoroiu”, Jud. Brăila	20
„PRIETENII CĂRȚII” , Prof. înv. primar Podaru Camelia Gabriela, Prof. înv. primar Drăghiță Daniela, Bibliotecar Chirsanov Lenuța, L.P.S Brăila.....	24
CARNAVALUL DIN POVEȘTI , Prof. înv. primar, Ungureanu Laura, Școala Gimnazială. „Ion Creangă” Bacău.....	27
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR , Prof. Cioabă Cornelia Mădălina, Școala Gimnazială Constantin Negreanu, Loc. Drobeta Turnu Severin, Județul Mehedinți	34
CONTRIBUȚIA FAMILIEI LA EDUCAȚIA COPIILOR , prof. Ciolpan Daniela-Anișoara, Liceul de Artă „Gheorghe Tattarescu”, Loc. Focșani, jud. Vrancea.....	37
PARTENERIAT ȘCOALĂ – FAMILIE „ EDUCĂM ÎMPREUNĂ” , Prof. înv. primar Cîlțaru Mariana, Școala Gimnazială Nr. 1 „George Uscătescu” , Târgu Cărbunești , Gorj	41
AJUTĂ-MĂ SĂ REUȘESC! , Prof. înv. primar Constantinoiu Elena Verona, Școala Gimnazială Liliiești, Oraș Băicoi	46
COPILĂRIA –LUMEA MIRACOLULUI ȘI A FERICIRII , Prof. înv. primar Lărgeanu Florica Școala Gimnazială „Miha Dragomir” , Brăila.....	50
JOCUL PĂRINTE – COPIL , Prof. înv. primar Cristea Georgiana, Școala Gimnazială „A. S. Pușkin”, Brăila	54
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR , Prof. înv. primar Croitoru Carmen Simona, Școala Gimnazială Mavrodin, Loc. Mavrodin, Jud. Teleorman	57
FIȘĂ DE ACTIVITATE EXTRAȘCOLARĂ , prof. înv. primar Cseke Sanda, Liceul Teoretic „Lucian Blaga” Loc. Oradea, jud. Bihor.....	62

DOAR ÎMPREUNĂ PUTEM REUȘI , Prof. înv. primar SIMONA TĂNASE, Școala Gimnazială „Fănuș Neagu”Brăila.....	65
COLABORAREA FAMILIE – ȘCOALĂ PUNTEA DE LEGATURĂ CĂTRE SUCCESUL ȘCOLAR , Prof. înv. primar, Drăghici Daniela, Școala Gimnazială “Mihai Eminescu”, Brăila	70
EXEMPLE DE BUNE PRACTICI ÎN SUSȚINEREA COPIILOR CAPABILI DE PERFORMANȚĂ , Profesor: Gheonea Gabriela, Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila	76
EXPERIENȚE NONFORMALE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ – SERBAREA ȘCOLARĂ , Prof. înv. primar:Vintdevară Elena-Lăcrămioara, Școala Gimnazială Nr. 33, Galați.....	79
JOCURILE COPILĂRIEI , Prof. înv. primar Corbu Gabriela, Școala Gimnazială Tichilești, județul Brăila..	82
IMPLICAREA ACTIVĂ A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR -GARANȚIA SUCCESULUI ȘCOLAR , prof. înv. primar Tulumis Violeta, Școala Gimnazială „Miha Dragomir”, Brăila	86
IMPLICAREA FAMILIEI ÎN VIAȚA ȘCOLII – OBIECTIV ESENȚIAL AL MOTIVAȚIEI ȘCOLARE , Prof. Stănescu Virginia – Angela – Diana, Prof. Toma Georgiana – Maria – Alina, Colegiul Național „Carol I” – Craiova, Dolj.....	90
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII – OBIECTIV ESENȚIAL AL MOTIVAȚIEI ȘCOLARE , Prof. înv. primar Morteciu Elena, Liceul Teoretic „Constantin Angelescu”, loc. Ianca, jud. Brăila	95
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN ACTUL EDUCAȚIONAL , prof. înv. primar Lungu Doinița, Școala Gimnazială. „Ecaterina Teodoroiu”, Brăila, prof. înv. primar Bunea Viorica, Școala Gimnazială. „Nedelcu Chercea”, Brăila	99
IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR- MODALITATE DE OBTINEREA A PERFORMANȚELOR ȘCOLARE , Prof. înv. primar: ȘENDROIU MARIA-MĂDĂLINA, Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși” Peștișani	103
IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR SAU A FAMILIEI ÎN COPILĂRIA TIMPURIE , Prof.în.v.primar: Ciubotaru Angela, Colegiul Tehnic”Dimitrie Ghika”, Comănești, Bacău.....	106
IMPORTANȚA JOCURILOR COPILĂRIEI ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPIILOR , Prof. înv. primar Ciobanu Cristina-Erika, Prof. înv. primar Domnițeanu Ilinca, Liceul Tehnologic „Matei Basarab”, Loc. Măxineni, jud. Brăila	110
JOCURILE COPILĂRIEI , Prof. înv. primar Vasilachi Valy, Prof. înv. primar Anghel Anamaria, Școala Gimnazială Tichilești, Brăila	116
JOCURILE COPILĂRIEI: IMPORTANȚA ȘI IMPACTUL LOR ASUPRA DEZVOLTĂRII	

COPII , Prof. înv. primar Purcel Claudiu, Liceul Teoretic ”Mihai Veliciu” Chișineu-Criș	118
CONTRIBUȚIA PĂRINȚILOR LA SUCCESUL EDUCAȚIONAL AL ELEVILOR , Prof. Urmaciu Paul-Emanuel , Palatul Copiilor Brașov, jud. Brașov, Prof. Urmaciu Anca-Alexandra, Școala Gimnazială „Ovid Densusianu” ,Făgăraș, jud. Brașov	121
SERBARE DE CRĂCIUN , Prof. înv. primar Bădeanu Laura, Școala Gimnazială Nr . Moreni, Dâmbovița ...	124
ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA TINEREI GENERAȚII , Prof. Maier Arnold, Colegiul Național ”Kolcsey Ferenc” ,Loc. Satu Mare, Jud. Satu Mare	129
FAMILIA –PERSPECTIVE SOCIOLOGICE , Prof. Maier Francisc, Școala Gimnazială ”Ion Creangă” Loc. Satu Mare, Jud. Satu Mare	132
METODE MODERNE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE VERSUS METODE TRADIȚIONALE INTEGRAREA COPIILOR CU C.E.S , Prof. înv. primar Maria Elena Trepăduși, Liceul Tehnologic Nicolae Stoica de Hațeg, Loc.Mehadia, Jud. Caraș- Severin.....	135
ROLUL PĂRINȚILOR IN VIAȚA ȘCOLARILOR MICI , Prof. înv. primar, Birnea Nicoleta, Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși”, Comuna Peștișani, Județul Gorj.....	140
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR , Prof. înv. primar: Dobromirescu Elena-Daniela, Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși” , Loc. Peștișani, Jud. Gorj	142
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR , Profesor învățământ primar, Zafiu Elena-Magdalena, Școala Gimnazială „Ionel Teodoreanu”, București, sector 4	145
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII , Prof. înv. primar Popa Georgiana, Prof. înv. primar Lăcătuș Cristina, Școala Gimnazială „Ionel Teodoreanu”, București.....	148
PARTENERI ÎN EDUCAȚIE COLABORAREA FAMILIE – ȘCOALĂ , Prof. înv. primar Mariana Iancu, Prof. înv. primar Maria Cojocar, Școala Gimnazială nr. 97, București	151
PĂRINȚI IMPLICAȚI, COPII CÂȘTIGĂTORI , Prof. înv. primar Boca Maria Daniela, Școala Gimnazială „Ioan Vlăduțiu”, Loc. Luduș, Jud. Mureș	155
JOCUL ȘI DANSUL PĂPĂRUDEI LA ROMÂNI , Prof. înv. primar Peneș Viorica, Prof. înv. primar Vâlsan Elena , Școala Gimnazială Tichilești, Loc. Brăila, Jud. Brăila	159
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI , Prof. Petrescu Letiția Paraschiva, Școala Gimnazială Constantin Negreanu, Loc. Drobeta Turnu Severin, Jud. Mehedinți.....	163
BENEFICIILE SPORTULUI ÎN FAMILIE , prof. înv. primar Nistor Liana Monica, Școala Gimnazială „Ioan Vlăduțiu” , Loc. Luduș, Jud. Mureș	166

VÂNĂTOAREA DE LECTURĂ - VÂNĂTOARE DE COMORI , Prof. Vlad Carmen Valentina, Bibliotecar Damian Dorina, Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila.....	171
ATELIERUL LUI MOȘ CRĂCIUN , Prof. înv. primar Radu Gabriela, Prof. înv. primar Dolea Paula, Școala Gimnazială Nr.17, Galați	173
PROIECT EDUCAȚIONAL „ÎMPREUNĂ, PĂRINȚI ȘI COPII! ” , Prof. inv. primar Ristea Mihaela, Prof. înv. primar. Chilom Eliza, Colegiul National Carol I, Loc. Craiova, Jud. Dolj.....	177
ȘCOALA PĂRINȚILOR PREGĂTIREA PĂRINȚILOR ÎN SCOPUL IMPLICĂRII CONSTRUCTIVE ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL , Prof. înv. primar Hereșanu Ildikó, Școala Gimnazială “Ioan Vlăduțiu” Loc. Luduș Jud.Mureș.....	183
PROIECT EDUCAȚIONAL „SĂPTĂMÂNA UNIRII” ȘCOALA-FAMILIE , Prof. Târchilă Alina, Școala Gimnazială nr 163, București.....	187
ROLUL FAMILIEI ÎN ADAPTAREA COPIILOR LA ȘCOALĂ , Prof. înv. primar Malinchi Mariana, Școala Gimnazială „Vlaicu Vodă” Brăila.....	190
CINE SUNTE EU, CINE EȘTI TU , Prof. Maroiu Manuela, C.S.E.I. „Aurora” Reșița	194
IMPLICAREA FAMILIEI ÎN VIAȚA COPIILOR , Prof. înv. primar Pețenchia Maria Cristina, Prof. înv. primar Sabău Maria Cristina, Școala Gimnazială Săcălaz-structura Beregsău Mare, Loc.Beregsău Mare, jud. Timiș	199
„PĂRINȚII, PROFESOR PENTRU O ZI” , Prof. Vasile Gabriela, Școala Gimnazială Cristian, Loc. Cristian, Jud. Brașov.....	204
ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎMPREUNĂ , Prof. înv. primar Simion Didina Georgiana, Școala Gimnazială Mircea Vodă, Loc. Mircea Vodă, jud. Brăila	207
SERBARE FINAL DE CLASA A III-A , Prof. înv. primar Iuliana Alina Ciobotaru, Școala Gimnazială. „Mihai Eminescu”, Brăila	211
EXEMPLU DE BUNĂ PRACTICĂ – WORKSHOP PE TEMA RESPONSABILITĂȚILOR LA VÂRSTA COPILĂRIEI , Prof. Ivanovici Cristina, Prof. Crețu Georgel, Școala Gimnazială Nr. 27 „Anatol Ghermanschi” Brașov	213
EXCURSIA- MODALITATE DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR , Prof . înv. primar: Stenciulaș Loredana, Liceul Teoretic „Nicolae Jiga”, Loc. Tinca, Jud Bihor.....	219
PLEDOARIE PENTRU UN PARTENERIAT EFICIENT ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE , Prof. Tinică Maricela – Paula, Școala Gimnazială „Ion Murgeanu” Loc. Zorleni, Jud. Vaslui	221

MEREU ALĂTURI DE COPILUL MEU , Prof. înv. primar Pantazi Camelia, Prof. înv. primar Ion Ramona Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Jud.Brăila	226
MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR , prof. înv. primar Perianu Daniela, Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila	230
STRATEGII, METODE ȘI DEMERSURI REUȘITE ÎN FORMAREA PĂRINȚILOR ÎN SPIRITUL COLABORĂRII ȘI A PARTENERIATELOR , Prof. înv. primar Petrescu Mirela, Prof. înv. primar Moise Carmen, Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila	235
IMPLICAREA FAMILIEI ÎN VIAȚA ELEVILOR , prof. Stanciu Nicoleta, prof. Dumitriade Carmen ,Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila	241
ȘCOALA ȘI FAMILIA-PARTENERI ÎN DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE , Prof. înv. primar Scară Adelina- Elena, Prof. înv. primar Băjenaru Carmen-Mihaela, Școala Gimnazială “Ion Băncilă”, Brăila.....	246
RELAȚIA PARINTE-COPIL ÎN DINAMICA EDUCAȚIONALĂ , Prof. înv. primar Ion Violeta, Școala Gimnazială “Ion Creangă”, Brăila.....	249

CUVÂNT- ÎNAINTE

Această revistă cuprinde exemple de bune practice cu privire la rolul major pe care îl are implicarea familiei în viața copiilor, participarea părinților la jocurile copilăriei și găsirea soluțiilor optime pentru îmbunătățirea relației dintre familie și școală, familie și copii.

Nu există copil căruia să nu-i placă să se joace. Pentru ei , joaca este ceva natural. Cu toate acestea, de multe ori se împotmolesc, nu mai găsesc ce anume să se joace, se plictisesc de jocurile și jucăriile pe care le au sau își doresc un partener de joacă.

Cu toate că pentru unii părinți este dificil să intre în lumea copiilor, este extrem de important să-i ghideze către jocurile copilăriei: Elasticul, Mima, Șotron, Castelul, Pititea etc, petrecând astfel timp de calitate cu copiii.

Acest concurs-simpozion urmărește stimularea activ-participativă a elevilor și cadrelor didactice la activități cultural-artistice în vederea dezvoltării creativității și expresiei artistice., dezvoltarea spiritului competitiv prin activități extracurriculare și colaborarea dintre cadre didactice și elevi, transferul de informații în cadrul activităților specifice.

NOI FRUMOS VOM ȘTI CÂNȚA, CLASA VOM MODERNIZA

Prof. Gabriela Vanda Cortez

Liceul Tehnologic „Nicolai Nanu”.

Broșteni, Suceava

Proiect Educațional

ARGUMENT

Activitatea constă în învățarea și intonarea colindelor traditionale în scopul strangerii de fonduri necesare dotarii clasei. Activitatea se va desfășura cu respectarea normelor de siguranta.

Crăciun. Iubire. Sinceritate. Veselie. Simplitate. Dăruire.

Crăciunul, sărbătoarea bucuriei, ne face să ne simțim generoși și energici. An de an, aceasta perioada ne întoarce la veselia și starea de grație a copilăriei.

Bucuria ce ne este adusa de cea mai minunata sarbătoare a creștinatatii trebuie impartita și impartasita cu ceilalti.

Tema „**Colindăm, colindăm**”, la o prima analiză se înscrie în cadrul obiectului Muzică și Mișcare dar este mult mai complexă deoarece îl provoacă pe elev să se implice afectiv și efectiv în realizarea temei, în căutarea și interpretarea colindelor tradiționale, în culegerea de informații și curiozității referitoare la tema aleasă. În cadrul acestor activități se îmbină cât mai armonios utilul cu plăcutul, copilul construindu-și o imagine despre tradiții și obiceiuri de Crăciun, despre istoria propriei familii, despre credințele ce au animat și ghidat generații întregi, utilizând toate formele de activitate: jocul, învățarea și munca .

TIPUL DE EDUCAȚIE ÎN CARE SE ÎNCADREAZĂ:

- ❖ Educație pentru dezvoltare personală (cunoașterea propriilor tradiții și colaborare familială);
educație antreprenorială, cultură și civilizație; educație pentru timpul liber.

TIPUL DE PROIECT: local

SCOPUL PROIECTULUI:

- ❖ Colectarea de fonduri extrabugetare în beneficiul elevilor școlii;

- ❖ Combaterea abandonului școlar prin integrarea copiilor cu dificultati in activitatile casei si prin imbunatatirea dotărilor clasei;
- ❖ Îmbogățirea experienței de viață a copiilor prin antrenarea acestora în activități plăcute si utile.
- ❖ Implicarea parintilor in activitatile scolii

OBIECTIVELE PROIECTULUI:

Stimularea și promovarea capacităților interpretative ale elevilor prin organizarea de mini-concerte;

- ❖ Sensibilizarea părinților pentru a-i determina să se implice în activitățile ce se organizează cu copiii ;
- ❖ cultivarea simțului practic si gospodaresc;
- ❖ încurajarea inițiativei individuale și de grup;
- ❖ conștientizarea și asumarea responsabilității pentru viitor precum si cunoasterea propriilor traditii;
- ❖ Identificarea propriilor valori și a grupului/comunității din care fac parte;
- ❖ Participarea elevilor la viața comunității din care fac parte;
- ❖ *Obținerea unor fonduri pentru imbunatatirea dotarilor si ambientului clasei, dotarea clasei cu corpuri de iluminat adecvate.n*

GRUPUL ȚINTĂ:

- ❖ elevii Clasei a III-a A;
- ❖ părinți;
- ❖ membri ai comunității locale.

RESURSE:

a)temporale: proiectul se va desfășura pe perioada: 2 - 31 decembrie 2023;

b) umane:

- ❖ cadre didactice;
- ❖ elevi și părinți;

c) financiare – autofinanțare.

ACTIVITĂȚI DE INFORMARE ȘI DOCUMENTARE:

- ❖ întâlniri cu părinții elevilor.

ACȚIUNI :

- ❖ mini-concert de colinde

Programul activităților

NR CRT.	TEMA ACTIVITĂȚII	MODALITĂȚI DE REALIZARE	LOCUL DE DESFĂȘURARE	DATA	RESPONSABILI
1.	Propunerea lansării acestui proiect în ședințele cu părinții	Întâlnire cu părinții;	Sala Casei de Cultura	Noiembrie 2023	Prof G. Cortez
2.	Craciunul, sarbatoare creștină	Activități de învățare a colindelor tradiționale, de interpretare, de dicutare și înțelegere a rostului acestora în societate.	Sala de clasă	Decembrie 2023	Cadrul didactic și elevii
3.	Concert de colinde: „ Colindăm, colindăm..... ”;	Organizarea unor concerte de colinde la bisericile din apropiere, la Primăria Orașului, la Ocolul Silvic al Orașului	Bisericile satelor , Ocolul Silvic Broșteni	8- 25 dec. 2023	Inv . Cortez Gabriela, elevii și părinții

STRATEGIA DE REALIZARE:

- ❖ observația, dezbateră, analiza produselor activității;

- ❖ pastrarea și practicarea tradițiilor stravechi.

MEDIATIZARE:

- ❖ Prezentarea proiectului în cadrul Comisiei metodice;
- ❖ Popularizarea proiectului prin pagina Facebook a școlii și a orașului;
- ❖ Popularizarea activitatilor in cadrul unui proiect e-twinning.

EVALUAREA PROIECTULUI:

- ❖ raport de evaluare incluzând principalele activități desfășurate, rezultatele obținute;

REZULTATE AȘTEPTATE:

- ❖ valorificarea de către elevi și cadre didactice a informațiilor obținute în timpul derulării proiectului;
- ❖ implicarea a cât mai multor elevi în acțiuni de participare și colaborare;
- ❖ albume cu fotografii reprezentând momente din desfășurarea activităților;

WEBGRAFIE:

www.didactic.ro

CU PĂRINȚII LA ȘCOALĂ...

Prof. învă. primar Bogdan Mariana

Prof. învă. primar Tudor Florentina

Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu” Arad

În Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu” Arad programul intitulat „Săptămâna părinților”, se află la ediția XX. Este vorba despre o săptămână în care părinții vin la școală, participă la activități, se implică activ. Orele cu elevii clasei sunt despre pasiunile părinților, despre locul lor de muncă sau alte preocupări ce ar putea fi interesante pentru copii.

Unii părinți sunt cadre didactice și desfășoară cu clasa ore de matematică (jocuri matematice), muzică (ritmul și măsura în muzică) etc. Această săptămână este așteptată cu nerăbdare atât de copii, cât și de părinți.

Scopul acestor manifestări constă în modificarea opticii pe care părinții o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, această schimbare putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic. Acest program nu-și propune să substituie clasicele ședințe cu părinții, ci să ofere modalități complementare de relaționare cu aceștia, pentru dezvoltarea colaborării eficiente școală – familie.

Cercetările arată că „*în programele în care părinții sunt implicați, elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați*” (Henderson și Nancy, 1995). Gradul de participare a părinților la viața școlară a copiilor lor influențează atât comportamentul cât și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât atitudinea acestora va fi una pozitivă, responsabilă, pro-activă, iar rezultatele școlare mai bune. Educația nu este un proces de care este răspunzătoare în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate. Prin acest program se urmărește stabilirea unor relații active între școală, familie și comunitatea locală.

„Săptămâna părinților” se încheie, în școala noastră, cu Târgul de Crăciun, având scop caritabil. Obiectele vândute la târg sunt confecționate de elevi împreună cu părinții sau singuri la orele de Arte

vizuale și abilități practice. Bani adunați sunt donați familiilor cu situație financiară precară din școala noastră sau copiilor bolnavi, care au nevoie de bani pentru tratament.



Poze de la activitățile desfășurate cu părinții (Ornamente de Crăciun și colaje; Omul dulce de zăpadă; Activitate de muzică, ritm și mișcare; Podoabe de Crăciun)





Exemplu de program pentru această săptămână la ciclul primar:

Ziua	Ora	Tema	Invitat
Luni, 18.12.2023	9 - 10	Colinde, colinde, e vremea colindelor	Părinte
Luni, 18.12.2023	10 - 11	Felicitări de Crăciun	Părinte
Luni, 18.12.2023	11 - 12	Ornamente de Crăciun	Părinte
MARȚI, 19.12.2023	10 - 11	Farfuria colorată, sănătoasă și bogată	Părinte
MARȚI, 19.12.2023	11 - 12	Desenăm, decorăm și ajutăm	Părinte
MIERCURI 20.12.2023	10 - 11	Jocuri matematice	Părinte
MIERCURI 20.12.2023	11 - 12	Mindfulness și echilibru emoțional cu arome de iarnă	Părinte
JOI, 21.12.2023	10 - 15	Târgul de Crăciun	Părinții clasei

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

Prof. învăț primar Mazalu Aurora Elena

Școala Gimnazială Cazasu, Jud Brăila

Prof. Mazalu Ionuț

Școala Gimnazială ”Ecaterina Teodoroiu”, Jud Brăila

Școlarul în jurul vârstei de 6-10 ani are abilitate crescută în a interacționa cu ceilalți, își face prieteni cu ușurință, învață din experiența de a pierde, sunt interesați de activități competitive, poate dezvolta o conversație constructivă pe un subiect citit sau o lecție de clasa, dezvoltă tendințe de gândire social filozofică cu accente pe etică, valori și ia atitudine atunci când principiile sunt încălcate de adulți

În sânul familiei copilul își exprimă emoțiile deschis; învață cum să piarda prin jocuri; învață să empatizeze cu ceilalți.

Studiile arată că marea majoritate a părinților nu sunt conștienți de importanța educației în primii ani de viață. O problemă comună părinților este timpul limitat alocat familiei. Să punctăm câteva exemple de expresii pe care le folosesc părinții copiilor „Locul al doilea este pentru învinși”.

Se creează copilului impresia că pentru a fi în regulă trebuie să fii perfect. Să presupunem că e vorba de olimpiada la care participă 100 de elevi și doar unul câștigă.

Ce se întâmplă cu percepția celorlalți copii? Simt că au pierdut când, de fapt, ei sunt câștigători pentru simplul fapt că sunt acolo.

„Fii bărbat”. E total nepotrivit atunci când este spusă unui copil. Acesta este obligat să devină matur mult mai devreme. Copilul grăbește procesul de maturizare și va reuși cu greu să trăiască în prezent.

„Ai grijă să nu mă faci de râs”. O altă comandă foarte gravă dată unui copil este aceasta. La nivel subliminal, i se spune copilului că nu este în regulă și că părintele nu are încredere în el.

Părinții nu sunt conștienți că o educație armonioasă este strict legată de limbajul pe care îl folosesc în comunicarea cu copiii. Reamintim alte expresii prin care părinții practic anihilează deprinderile motrice și curajul de a încerca: „Să nu cazi că o să te lovești”, „Să nu te cațeri în copac că o să te murdărești”, „Treaba ta dacă te vei lovi, să nu zici că nu ți-am spus” ...

Copiii pot descoperii frumosul și bucuria în nimic, dar uneori uită să se bucure de lucrurile frumoase din viața lor.

Atitudinea ignorantă de a nu vedea părțile simple și frumoase ale vieții ne privează de micile satisfacții care reprezintă esența unei vieți împlinite.

Părintele trebuie să menționeze cele mai nesemnificative sentimente pozitive. Ex: „Azi am văzut un copac atât de frumos care parcă îmi spunea ce simt.” Empatizarea cu natura este un exercițiu incredibil de util în dezvoltarea armonioasă.

Investiția în copii la vârste cât mai fragede conduce, pe termen lung, la dezvoltarea socială a acestora și la realizarea susținută a drepturilor copiilor. Dacă la nivelul educației timpurii sunt depistate și remediate deficiențele de învățare psiho-comportamentale ale copiilor, deci înainte de integrarea copilului în învățământul primar –beneficiile recunoscute se referă la: performanțele școlare superioare, diminuarea ratei eșecului școlar și a abandonului.

Calitatea educației, a îngrijirii și protecției copilului de la naștere până la clasele primare, inclusiv, depinde de noi, toți cei care interacționăm cu copiii, zi de zi: părinți sau educatori, consilier școlar sau asistent medical – toți acționând coerent și având în atenție permanentă copilul și particularitățile lui

Copilăria constituie un prim stadiu din ciclurile mari ale vieții care se caracterizează printr-un intens ritm de dezvoltare biologică, psihică și socială. Această perioadă a fost considerată multă vreme o etapă ne semnificativă din perspectiva achizițiilor psihologice, o etapă în care copilul nu face nimic altceva decât... să se joace! Însă a spune că jocul are o importanță crucială pentru evoluția lui. Având multiple valențe educative, jocul este echivalentul „muncii adultului”, însemnând pentru copil viața însăși.

Copilul trăiește în joc și prin joc. De fapt, el învață jucându-se și se joacă învățând, formându-și abilități cognitive, familiarizându-se cu noi modalități de interacțiune socială și, în același timp, distrându-se.

Copilăria este vârsta achizițiilor fundamentale, a căror calitate va influența în mare măsură nivelul de adaptare și de integrare a copilului în fazele următoare ale evoluției sale; este perioada în care acesta învață că în jurul său există o lume interesantă și dorește să o cunoască.

Copilăria este o perioadă a descoperirii. La vârsta de 3 ani, copilul iese, simbolic vorbind, din spațiul familial și descoperă că există o lume interesantă și dincolo de acesta, dorind să o cunoască, să o

transforme. Treptat, el se descoperă pe sine ca pe o persoană care are abilitatea de a face să se întâmple anumite lucruri, câștigă autonomie în cunoaștere și începe să aibă inițiativă.

Includerea clasei pregătitoare în învățământul general și obligatoriu implică o perspectivă nuanțată a curriculumului la acest nivel de vârstă. Este necesară o abordare specifică educației timpurii, bazată în esență pe stimularea învățării prin joc, care să ofere în același timp o plajă largă de diferențiere a demersului didactic, în funcție de nivelul de achiziții variate ale elevilor de 6 ani.

Principalele motive care au determinat abordarea integrată a matematicii și a unor elemente de științe ale naturii în cadrul aceleiași programe sunt următoarele:

- O învățare holistică la această vârstă are mai multe șanse să fie interesantă pentru elevi, fiind mai apropiată de universul lor de cunoaștere.

- Contextualizarea învățării prin referirea la realitatea înconjurătoare sporește profunzimea înțelegerii conceptelor și a procedurilor utilizate.

În momentul în care copilul ajunge la perioada școlarizării pășește în cea de a treia subperioadă a copilăriei, ce se va întinde pe o perioadă de patru ani (între 6/7 ani – 10/11 ani), până în perioada pubertății și, implicit, al preadolescenței. Intrarea în școlarizare corespunde într-un total caracteristicilor de profil ale unei faze de tranziție, ocupând o poziție specială în configurația tabloului copilăriei.

În momentul în care începe școlarizarea, începe și activitatea de învățare propriu – zisă, care îl va supune pe elev la efort intelectual și la unele eforturi fizice. Viața de școlar impune un ritm rapid. Școlarul are tendința de a fi mereu grăbit: mănâncă pe fugă, merge grăbit spre școală.

Programul zilnic trebuie stabilizat și respectat.

Spre deosebire de stadiul anterior, în programul zilnic al școlarului mic intervin următoarele schimbări care au efect în planul organizării activităților:

programul activităților este mult mai stabilizat, adică ora de trezire și cea de culcare trebuie mai mult respectate pentru ca activitatea școlară să se desfășoare optim; insuficiența somnului generează scăderea atenției, a eficienței memoriei și a performanțelor gândirii.

Timpul petrecut la școală este mai bine organizat și plin cu activități care se deosebesc din ce în ce mai mult de cele de la grădiniță după întoarcerea acasă copilul trebuie să realizeze o perioadă de învățare independentă care poate fi asistată de părinți dar, nu poate fi substituit de aceștia”¹; jocul trebuie să rămână în programul zilnic al școlarului mic dar momentul și durata lui sunt

dependente de solicitările școlare.

Putem spune că: „vârsta de 10 ani, cu echilibru, cu buna sa adaptare, cu calm, dar însuflețita de siguranță, cu ținută lipsită de încordare, constituie pe drept cuvânt, apogeul copilăriei, momentul de deplină înflorire și deplină integrare, a caracteristicilor copilului mare”.

Dezvoltam încrederea în sine, cea care este hotărâtoare în mai toate planurile vieții, iar pentru a dezvolta această calitate, un copil are nevoie de iubire necondiționată, de a nu învinge teama că oricând copilul nostru poate să patasească ceva dacă experimentează lucruri noi, de o atmosferă caldă în familie, de a acorda timp activităților din familie, de a-i crea cadrul ideal.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Colceag F., Alexandru F. – Copilul tău este un geniu
- ✓ Stanciu M.- Reforma Continuturilor Învățământului
- ✓ Golu P., Zlate M.- Psihologia Copilului, EDP
- ✓ Osterrieth, P- Introducerea în Psihologie a Copilului
- ✓ Revista învățământului primar, nr. 1-2/2010

„PRIETENII CĂRȚII”



Prof. învă. primar Podaru Camelia Gabriela

Prof. învă. primar Drăgăhiță Daniela

Bibliotecar Chirsanov Lenuța

L.P.S Brăila

ARGUMENT

Proiectul educațional pe care-l propunem reprezintă o încercare de a pune în relație *cartea și copilul*, de a crea un contact, de a contribui la redescoperirea basmului ca un univers al copilăriei, un izvor de cunoaștere și visare.

Colaborarea grădiniță - bibliotecă reprezintă un obiectiv important al învățământului școlar, deoarece prin acest parteneriat anul acesta și anii ce vor urma, se propune familiarizarea școlarii cu universul cărții pentru copii :

Date despre autori ;

Descoperirea unor noi domenii ale cărții pentru copii;

Cum ne comportăm cu cărțile ;

Cartea- prieten drag;

Se știe că azi contactul copiilor cu cartea este minim. Parteneriatul își propune să apropie copiii de bibliotecă, de lumea cărților, de locul în care ei pot veni în contact cu aceasta.

TITLUL PROIECTULUI: „*Prieteni Cartii*”

CUVINTE CHEIE: basm, lectură, cunoaștere

DURATA PROIECTULUI: decembrie 2023-mai 2024

SCOPUL PROIECTULUI : dezvoltarea priceperilor și deprinderilor legate de receptarea și înțelegerea utilității cărților

LOCUL DESFĂȘURĂRII: Biblioteca școlii

OBIECTIVE:



Popularizarea și valorificarea unor strategii inovatoare pentru îndrumarea și optimizarea literaturii pentru copii în rândul școlărilor ;

Stimularea interesului pentru lectură;

Vizionarea de filmulețe și realizarea de activități în limba română, promovarea și stimularea școlărilor cu aptitudini literare și plastice ;

REZULTATE PE TERMEN SCURT : interacțiunea cu spațiul organizat al bibliotecii, audiere de basme;

REZULTATE PE TERMEN LUNG : apropierea copiilor de bibliotecă, de lumea cărților, de locul în care ei pot veni în contact cu cartea;

PARTICIPANȚI: școlarii, învățătorii, bibliotecar, parinti.

GRUP ȚINTĂ: școlarii claselor a III-a și a IV-a

RESURSELE PROIECTULUI:

- ✓ Resurse umane: școlari, părinți, bibliotecari
- ✓ Resurse materiale: cărți, calculator
- ✓ Resurse procedurale:
- ✓ Întâlniri, dialog;
- ✓ Expoziții;

MODALITĂȚI DE MONITORIZARE ȘI EVALUARE: portofoliul proiectului, album cu fotografii, expoziție cu lucrări, înregistrare video, CD, materiale informative despre proiect

ACTIVITĂȚI DE MEDIATIZARE/PROMOVARE

- ✓ Prezentarea proiectului în ședințele cu părinții
- ✓ Afișarea anunțului derulării activității la avizierul școlii

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR

Nr. crt.	Activitatea	Locația	Termen
1.	„Din tainele cărților” - audierea/citirea unui text în sala de lectură a bibliotecii	Biblioteca școlii	decembrie
2.	<i>Eminescu – poetul nepereche</i> -vizită -recital de poezii din opera poetului	Biblioteca școlii	ianuarie

3.	„Împrumutăm cărți” - alegerea unei cărți și împrumutarea ei pentru acasă, împreună cu părinții	Biblioteca școlii	Februarie
4.	Ion Creangă, prietenul copiilor -vizită -dramatizare	Biblioteca școlii	Martie
5.	Ziua Internațională a cărții pentru copii și tineret -vizită -prezentare Hans Christian Andersen	Biblioteca școlii	Aprilie
6.	„Cel mai frumos dar pentru copilul meu” - Târg de carte		Mai

CARNAVALUL DIN POVEȘTI

Prof. înv. primar, Ungureanu Laura

Școala Gimnazială. „Ion Creangă” Bacău

Roluri pentru carnaval în versuri sau proză:

Eu sunt **Cenușăreasa**. Ssst! Nu mă dați de gol. Surorile și mama mea vitregă nu știu că sunt și eu la bal. M-au lăsat acasă și mi-au dat o sarcină grea, dar păsărelele m-au ajutat și-am terminat imediat.

Nașa mea mi-a dăruit această rochie minunată și a transformat un dovleac într-o caleașcă fermecată să pot veni și eu la dans.

Dar vă mai rog să-mi amintiți când se va apropia ora douăsprezece, să fug înainte de a se desface vraja. Vă mulțumesc! Distracție plăcută tuturor !

Eu sunt o prințesă	Că fără sare nimic nu-i potrivit.
Pe care tatăl repezit,	Ca sarea-n bucate!
Care nu a chibzuit,	Am strigat fericită.
A alungat-o într-o zi	Să pleci din palat
Când părerea i-a aflat	Fată nechibzuită!
Despre cât ea l-ar iubi.	A strigat tata furios
Sora cea mare ca mierea-l iubea,	Și de atunci nu m-am mai întors.
Iar mijlocia, ca zahărul și ea.	
Eu, mezina,	
Am stat și-am gândit	(fata cea mică a împăratului din “Sarea în bucate”)

Eu sunt **Harap-Alb**.

Într-o zi, Verde împărat

La el la castel m-a invitat.

Pe una din fete de nevestă mi-a dat

După ce din multe probe de vitejie m-am salvat.

O babă înțeleaptă un sfat bun mi-a sugerat.

Calul care-a mâncat jăratec mult m-a ajutat.

Am avut un dușman de temut- marele spân

Care slugă m-a făcut.

Dar am avut și ajutoare de nădejde:

Pe Flămânzilă, Gerilă, Păsărilă, Ochilă și Setilă.

Flămânzilă mânca sute de porții și nu se sătura,

Setilă putea să bea butoaie de apă și vin și tot de sete striga,

Gerilă tremura de frig și-ntr-o casă în flăcări.

Ochilă vedea și păsările care zburau printre nori,

Iar Păsărilă se lungea de prindea cu mâna pe cel ce-n spatele Lunii se-ascundea.

O echipă pe cinste noi făceam. Stârneam hazul pe unde treceam.

Teleap, teleap noi toți mergeam,

Dar eu, Harap-Alb, cel mai viteaz eram!

Eu sunt **Mica-Degețica**,

Care dintr-un bob de orz,

Într-o lălea, m-am născut

Când măicuța a atins-o

Cu un dulce sărut !

De broscoiul cel urât

Eu tare m-am temut.

Cu șoarecele și hârciogul

Iarna mi-am petrecut.

O rândunică de la îngheț am salvat,

Apoi în călătorie noi am plecat.

Eu sunt **Verde- Împărat**

În grădină un măr eu am plantat.

El mere de aur face.

Dar niciodată nu am mâncat

Deoarece mereu cineva le-a furat.

Fiii mei, pe rând, au păzit,

Iar cei mari pe dată au adormit.

Un cărăbuș m-a găsit

Dar, pentru că nu semănam cu el,

M-a părăsit.

Apoi am ajuns într-o poiană cu flori

Unde dansau spiriduși-prințișori.

O pereche de aripi mi-au dat

Și în spiriduș eu m-am transformat.

Am făcut o nuntă mare

Și, în sfârșit,

Sunt tare fericită!

Prâslea și el de pază a stat

Și urma hoților el a luat.

Cu zmeii cei răi s-a luptat,

Fetele de împărat a salvat,

Frații în prăpastie l-au lăsat,

Zgripturoaica pe pământ l-a adus.

Eu mândru de el am ajuns

Și urmașul meu la tron l-am pus.

Eu sunt marele **Vrăjitor din Oz**. La mine au sosit Dorothea, Omul de tinichea, Omul de paie și Leul cel fricos. Fiecare avea câte o dorință:

Dorothea dorea să ajungă din nou acasă, de unde fusese smulsă de un ciclon. Omul de tinichea dorea o inimă, să fie și el om adevărat. Omul de paie voia să aibă și el creier, să nu mai rădă ciorile de el că-i prost. Iar leul voia să scape de frica ce-o avea. Dorea să fie curajos și feros precum toți leii. Și chiar de mă vedeți așa de urât, să nu credeți că sunt rău. I-am ajutat pe toți.

Iar dacă vreodată aveți nevoie de mine știți unde să mă găsiți : în Oz!

Eu sunt **Zâna Zorilor**.

Tivesc cerul în zare cu violetul primei raze de soare.

Cu bagheta-mi fermecată ating florile care-și desfac petalele scăldate în rouă.

Trezesc găzele la viață și zumzăitul lor umple văile.

Trezesc copiii somnoroși ca să aibă timp de joacă.

Totu-i vesel și frumos când apare Zâna Zorilor!

Eu sunt **Zâna Măseluță**.

Nu vă temeți, dragi copii, când un dințișor începe să vi se clatine.

Stați cuminți ca să vi-l scoată mama sau tăticul!

Dacă nu se lasă scos apălați la medicul AU MĂ DOARE !

Toate astea să le faceți fără frică, copilași!

Pe cei mai curajoși eu îi răsplătesc cu un cadouaș și cu dințișori mai noi și mai rezistenți.

Pa, copii! Curaj! Și nu uitați de periuța și de pasta de dinți !

Eu sunt **Crăiasa Zăpezii**. Sunt regina fulgilor de nea. Am rochia țesută din mii și mii de steluțe strălucitoare.

Vă rog să nu credeți ce spun gurile rele despre mine – cum că aș avea inima de gheață! Nu-i adevărat, copii! Eu vă iubesc mult și promit să vă aduc în fiecare iarnă multe bucurii: zăpadă pentru schi, gheață pentru patinaj, flori brodate pe ferestre, Crăciunul cu brad împodobit, cu multe daruri și veselie!

Se apropie vacanța! Hai la joacă, dragii mei!

A! Era să uit. Am adus cu mine un fulgușor de nea. Îl invit la cuvânt!

-Mulțumesc, regină!

Dragi copii, eu sunt **solul fulgilor de nea**. Frații mei nu au putut veni pentru că sunt tare bolnăviori. Stau la căldurică și beau sirop de tuse. Toți vor să se facă bine să poată ieși iar la joacă.

Vrem să plutim ușor în văzduh și să umplem cu larma noastră văzduhul. Vrem să vă aducem bucurie, copii!

Îmi place să văd năsucuri lipite de geamurile reci și ochișori care zâmbesc atunci când ne privesc cum ne jucăm noaptea în lumina felinarelor din orașe.

Acum plec să văd cum se mai simt frățiorii mei. Abia aștept să ieșim împreună la plimbare sau la joacă. La revedere, copii!

După cum v-ați dat seama, eu sunt păpușa **Barbie**. Orice fetiță a visat să primească în dar o păpușă Barbie cu care să se joace și să se mândrească în fața prietenelor.

Multe fetițe doresc să arate, să se miște, să danseze ca ea. În seara aceasta eu sunt prințesa Barbie. Îmi place să mă aranjez mereu, să-mi fac părul în chip și fel, să-mi aleg cele mai frumoase hăinuțe, mereu în pas cu moda. Acum mi-am pus un costum special pentru Crăciun!

La fel ca Barbie, merg pe role, cu bicicleta, ascult muzică la căști, citesc și mă relaxez împreună cu prietenele mele.

Ce frumos e să fii prințesa Barbie, dorită și iubită de toți!

Eu sunt **Albă ca Zăpada**.

Cea mai frumoasă din împărăție.

Orice fată ar fi bucuroasă să aibă acest statut,

Dar mie, acest lucru, numai neazuri mi-a adus:

Mama vitregă din palat m-a alungat,

Vânătorul s-a îndurat și viața mi-a cruțat.

La casa celor șapte pitici eu m-am ascuns,
rost.

Și cu acești prieteni bună viață aș fi dus.

Dar maștera cea rea secretul mi l-a aflat

De două ori piticii m-au salvat:

Când am leșinat cu un pieptene înfipț în cap

Și când suflarea o cingătoare mi-a tăiat.

De fiecare dată piticii m-au învățat

Mai cu băgare de seamă să fiu, neapărat!

Dar curiozitatea mai mare decât voința mea a fost

Și-a treia oară din mărul otrăvit am mușcat fără

Noroc cu un prinț care pe cal m-a urcat

Și astfel m-a salvat.

Și travestită, cu otrăvuri, m-a căutat.

Împăratul Roșu sunt. Într-o zi la mine la palat o trupă ciudată s-a arătat. În frunte era Harap-Alb.

El voia să-mi fure fata. Eu l-am supus la grele încercări, dar prietenii lui l-au ajutat și cu bine toate probele au terminat. Atunci nu am mai avut încotro, nu m-am mai putut împotrivi dorinței lui. Eu sunt om de cuvânt, toate promisiunile mi le țin. Cu părere de rău de fată m-am despărțit și am rămas cu speranța că o voi revedea curând. De atunci mă tot gândesc cum să fac altă dată să nu mai pierd în confruntările cu dușmanii mei.

Nici n-aș vrea să credeți cumva că sunt un laș. Am mai îmbătrânit, dar tot mai pot lupta!

Eu sunt micuțul vrăjitor **Harry Potter**. Deocamdată sunt elev la Școala de vrăjitorii. Împreună cu prietenii mei învăț să prepar poțiuni, să mânuiesc bagheta magică și să zbor pe mătura vrăjită. Pe cei răi o să-i transform în animale singuratice, iar pe cei buni o să-i prefac în prinți și prințese.

Eu sunt **marele Magician**. Stați cuminți și vă voi arăta cum din jobenul acesta gol-goluț ies câțiva iepurași micuți.

Dacă cineva se oferă voluntar îl adorm și-l fac să îndeplinească ordinele mele : să cotcodăcească, să latre, să miaune precum pisicuța Pufi...

Hai, cine se oferă? Nimeni ?

Știam eu că vă este frică !

Eu sunt **Spider Man**, copii! Când îmbrac acest costum pot să țin fire care mă poartă peste clădiri, mă ajută să mă deplasez mult mai repede, mă leagă în aer și pot ajuta oamenii care sunt în pericol.

De câte ori aud că cineva este atacat, îmbrac costumul și pe dată la drum am plecat. Oamenii se miră când văd cum eu plutesc, dar știu că cel aflat în pericol poate fi salvat.

La început de mine s-au temut, apoi cu toții ar fi vrut să apar dacă în pericol s-ar fi aflat.

Dacă aveți cumva nevoie de ajutor, nu stați pe gânduri! Chemați-mă și îndată voi veni, pentru voi, copii!

Eu sunt **Batman** cel vestit. Lupt cu răul, cu extraterestrii care aduc numai nenorociri. M-am împrietenit cu Robin și cu Săgeată Verde. Împreună luptăm mai cu spor.

Foarte mult mă ajută mașina mea minune. Merge cu o viteză uluitoare și se preface în avion, motocicletă sau submarin, la nevoie.

Toți mă iubesc deoarece vreau numai binele, vreau să înving răul, să-l fac să dispară pentru totdeauna de pe Pământ.

- Noi suntem **Scufițele roșii**.

-De ce suntem două? Pentru că ne temem tare de lupul cel fioros. Ne-am gândit că dacă suntem două îl vom alunga și nu o va mai mânca pe bunicuța.

-Hai mai repede, dragă ! Ai uitat că mămica a spus să nu stăm de vorbă cu străinii ? Tu ce faci?

- Stai, să mai culegem câteva floricele ! Sunt foarte frumoase!

-Da, dar mai repede, că se răcește mâncarea pentru bunicuța și mă tem c-o să dăm nas în nas și cu cumătrul lup! La revedere, că ne grăbim!

Eu sunt fetița
Căreia mama i-a făcut o scufiță
Roșie ca focul
Și de-atunci o port în tot locul.
Sunt harnică și bună
Pe mama o ajut fără glumă.
Ea des la bunica mă trimite
Să-i duc câte un coșuleț cu merinde.

Odată însă n-am prea ascultat
Cu lupul cel rău de vorbă am stat.
Acesta m-a păcălit:
Pe mine și pe bunicuța ne-a înghițit.
Noroc cu vânătorul cel iscusit
Care pe dată ne-a găsit.

Eu sunt **Lizuca**, orfana,
Cu mama vitregă nu mă-nțeleg
De aceea eu la bunici plec.
Îl iau cu mine pe Patrocle,
Cățelușul meu frumos,
Cu Sora-Soarelui mă sfătuiesc,
Pe Sfânta Miercuri o-ntâlnesc.

În dumbravă eu mă rătăcesc
Și în scorbură la răchită mă adăpostesc.
Acolo bunicii mă găsesc
După ce un vis fermecător eu visez.
Pe slujnică și pe mămica albinele le-au înțepat
Iar eu la bunici m-am alinat.

Eu sunt **Capra cu trei iezi**.

Mai aveam și un cumătru

Am trei iezi cucuieți,
Trei băieți vorbăreți.
Cel mare și cel mijlociu
Dau prin băț de obraznici,
Iar cel mititel
E tare cumișel

Eu sunt **Lupul** cel vestit,
Fioros, de neoprit.
Iezii caprei i-am mâncat,
Doar pe cel mic l-am iertat.
Pe Scufiță-am iscodit,
La bunică am sosit,
Am intrat, am înghițit-o
Și pe nepoată am așteptat-o.

Eu sunt **Jak, piratul cel vestit.**
Și-mpreună cu ai mei tovarăși
Multe corăbii am cucerit.
Când steagul nostru negru
Apare fluturând în vânt,
Toți marinarii, urlând,
S-ar ascunde chiar sub pământ.
De frica noastră tremură

Lupul cel mare și hâtru.
El tare m-a supărat
Când copilașii mi-a mâncat.
Dar nici eu nu l-am iertat
Și-n foc, pe dată, l-am aruncat.

Într-un somn adânc m-am cufundat,
După ce și pe aceasta am mâncat-o.
Vânătorul cel iscusit
Sforăitul mi-a auzit.
Repede el a intrat
Și pe dată le-a salvat.

Toate mările și oceanele,
Toți cavalerii și toate domnișoarele.
Când căpitanul Jak, piratul,
Apare pe o navă
Toate bijuteriile, toți banii
În pălăria lui aleargă.
Iar cei care s-au împotrivit
Zac morți pe fundul mării.
Păzea, a sosit Jak, piratul!

Dragi copii, să vă costumați și la carnaval să participați!

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR,

Prof. Cioabă Cornelia Mădălina,

Școala Gimnazială Constantin Negreanu,

Loc. Drobeta Turnu Severin, Județul Mehedinți

Implicarea părinților în educație a fost studiată pe larg timp de zeci de ani, acordându-se tot mai multă atenție în ultimii ani. Mai recent, studiile s-au concentrat asupra scopului și rolurilor implicării familiei în sectoarele cheie de servicii pentru copii și tineri. Progresele în domeniul științei creierului, utilizarea unor metode de cercetare precise și incluziunea diverselor populații influențează strategiile de implicare a familiei în sistemele de educație, de protecție a copilului, de justiție juvenilă, de sănătate, de sănătate mintală și de sănătate comportamentală. Părinții nu au doar dreptul de a participa în mod autonom și responsabil la viața școlii în care învață copiii lor, ci au chiar datoria de a o face, după propriile posibilități și competențe. Calitatea învățării decurge din activitatea în comun, în mod și coordonat, a tuturor agenților care formează comunitatea educativă. Anumite probleme apar în momentul în care unii dintre acești actorii nu se implică suficient, deoarece cu cât gradul de implicare presupune manifestarea unor deficiențe, cu atât mai important va deveni efortul asumat de către celelalte părți implicate, pentru a se ajunge la nivelul de calitate a educației dorit.

De aceea este important ca părinții să cunoască toate mecanismele și măsurile adoptate la nivelul sistemului educativ pentru a face efectivă participarea familiilor la educația copiilor lor.

Modalități de implicare părinților în educația copiilor lor:

❖ Întâlnirile/ședințele cu părinții unei clase- sunt prilejuri pentru a informa părinții referitor la modul cum se comportă copilul lor cu ceilalți copii și progresele pe care le înregistrează acesta în timpul activităților. Tot la aceste întâlniri, cadrul didactic responsabil află de la părinți despre problemele cu care aceștia se confruntă și, de cele mai multe ori, le oferă soluții sau le găsesc împreună.

❖ Așadar, dialogul dintre cadrul didactic responsabil și părinți este foarte necesar. De exemplu, dacă se constată că mulți copii vin oboseți la școală, cadrul didactic responsabil sugerează părinților să-și culce copiii mai devreme seara, sau să petreacă mai puțin timp la televizor sau calculator.

La rândul lor, părinții sunt informați, de către cadrul didactic responsabil, că la școală copiii beneficiază de un program rațional, echilibrat, alternând activitățile comune cu cele opționale, cele statice cu cele dinamice, timp în care copilul are posibilitatea să asimileze cunoștințe și deprinderi noi și, în același timp, să se destindă. Putem constata că unii părinți sunt prea indulgenți cu copilul lor, nu respectă un program zilnic necesar copilului, nu îi cer acestuia să respecte normele de comportare civilizată în familie, pe stradă, la teatru, în excursie etc. Din acest motiv, acesta ajunge să se comporte la fel și la școală: nu salută, perturbă activitățile – vorbind neîntrebat, este neastâmpărat, agresiv, folosește cuvinte auzite în familie. Dialogul cadru didactic responsabil-părinte se poate organiza fie individual, prin consultații cu fiecare familie, fie în ședințele organizate cu părinții; partenerii în educația copilului se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din școală, cât și la o bună educație în familie.

Dialogul deschis, bazat pe încredere reciprocă, necesită timp pentru a fi clădit. Unii părinți, care au avut experiențe negative în cursul propriilor ani de școală, se pot simți intimidati de prezența unor cadre didactice.

❖ Activități practice și educative Părinții pot fi invitați să participe la excursii, vizite, serbări, aniversări. Aceștia pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme și activități. Aceste evenimente reprezintă oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie. Fără stabilirea unui sistem unitar de cerințe, colaborarea dintre cei doi factori educaționali va rămâne fără rezultatele scontate.

❖ De asemenea, pot fi organizate expoziții cu vânzare de obiecte. Aceste obiecte se pot realiza în cadrul activităților de educație plastică și practică (lucrări din plastilină, desene, picturi, lucrări cu materiale din natură, colaje). La expoziție pot participa părinți și alte rude ale copiilor. Din suma provenită din vânzarea acestor obiecte se pot cumpăra materiale și echipamente necesare dotării clasei.

❖ Participarea la evenimentele școlare Părinții asistă la serbări și concerte școlare, piese de teatru sau alte evenimente similare.

- ❖ Oferirea de diverse fișe de activități care să presupună participarea părinților. Exemple: matematica în familie, lectură cu părinții cu voce tare, interviuarea părinților de către copii etc.
- ❖ Voluntari pentru activitățile din școală Părinții vin la școală să ajute, de exemplu să-i ajute pe copii să citească, să ajute în timpul orelor de curs, să amenajeze clasa etc.
- ❖ Servicii pentru comunitate Școlile își pot extinde serviciile (asigurând săli sau alte facilități sau suplimentând orele de activitate) pentru grupuri provenind din comunitate, organizând activități comunitare sau facilitând servicii sociale în parteneriat cu ONG-uri și/sau instituții.
- ❖ Oferirea unor resurse din care părinții pot învăța singuri. Identificați resurse adecvate, inclusiv scurte filme, filme artistice de lung metraj etc. din care părinții pot învăța despre bune practici. Invitați experți (personal medical, asistent social, bibliotecari, consilieri, părinți care au depășit diferite dificultăți cu propriii copii) care să împărtășească din cunoștințele și experiența lor.

Talentul și tactul pedagogic al cadrului didactic responsabil este indispensabil dialogului deschis. Când dăm explicații despre activitățile din școală și/sau despre problemele ce pot apărea, este mai bine să o facem în termeni care sunt pe înțelesul părinților, precum și să dăm acestora ocazia de a pune întrebări. Atât în calitate de părinte, cât și în calitate de cadru didactic, poți susține cu adevărat educația copilului prin crearea unui mediu de învățare favorabil dezvoltării lui, atât acasă, cât și în clasă. De asemenea, poți face acest lucru implicând familiile tot mai mult în activitățile comunității școlare.

Concluziile subliniază ideea că parteneriatele locale dintre școli, familii și instituții sunt „laboratoare de inovare”, oferă cazuri și experiențe pentru consolidarea capacităților și dezvoltarea profesională și, atunci când sunt legate eficient între ele, pot accelera schimbarea. Acest lucru nu doar că favorizează conturarea unui traseu educațional mult mai clar și mai bun pentru copii, dar ajută întreaga comunitate prin practici mai bune pentru generațiile care vor urma

Există o legătură directă între gradul de implicare a părinților în educația unui copil și motivația, succesul academic și comportamentul față de educație. Deși trăim într-o lume care se învârtă atât de repede și timpul nu mai este răbdător, cu puțină planificare, obiective comune și management eficient, vom găsi într-adevăr ocazia de a le oferi copiilor noștri sprijinul adecvat în parcursul lor educațional.

Părinții și profesorii pot face lucruri uimitoare împreună și ar fi bine să comunice și să colaboreze pentru a crea un viitor prosper pentru copil. Nimeni nu este mai interesat de bunăstarea și succesul copiilor decât părinții lor și, bineînțeles, profesorii, care sunt întotdeauna mândri să audă

despre succesul unui elev sau fost elev.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Neacșu, Ioan. (1999). Instruire și învățare. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- ✓ Păun, Emil. (2001). Școala, abordare sociopedagogică. Iași: Editura Polirom..
- ✓ Șchiopu, Ursula, Verza, Emil. (1997). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogic

CONTRIBUȚIA FAMILIEI LA EDUCAȚIA COPILOR

prof. Ciolpan Daniela-Anișoara

Liceul de Artă „Gheorghe Tattarescu”

Loc. Focșani, jud. Vrancea

„Educația de acasă”, reprezintă impactul educațional al familiei asupra copiilor. S-a dovedit că în diverse medii familiale, copiii dobândesc o varietate de experiențe, prin desfășurarea diverselor activități și sunt expuși în mod constant la o serie de influențe și așteptări din partea oamenilor cu care conviețuiesc.

Este un fapt de netăgăduit că părinții sunt cei care au adus copiii în viață și că ei sunt cei care reproduc genul uman într-o societate dată, contribuind astfel la dezvoltarea istoriei omenirii. Părinții sau familia în ansamblu, sunt printre responsabilii direcți ai muncii educaționale.

Familia, ca celulă socială, acționează asupra copilului cu dragoste și respect, oferind acestuia nutrienții emoționali precum înțelegerea, afecțiunea, sacrificiul și îngrijirea dezvoltării fizice și psihice. În acest fel se construiește mediul familial, în care trăim, râdem, ne jucăm și ne educăm copiii. Conceptul contemporan asupra rolului și contribuției lor, respinge într-un fel așa-numita direcție unică de influență a părinților asupra dezvoltării copiilor lor, înlocuind-o cu o interacțiune între cei trei factori: copilul, părintele și mediul social mai larg. Această interacțiune este privită în mod constant ca o influență și un proces reciproc care se deplasează de la părinte la copil și invers, care declanșează o varietate de factori și care, într-un fel sau altul, pot afecta dezvoltarea și educația copiilor. Părinții dețin

o poziție crucială în ceea ce privește formarea în ansamblu a copiilor lor, deoarece ei sunt cei care au grijă de dezvoltarea fizică și intelectuală a copiilor, până în momentul în care devin independenți și gata să facă față provocărilor societății în care trăiesc.

Educația pentru viață într-o familie dată începe din primele zile de viață ale copilului și constă, în principal, în dobândirea de experiență care, de obicei, este determinată de învățarea constantă. În acest sens, părinții, precum și familia în ansamblu, joacă rolul de lideri direcți, precum și de principali factori de influență ai educației copiilor lor.

Atunci când părinții se implică în procesul educațional al copiilor lor, de obicei rezultatul poate fi calificat drept unul pozitiv și încurajator. În acest sens, ei se simt de obicei responsabili și acționează sub impulsul propriilor atitudini parentale, care se transmit prin demonstrarea încrederii în ceea ce privește abilitățile copiilor și capacitatea lor generală de învățare care îi conduce spre reușita învățării.

Prin urmare, părinții ar trebui să se implice în susținerea copiilor în a-și face temele, deoarece în acest fel își oferă sprijinul părintesc ca una dintre strategiile cheie care conduc la o educație de succes a copiilor lor.

Pentru a avea rezultate bune la școală, controlul parental asupra copilului trebuie să fie permanent. Pe de altă parte, pentru a avea succes în cadrul activității educaționale pe care le desfășurăm cu copilul, trebuie să fim familiarizați cu unele reguli care sunt legate de dezvoltarea fizică a acestuia și, în plus, trebuie acordată o atenție deosebită și asupra stadiului lui de dezvoltare psihologică.

Copiii au doi educatori principali în viața lor – părinții și profesorii lor. Părinții sunt principalii educatori până când copilul merge la grădiniță sau începe școala și exercită o influență majoră asupra învățării copiilor lor în școală și nu numai. Părinții sunt cel mai puternic model de urmat și au cea mai mare influență asupra copiilor lor. Copiii adoptă întotdeauna valorile și tipurile de comportament ale părinților. Totodată, dacă părinții au o influență pozitivă în viața de zi cu zi a copiilor lor și, cel mai important, în educația lor de zi cu zi, viitorul va fi mai frumos și mai de succes.

Rolul femeii sau al mamei ca educatoare este de o importanță crucială pentru dezvoltarea identității individuale. Funcția mamei poate fi împărțită în două componente: prima este legată de apărarea copilului, iar cealaltă de dezvoltarea generală a acestuia. Protecția mamei ca funcție înglobează mai multe tipuri de acțiuni sau tipuri de funcții. Primul tip este legat de protecția fizică a copilului, ceea ce înseamnă că acestuia trebuie să i se asigure asistență medicală și condiții de igienă, astfel încât să poată avea o viață sănătoasă în mediul familial, incluzând ambianța. Al doilea tip este

protecția psihologică, care se poate reflecta în securitate emoțională.

Un alt grup de activități, sunt funcțiile materne privitoare la dezvoltarea copilului implicând aici dezvoltarea fizică, dezvoltarea intelectuală și dezvoltarea emoțională. Fiecare copil care crește și este educat în prezența mamei, cu siguranță este de așteptat să atingă o dezvoltare fizică, psihologică și socială adecvată. Acest tip de iubire și afecțiune cultivată poate fi calificat ca o condiție cheie pentru o dezvoltare adecvată a copiilor dintr-o familie dată. Ei experimentează la nivel fizic și psihologic implicarea mamei și, ca atare, o au ca model care le influențează dezvoltarea ulterioară a valorilor lor morale. Acest element al așa-zisei identități a lor, îl încorporează în propria personalitate de-a lungul întregii vieți. Este înrădăcinat atât în caracterul lor, cât și în temperament și, ca atare, se reflectă prin atitudinile și gândurile lor în interacțiunea sau comportamentul în societate.

În familie, tatăl este un factor foarte important, în ceea ce privește contribuția la o dezvoltare plăcută și funcțională a gospodăriei, cu accent specific pe copii. Un tată bun trebuie să fie un părinte bun și un soț bun. Mulți tați vor să facă lucrurile mai bine decât au experimentat-o în viața lor. Totodată, de sentimentul de siguranță pe care-l pot proiecta asupra întregii familii copiii sunt cei care beneficiază cel mai mult.

Cu toate acestea, tipologiile părinților variază în diferite modele de familie și, ca atare, influența taților într-o familie este mult mai diferită decât cea pe care o au mamele. Datorită prejudecăților de gen și a cutumelor culturale în ceea ce privește îndatoririle pe care trebuie să le îndeplinească în familia lor, în special în ceea ce privește abordarea și contribuția lor la educația copiilor lor, mamele sunt mai pregătite să își asume rolul în educația copiilor lor, decât tații. De regulă, relația dintre tată și copil devine mai puternică atunci când copilul însuși este adult și își poate însuși experiența tatălui.

Pentru a avea un copil crescut cu succes și bine educat, părinții sunt cruciali și trebuie să fie atenți la unele elemente care joacă un rol cheie în creșterea, dezvoltarea și educarea copiilor lor. În primul rând, în timp ce rolul principal al părintelui în familie este formarea și creșterea copiilor, principala obligație a copiilor este să studieze mai mult și mai bine. În acest scop, ei trebuie să fie bine instruiți cum să studieze, pe baza regulilor și principiilor unei învățări și studii adecvate. Această abordare le-ar deschide porțile lumii, a unei atitudini behavioriste față de muncă, făcându-le posibil să cunoască mai bine relevanța muncii ca unul dintre elementele specifice ale genului uman.

În al doilea rând, dezvoltarea copilului reprezintă de fapt formarea generală a personalității sale. Părinții în calitate de educatori trebuie să fie capabili să recunoască trăsăturile de bază ale copilului lor, interesele, temperamentul și mai ales trăsăturile emoțional, ca părți componente ale caracterului său.

În al treilea rând, formarea personalității copilului este rezultatul construcției prin interacțiunile sale sociale. Procesul de socializare reprezintă în zilele noastre, cu siguranță, cel mai important proces implicat în formarea lui încă din copilărie. Copilul începe să socializeze într-o anumită societate încă din primele etape ale copilăriei sale în casa părinților, înconjurat de atmosfera parentală și de relația dintre membrii familiei în general. În acest anturaj, copilul face primii pași în societate, manifestând trăsăturile de bază ale comportamentului, care sunt fundamentele dezvoltării sociale ulterioare și integrării sale într-o societate dată.

În împrejurările sociale din zilele noastre, familia are o responsabilitate uriașă deoarece trebuie să aibă grijă de sănătatea copiilor, de dezvoltarea fizică, de educația lor generală, de dezvoltarea afinităților lor intelectuale, precum și de fixarea valorilor, convingerilor și atitudinilor morale. Pe de altă parte, familia ca instituție socială trebuie să creeze condiții pentru dezvoltarea relației pozitive față de muncă, ceea ce, ca atare, este o predispoziție către o mai bună stabilire a unei abordări realiste pentru o mai bună dezvoltare a personalității copiilor.

Din tot ceea ce s-a spus până acum, putem concluziona că educația în premisele unei vieți de familie, are un dublu sens: în primul rând, trebuie privită din perspectiva contribuției sale la creșterea și educația generală a copilului, care sunt cruciale pentru formarea corectă a personalității și, apoi, pentru pregătirea acestuia pentru a duce o viață independentă. Oferirea de sprijin educațional din partea părinților, cu privire la probleme specifice copilăriei precum temele, ar ajuta copiii să creeze o rutină zilnică de învățare. Această abordare ar trebui stimulată de către părinți înșiși, prin aprecierea, laudarea și răsplătirea copiilor cu privire la modul în care se achită de sarcinile avute, fapt care ar contribui la creșterea sentimentului de siguranță și al stimei de sine. Folosirea acestei educații și a metodelor de creștere este considerată drept unul dintre cele mai cunoscute exemple de abordare generală pozitivă a funcției educative și formative cu copiii, care mai târziu devin adulți de succes.

Bibliografie:

- ✓ Alexandrescu, Petruș, 2006, Rolul școlii și al familiei în educația tinerei generații, în orizontul integrării europene, Revista Română de Sociologie, nr. 3-4
- ✓ Harvey-Zahra, Lou, 2017, Educația copiilor în familie, ed. Universul Enciclopedic
- ✓ Trif, Ramona Maria, 2017, Rolul familiei în reușita școlară, ed. Ecou Transilvan

PARTENERIAT ȘCOALĂ – FAMILIE „ EDUCĂM ÎMPREUNĂ”

Prof. învă. primar Cîlțaru Mariana
Școala Gimnazială Nr. 1 „George Uscătescu”
Târgu Cărbunești , Gorj

DESCRIEREA PROIECTULUI:

Prin derularea acestui proiect, se dorește conștientizarea părinților asupra rolului important pe care îl au, cel de prim-educatori ai copiilor, precum și cunoașterea unor metode eficiente de educarea a copiilor .

SCOPUL PROIECTULUI:

- Adaptarea copiilor la cerințele școlii;
- Dobândirea de către părinți a unor abilități de relaționare cu copiii.

OBIECTIVE GENERALE:

- realizarea unei comunicări optime între părinți și învățătoare;
- creșterea gradului de implicare a părinților în activitățile școlare și extrașcolare;
- schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de școală ;
- cunoașterea posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor;
- învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi – părinți – învățătoare.

METODE/TEHNICI DE LUCRU:

- Consiliere, dezbateri, vizionarea unui documentar, jocuri de rol, lucrul în echipă, expoziție

GRUP ȚINTĂ:

- 26 elevi

BENEFICIARI:

- Direcți- elevi, părinți
- Indirecți: grupul familial lărgit, anturajul social al copilului, societatea.

REPERE TEMPORALE:

Proiectul se derulează pe tot parcursul anului școlar

RESURSE:

a) **Resurse umane:** 26 elevi, părinți, învățătoarea

b) **Resurse materiale:** spațiile de învățământ, aparat foto, cărți, jurnalul proiectului, fișe de lucru, fotografii, lucrări ale copiilor și părinților.

c) **Resurse financiare:** proprii

d) **Resurse de informare:** filme, internet, materiale specifice metodei “EDUCAȚI ASA!”.

ETAPELE PROIECTULUI:

1. Realizarea unui studiu pentru identificarea comportamentelor neadecvate la elevi;
2. Investigarea cauzelor care determină aceste comportamente;
3. Organizarea întâlnirilor cu părinții în vederea analizării cauzelor;
4. Distribuirea materialelor de informare a părinților(studiu individual);
5. Desfășurarea calendarului de activități stabilit

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Adoptarea unor comportamente adecvate;
- Îmbunătățirea relației părinte - copil
- Îmbunătățirea relației școală - familie.

EVALUARE: Chestionare, expoziție foto, expoziție cu lucrările copiilor și părinților

ACTIVITĂȚILE PROIECTULUI

1. Invitația la realizarea proiectului

Obiective:

- mobilizarea părinților;
- informarea acestora cu privire la scopul urmărit, modul de desfășurare, oportunități .

Desfășurare:

- primirea părinților, vizitarea școlii, prezentarea proiectului, discuții, completări.

Realizări: un număr mare de participanți, convingerea acestora că vor avea beneficii în urmă participării la realizarea proiectului

2.Cunoașterea regulamentului școlii

Obiective:

- prezentarea și discutarea unor părți ale regulamentului școlar;
- stabilirea unor reguli specifice școlii noastre.

Desfășurare: prezentarea unor părți din regulamentul școlar; discuții concrete despre situația din școală; nivelul economic al familiilor, nivelul cultural al acestora; scrierea pe afișaj a unui drept și a unei îndatoriri;

Realizări: conștientizarea părinților că au drepturi, dar și îndatoriri, rezolvarea unor situații concrete din școală

3. Cunoaște-ți copilul !

Obiective:

- să-i determinăm pe părinți să petreacă mai mult timp cu copilul lor și să acorde mai multă atenție și importanță cunoașterii lui;
- să-i învățăm pe părinți cum își pot îmbunătăți comunicarea cu copilul;
- să-i informăm pe părinți care comportamente ale copilului trebuie apreciate și care trebuie descurajate.

Desfășurare:

- completarea de către părinți a unui chestionar referitor la temă;
- prezentarea unor aspecte pozitive și negative din comportamentul copiilor;
- indicații de îmbunătățire a comunicării cu copilul;

Activitatea se va desfășura în două etape.

Realizări :

- părinții au înțeles că în familiile în care nu participă ambii părinți la educarea copilului posibilitatea de eșec este mai mare;
- au identificat metode de cunoaștere a propriului copil
- descoperirea unor soluții de îmbunătățire a comunicării cu propriul copil

4. Discriminarea în rândul copiilor

Obiective:

- să informăm părinții despre starea reală de disciplină din școală;
- să găsim împreună soluții de rezolvare a problemelor legate de discriminare.

Desfășurare:ex. de spargere a gheții;

- prezentarea unor acte de discriminare (elev-elev, părinti-elevi, învățători-elevi-părinți) întâlnite

în școală (fără nominalizări), discutarea acestora;

- prezentarea chestionarului adresat copiilor, concluzii;
- chestionar adresat părinților;
- citirea unor scurte texte din cartea “Se poate și fără discriminare”;
- dezbateri

Realizări :

- perceperea de către părinți a faptului că familia este un puternic exemplu pentru copil;
- implicarea părinților în rezolvarea unor cazuri de discriminare, chiar dacă nu este vorba despre copilul lor;

5. Relația părinte- copil

Obiective:

- să-i facă pe părinți să înțeleagă că ei pot influența și conduce comportamentul copilului;
- părinții să-și însușească abilitățile de bază de care au nevoie pentru a influența efectiv comportamentul copilului.

Desfășurare:

- chestionar adresat elevilor;
- chestionar adresat părinților;
- soluționarea unor conflicte părinți și copii;

Realizări:

- părinții și-au împărtășit unii altora experiențele personale;
- au descoperit metode eficiente de îmbunătățire a comunicării părinte-copil;

6. Cum îmi ajut copilul ?

-atelier de lucru-

Obiectiv:

- încurajarea părinților în exprimarea opiniilor despre propriul copil, cunoașterea unor metode și reguli simple pe care le pot aplica atunci când își ajută copilul în activitatea școlară **Desfășurare:**

- chestionar legat de comportamentul copiilor în diverse ocazii;
- atitudinea adulților legată de aceste comportamente;
- așteptările lor;
- lucru efectiv cu părinții.

Realizări:

- colaborarea între părinți, cu împărtășirea experiențelor personale, certitudinea că pot învăța unul de la celălalt;

- deprinderea unor tehnici de lucru cu copilul.

7. Analiza rezultatelor

Impactul asupra părinților.

Părinții au înțeles:

- să ajute voluntar în activitatea didactică;

- să susțină motivația pozitivă a copilului pentru învățarea școlară;

- să fie un factor important în educarea copilului;

- să analizeze critic viața școlară și să intervină cu soluții;

- să fie mai puțin reticenți atunci când li se cere sprijin, inclusiv sprijinul material;

- sunt aspecte din viața copilului pe care nu le pot afla decât de la școală, aspecte fără de care nu-și pot forma o imagine corectă despre copilul lor;

- uneori judecă superficial unele aspecte referitoare la activitatea din școală;

- din colaborarea școală – familie ambele părți au de câștigat.

Învățătorul a înțeles că:

- o colaborare strânsă cu familia îi ușurează munca;

- învățătorii sunt cei care trebuie să facă primii pași în relația cu familia;

- dacă este perseverent, poate avea rezultate, chiar și în cazul familiilor – problemă;

- mai sunt multe de făcut în domeniul relației cu părinții;

- unele mentalități greșite ale părinților nu pot fi schimbate ușor;

AJUTĂ-MĂ SĂ REUȘESC!

Prof. înv. primar Constantinoiu Elena Verona

Școala Gimnazială Liliеști, Oraș Băicoi

Factorii care stau la baza desăvârșirii educației copilului sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimentelor. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Un rol important în colaborarea părinți – copii îl are școala, pentru a asigura educația acestora, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea dintre toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este o necesitate actuală. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște familia și condițiile de muncă ale copiilor. Legătura școlii cu familia este esențială pentru a cunoaște nenumărate aspecte privitoare la comportamentul copiilor, situația la învățatură, disciplina. Dialogul cu familia este un element indispensabil pentru reușita școlară. Pentru o bună reușită în educația copiilor, familia trebuie să devină un bun colaborator al școlii, să creeze condițiile necesare activității de învățare permanentă, precum și controlul îndeplinirii programului zilnic.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască:

- ✓ obligațiile legale privind educația copilului;
- ✓ drepturile de care dispune pentru educația copilului;
- ✓ importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului;
- ✓ metodele de colaborare cu școala.

Dintotdeauna școala a colaborat cu familia în diferite forme, însă astăzi din punct de vedere a cerințelor sociale, apare mai mult ca niciodată necesitatea întăririi legăturii dintre acestea.

Cu părere de rău trebuie să afirmăm că în ultimul timp se constată o îndepărtare a familiei de școală, o scădere a interesului părinților față de rezultatele școlare. Părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au răbdare să le acorde atenție.

Rolul profesorului nu se reduce doar la munca de la catedră, ci presupune o activitate mult mai complexă, de îndrumare și conducere în relația dintre elevi și familia acestora; această activitate de strânsă colaborare fiind o obligație de ordin profesional și moral în același timp. Cunoașterea elevilor este una din principalele îndatoriri ale cadrelor didactice.

În domeniul implicării părinților, punctul de plecare l-am considerat cunoașterea prealabilă, deoarece componenta educativă a părinților poate fi foarte diferită.

Joyce L. Epstein și colegii ei de la *Partnership Center for the Social Organization of Schools (Centrul Parteneriat pentru Organizarea Socială a Școlilor)*, au identificat șase tipuri de implicare activă a părinților pentru o mai buna colaborare între școală și familie, astfel:

Tipul 1. *Dezvoltarea abilităților de bun părinte:*

- ✓ Investirea de timp suficient în a stabili un mediu de încredere,
- ✓ Oferirea unor resurse din care părinții pot învăța singuri.
- ✓ Accentuarea contribuției pe care ambii părinți o pot aduce la dezvoltarea copiilor lor.
- ✓ Efectuarea unor vizite la domiciliu și/ sau organizarea unor întâlniri cu părinții pe teritoriu neutru, în afara școlii sau a domiciliului acestora.

Tipul 2. Comunicarea: adoptarea unor forme de comunicare eficiente:

• Organizarea întâlnirilor unu-la-unu cu părinții, cel puțin o dată pe an, în afara ședințelor semestriale cu părinții.

- ✓ Oferirea posibilității de a apela la consilierul școlar, dacă e nevoie.
- ✓ Oferirea posibilității ca părinții să vină la întâlnirile cu profesorii/ reprezentanții școlii

împreună cu o altă persoană de încredere, pentru a se simți mai în siguranță.

- ✓ Trimiterea acasă, cu regularitate, a portofoliilor elevilor alături de rugămintea adresată părinților

de a comenta piesele din portofoliu.

✓ Oferirea de informații clare, în limbaj accesibil părinților, despre programul școlii, despre curriculum, despre modalitățile în care se pot implica în viața școlii etc.

Tipul 3. Voluntariatul: recrutarea părinților voluntari care să ofere sprijin școlii:

- ✓ Stabilirea unui program de voluntariat pentru părinți la nivel de școală și la nivelul clasei, pentru

a ajuta cadrele didactice, administrația școlii, elevii și alți părinți.

- ✓ Demersuri regulate de identificare a abilităților/ talentelor părinților la care se poate face apel

pentru derularea diverselor programe.

✓ Oferirea unei game variate de posibilități de voluntariat (care se poate îmbogăți cu timpul), care să includă și mamele, și tații, eventual și bunicii sau alți membri ai familiilor.

Tipul 4. Învățarea acasă:

✓ Oferirea de informații și de idei practice pentru familii despre cum pot ajuta elevii la rezolvarea temelor pentru acasă și la alte activități legate de învățare și cariera de elev:

✓ Informarea părinților despre abilitățile pe care școala urmărește să le dezvolte la elevi, inclusiv cele transversale (ex: punctualitatea, ascultarea activă, colaborarea) și exemplificarea clară a acestora pentru ca părinții să înțeleagă cum pot să le exerseze și acasă.

✓ Oferirea de informații despre tipurile de teme de casă pe care le au de rezolvat elevii și modul în care părinții pot contribui la acestea/ pot monitoriza realizarea lor.

✓ Invitarea părinților să observe copiii la clasă pentru a înțelege mai bine cum se organizează învățarea și pentru a exemplifica ce anume se poate exersa acasă.

✓ Oferirea de diverse fișe de activități care să presupună participarea

✓ părinților. Exemple: matematica în familie, lectură cu părinții cu voce tare, interviuarea părinților de către copii etc.

✓ Implicarea părinților în stabilirea scopurilor și obiectivelor de progres la fiecare început de an școlar / pentru planificarea carierei elevului.

Tipul 5. Implicarea părinților în luarea deciziilor: implicarea părinților în deciziile care se iau la școală, formarea liderilor din rândul părinților, asigurarea formelor de reprezentare a părinților:

✓ Sprijinirea funcționării cât mai bune a comitetului de părinți.

✓ Înființarea unor grupuri de sprijin sau comisii pentru siguranță în școală, pentru trai sănătos, pentru sprijinirea activităților extracurriculare, pentru promovarea diversității culturii locale etc.

✓ Implicarea părinților în elaborarea strategiei și a planurilor de acțiune pentru creșterea gradului de implicare a tuturor părinților în viața școlii.

Tipul 6. Colaborarea cu comunitatea: identificarea și integrarea resurselor și serviciilor din comunitate în sprijinul programului școlii, a practicilor familiilor și a procesului de învățare și de dezvoltare a elevilor:

✓ Oferirea de informații pentru elevi și familii despre serviciile de îngrijire a sănătății, culturale, recreative, sociale de sprijin etc. accesibile în comunitate.

- ✓ Implicarea părinților în promovarea cauzei elevilor și a familiilor la nivelul comunității.
- ✓ Implicarea foștilor absolvenți și a foștilor părinți în viața școlii pentru a oferi modele de succes în privința eficienței implicării comunității în acțiunile școlii.

În concluzie, dascălul este cel ce armonizează interesele școlii cu satisfacția, realizările și bucuriile elevilor. Suntem cu toții conștienți că obiectivele educaționale nu pot fi realizate decât prin eforturile tuturor factorilor, în special a părinților și a profesori.

BIBLIOGRAFIE

- ✓ Stoian, M., Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, Bucureși, 1972;
- ✓ Șerbănescu, D., Exemplu în educația copiilor, Editura Științifică, București, 1967
- ✓ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Comunicare>
- ✓ Traucere a Fundației Noi Orizonturi din articolul: PARTENERIAT SCOALA/FAMILIE/COMUNITATE , autori: Epstein, Joyce L., Phi Delta Kappan, 00317217, Mai 95, Vol. 76, numărul 9, Baza de date: Academic Search Premier

COPILĂRIA – LUMEA MIRACOLULUI ȘI A FERICIRII

Prof. înv. primar Lărgeanu Florica
Școala Gimnazială „Mihu Dragomir”, Brăila

Copilăria este vârsta viselor fără graniță, vârsta care trăiește prin flori și se exprimă prin exclamații.. Nu există nici un om care să nu-și amintească de această vârstă ca un vis dispărut cu care nimeni nu poate fi asemuit mai pe urmă. E vârsta în care orice copil dă voie imaginației să-și împlinească visurile și are dreptul la orice. Ea e frumoasă, candidă și ființele cele mai bune sunt cele care păstrează cel mai mult sau pierd cel mai puțin din această candoare și din această sensibilitate. Sentimentele față de copilărie împreună cu toate frumusețile ei sunt puse în mișcare de către neputință. Copilăria este cea mai fericită perioadă a vieții. Îi conferă acest privilegiu lipsa de griji, dragostea celor din jur, posibilitatea de a năzui către tot ce este mai luminos sau mai greu de atins pe lume.

Indiferent de situația lui socială, copilul trebuie ocrotit, tratat cu căldură și dragoste, cu onestitate și înconjurat cu afecțiune, cu acea tandrețe de care simte nevoia numai el. Școala trebuie să fie factorul major de educație înaltă și pilduitoare. Educația este un proces complex și delicat, este o artă și o știință, o înțelepciune. Dacă până acum simțea că lumea era organizată în funcție de el, o dată sosit în școală, copilul constată un mediu afectiv neutru și observă că trebuie să-și ia răspunderea proprie pentru tot ceea ce va trăi aici: bucurii, satisfacții, dificultăți, mici neazuri. Important este rolul familiei, care trebuie să-l pregătească pe copil pentru acest moment. De asemenea, trebuie obișnuit să gândească că el se poate descurca foarte bine atunci când este lăsat singur, ori când învață alături de alți copii.

Este foarte important ca în calitate de educator și de părinți să ținem cont de diferențele existente în individualitatea copiilor. Fiecare copil are o anumită personalitate și propriul său potențial intelectual, de aceea, copiii au nevoie să știe cine sunt și să-și formeze o idee clară a propriei identități, a sentimentului că sunt o persoană distinctă de altele, deosebită, specială, importantă; acest lucru presupune ca fiecare ființă umană să se respecte pe sine și să aibă grijă de ea însăși.

La vârsta copilăriei, în etapa preșcolară, copiii încep să devină conștienți de ei înșiși, ca ființe existente în lume și își formează involuntar o imagine despre sine în care sunt înscrise gradat și

nedeslușit încă datele fizice și posibilitățile intelectuale. Prima imagine pe care și-o formează nu le aparține, ci este a celor din jur de la care ei o preiau. Este foarte important cu ce imagine despre ei pornesc în viață, deoarece în funcție de ea vor trăi dezinvolți sau complexați afectiv. În formarea imaginii de sine au un rol important părinții, școala, anturajul în care se dezvoltă copilul. Subaprecierea de către educatori, batjocura colegilor, utilizarea necenzurată de către părinți a unor expresii de genul „nu va ieși nimic din tine, ești un prost”, pot avea pentru un copil sensibil un efect dezastruos asupra motivării psihologice în viață. Înțelegând că valoarea sa este modestă, copilul nici nu va avea aspirații înalte, nu va dori un loc de frunte în societate, mulțumindu-se cu un loc modest în viață în loc să năzuiască la mai mult.

Pe măsură ce crește, copilul învață să recunoască și să înțeleagă sentimentele pe care ei și alți copii le examinează, iar aceste sentimente vor fi împărtășite cu alte persoane. Atitudinea adultului față de copil, aprobativă și mai ales participativă, amplifică disponibilitățile creative ale copilului.

Numai un educator deschis, cald, apropiat, va stimula potențialul creativ al acestuia.

Creativitatea, ca produs, se caracterizează prin noutate, originalitate, aplicabilitate, armonie, relevanță.

În general, la această vârstă, copilul are tendința de a-l imita pe celălalt și de a repeta cuvintele care au fost apreciate de adult. De aceea se impune orientarea școlarului spre original și util. Educatorul, părinte sau cadru didactic, va avea grijă să aprecieze toate strădaniile copilului, chiar și atunci când ele nu corespund unor criterii riguroase, și să-l mobilizeze să-și finalizeze proiectele.

Ridicarea potențialului creativ al copiilor începe de la munca creatoare a cadrului didactic (pentru aceasta sunt necesare cunoștințe vaste, o bună pregătire și multă muncă). Este adevărat că stimularea creativității, a originalității și a gândirii critice presupune o serie de riscuri pe care învățătoarea trebuie să și le asume, conștientă fiind că rezultatul final merită un asemenea preț. Niciodată nu este prea târziu pentru cunoașterea, stimularea, educarea și dezvoltarea creativității. Dar cu cât această acțiune începe la o vârstă mai mică și continuă de-a lungul anilor, cu atât va fi mai productivă, conducând la obținerea unor realizări creative mai valoroase. Dezvoltarea creativității presupune stimularea la copii a curajului de a emite ipoteze, chiar hazardate, capacitatea de a aprecia în ce măsură este plauzibilă o anumită ipoteză, de a elabora o strategie de lucru și nu de a aștepta de-a gata soluțiile adulților.

Creativitatea nu trebuie confundată cu talentul, îndemânarea sau inteligența. Creativitatea nu înseamnă a face ceva neapărat mai bine decât ceilalți; înseamnă a gândi, a descoperi și a imagina. Ideile creative se regăsesc în stimularea potențialului creativ. Receptivitatea și curiozitatea copilului,

bogăția imaginației, tendința sa spontană către nou, pasiunea pentru fabulație, dorința lui de a realiza ceva constructiv și creativ pot fi „alimentate” și împlinite efectiv. Beneficiul încurajării creativității în grădiniță face ca activitățile să fie mai eficiente, dând un farmec imaginației și învățării copiilor, care o să dureze toată viața. În acest sens, atmosfera sau climatul psiho-social în care își desfășoară activitatea copilul constituie aspectul hotărâtor. Rolul unui climat caracterizat prin deschidere și stil relaxat de creație, prin asigurarea libertății de afirmare și expresie independentă, prin recunoașterea și aprecierea pozitivă ca și prin încurajarea și promovarea efortului creativ pot participa în mod decisiv la dezvoltarea creativității copiilor.

Dezvoltarea capacității de acțiune, îmbogățirea experienței senzoriale ca și evoluția întregului plan al cunoașterii, pot oferi elemente care să concure la acea expansiune subiectivă specifică și la acea independență acțională pe care o presupune potențialul creativ al copiilor. Ca strategie generală de acțiune în stimularea creativității în învățământul preșcolar, este utilă valorificarea în sistemul activităților instructiv-educative a condițiilor și principiilor învățării de tip creativ.

Jocul didactic, pentru a rămâne joc, adică pentru a fi antrenant și viii trebuie să includă elementele de joc. Acestea pot apărea și din îmbinarea activității cu unele situații imaginare, prin determinarea copiilor de a crea, lăsându-le liberă imaginația, încurajându-le spontaneitatea și dezvoltându-le spiritul de observație. Prin varietatea lor, prin crearea unor situații-problemă, ele dezvoltă spiritul de observație, de analiză, gândirea, memoria, înlătură monotonia și conformismul. Un dicton celebru spune: „omul este singura ființă care se joacă toată viața pentru că jocul este implicat în contextul vieții la toate vârstele.

Poetul Lucian Blaga își imagina cele trei generații ca trei trepte: a jocului, a iubirii și a înțelepciunii, filozofând că jocul este înțelepciunea și iubirea copilului, cum iubirea este jocul și înțelepciunea tânărului, și cum înțelepciunea este iubirea și jocul bătrânului.”

Jocul și învățarea oferă copilului nenumărate prilejuri de a combina și recombina prezentările pe care le dispun propriile sale imagini, ascultând povești, basme, poezii, reconstruiește mental principalele momente ale narațiunii, le inversează, le omite, le amplifică și inventează altele noi.

Prin tot ceea ce are specific manifestarea liberă a opțiunilor, ideea libertății depline în acțiune, spiritul de independență generat și întreținut de ideea realei competențe, realizarea imediată a scopului, caracterul fictiv al acestuia și al acțiunii, precum și al mijloacelor implicate în acțiune, trăirile afective intense în tot timpul acțiunii, etc., jocul permite copilului să întrețină legătura permanentă cu realitatea cotidiană, să-i înțeleagă exigențele și să acționeze în modul propriu și creator, în lumea în care trăiește.

Materialele didactice bogate și atractive, indicațiile verbale, descrierile adultului amplifică manifestările creative ale copilului în joc, în desen, în povestea creată. Un mijloc important pentru a-l face pe copil să acționeze într-o direcție sau alta pentru a-i mobiliza întregul potențial psihic, constă în a-l introduce în diverse activități și situații care să-l determine la o participare activă. Practic, fiecare tip de joc poate activa potențialul creativ al copilului, dar nouă ne revine sarcina, în primul rând, să ținem cont de solicitările societății de astăzi, de avansare pe scara modernismului, care conduc la schimbări și în modul de joacă al copiilor. Prin joc, copiii pot ajunge la descoperiri de adevăruri, își pot antrena capacitățile lor de a acționa creativ pentru că strategiile jocului sunt, în fond strategii euristice, în care se manifestă istețimea, spontaneitatea, inventivitatea, inițiativa, îndrăzneala etc. Chiar și în jocul didactic, care are reguli stricte de desfășurare, se poate rezolva o sarcină didactică într-un chip nou, deosebit, atractiv.

În vederea valorificării la un nivel cât mai înalt a potențialului creativ al copiilor, este necesar ca fiecare cadru didactic să realizeze două acțiuni complementare:

- evaluarea nivelului pe care îl ating diferiți factori ai creativității la fiecare copil;
- găsirea celor mai eficiente modalități de activare, stimulare, educare, formare și dezvoltare a creativității;

La fiecare nivel de vârstă copiii trebuie să fie învățați cum să învețe și cum să se exprime creator.

Educatorii sunt cei care respectă ideile copiilor, îi ajută să gândească și să-și rezolve problemele singuri.

Copiii care sunt liberi să greșescă, să exploreze și să experimenteze, se vor simți liberi să inventeze, să creeze și să găsească multiple modalități de a rezolva situațiile întâlnite.

A.S. Macarenco aprecia înalt capacitatea pedagogului de a visa împreună cu copiii, de a-i pasiona prin visul său sau, a-i ajuta să vadă „bucuria de mâine”.

BIBLIOGRAFIE

- ✓ E. Claparedé: 1975 Psihologia copilului și pedagogia experimentală, E.D.P.
- ✓ C. Cojocaru: 1975, București, Creativitate și inovație, Editura Științifică și Enciclopedică
- ✓ Roșca: 1972, București, Creativitatea, Colecție, Orizonturi, Editura Enciclopedică Română
- ✓ U. Șchiopu: 1967, Psihologia Copilului, Educația Didactică și pedagogică

JOCUL PĂRINTE – COPIL

Prof. înv. primar Cristea Georgiana
Școala Gimnazială „A. S. Pușkin”, Brăila

Ai ajuns vreodată la sfârșitul zilei, când te simți epuizat, de parcă nu poți face nimic și vrei doar relaxare? Și atunci când îți scoți jacheta și pantofii, auzi: „Mami! Tati! Vino să te joci cu mine!”

Deși jocul cu copilul tău poate părea o bătaie de cap, probabil că te vei gândi de două ori dacă să spui „nu” după ce ai citit asta. Există multiple beneficii pentru copii atunci când se joacă, inclusiv fizice, mentale și de sănătate.

Ce face jocul pentru un copil? Îi oferă seturi de abilități. La început, când se naște, cutia de instrumente mentale a copilului nu are prea multe în ea. Părinții ajută la umplerea cutiei cu unelte. Pe măsură ce bebelușii se dezvoltă și cresc, încep să adauge instrumente sau abilități la cutia lor de instrumente. Poate părinții au comunicat în timpul perioadei în uter al copilului și au dezvoltat o comunicare inițială bidirecțională. Dar mulți părinți așteaptă să înceapă această comunicare după naștere. Adulții pot ajuta copiii să dezvolte seturi de abilități care fac viața socială ușor de gestionat. Jocul cu un copil este o modalitate de a ajuta la dezvoltarea setului de abilități sociale și de autocontrol.

Jocul părinte-copil și jocul fizic este legat de competența copilului, motricitatea grosieră, abilități și dezvoltarea cognitivă. Jocul interactiv poate ajuta, de asemenea, un copil să învețe cum să-și regleze mai bine emoțiile. În cele din urmă, oferiți copilului dvs un „mediu îmbogățit” prin joc care poate reduce stresul.

Beneficiile speciale ale jocului părinte-copil versus jocul cu frații

Acum s-ar putea să vă gândiți: nu este același lucru să-l puneți pe cel mai mic copil să se joace cu frații mai mari. Nu are același efect ca atunci când te joci cu un părinte? Joaca părinte-copil contribuie mai mult la capacitatea copilului de a structura interacțiunile sociale timpurii decât o joacă cu frații.

Mai mult, părinții pot oferi copilului un joc mai matur și mai variat decât frații. Desigur, adulții știu mai multe despre lume decât orice copil și adesea pot lărgi imaginația în anumite moduri cum alți copii nu pot.

Un alt fapt interesant este că sugarii și preșcolarii folosesc adesea comportamente care necesită partener în timp ce se joacă cu părinții, dar este mai puțin probabil să facă acest lucru atunci când se joacă cu frații lor. Un copil dorește să interacționeze mai mult cu părintele. Asta e toată ideea.

Jocul cu alți copii poate fi distractiv, dar nimic nu întrece bucuria și satisfacția de a obține prilejul ca părintele să se joace cu tine. De asemenea, frații mai mari se angajează în cantități minime de interacțiune directă

cu frații lor mai mici, în timp ce părinții îi acordă bebelușului toată atenția lor. Jocul părinte-copil catalizează mai întâi dezvoltarea de noi abilități de către copil și jocul cu frații ajută la consolidarea acestor abilități.

Diferențele în jocul cu mama și jocul cu tatăl

Există o diferență între joaca cu mama și tata? Desigur. Tații tind să participe mai mult în joc fizic cu copilul, în timp ce mamele și copiii participă la joc instructiv și joc verbal. Ambele forme sunt importante pentru dezvoltarea copilului. Părinții nu și-ar dori copii buni doar la sport, fără capacitatea de a se exprima bine. Și, desigur, pe măsură ce copilul lor continuă să crească și să se maturizeze, este important ca ambii părinți să facă ajustări adecvate vârstei în jocul lor.

Beneficii de sănătate pentru părinte

Este important ca ambii părinți să se joace cu copilul de dragul lui, ambii primind beneficii din acest lucru. Hormonul oxitocina joacă un rol major în relațiile dintre părinți și copii și în alte comportamente sociale și emoționale. Nivelurile de oxitocină cresc atunci când mamele se angajează în joc afectuos cu copilul lor și când tații se angajează în jocuri de stimulare cu copilul lor. Iată o veste și mai mare: atunci când părinții se joacă cu copiii, se eliberează oxitocină. Gândește-te la joc ca la un masaj relaxant pentru mintea ta pentru care nu trebuie să plătești în plus!

Cum să te joci cu un copil

Jocul cu un copil implică observarea activă, ascultarea, sprijinirea, vorbirea și înțelegerea. Asigurați-vă că oferiți o interacțiune reciprocă, ca o conversație. Mai degrabă, permiteți-le copiilor să-și exploreze mediul și senzațiile.

Lăsați-i să vă atragă în joaca lor. Apoi asigurați-vă că sunteți implicat și colaborați, ceea ce vă va ajuta copilul în interacțiunile sale viitoare. Și nu uita: zâmbește, râzi și fă-i să râdă. Vă puteți bucura amândoi de aceasta unu la unu cu micuțul tău, în timp ce îl ajuți să-și dezvolte setul de abilități.

Indiferent dacă ești sau nu părinte, jocul cu copiii îi va ajuta să-și dezvolte abilitățile de care au nevoie în viața socială. Și va fi distractivă și pentru tine!

Este important să găsim jocuri adecvate vârstei, să fim deschiși, să încercăm să ne cunoaștem cât mai bine copilul și ce anume îl pasionează. Va aprecia cu siguranță aceste momente petrecute împreună, iar noi vom uita de grijile cotidiene și ne vom relaxa, oferindu-i ceea ce el își dorește cel mai mult: afecțiunea și atenția noastră. Nu se știe de câte feluri de mâncare sau de câte haine i-au fost cumpărate își va aminti, dar copilul cu siguranță își va aminti de joaca împreună cu părintele.

Câteva sugestii de activități/ jocuri ce se pot desfășura de copii împreună cu părinții:

- ❖ citirea unei povești înainte de culcare;

- ❖ realizarea unor preparate în bucătărie;
- ❖ poze amuzante;
- ❖ culegerea unor flori/frunze din parcuri/păduri etc.;
- ❖ alergare prin ploaie, sărituri în băltoace, dansuri;
- ❖ realizarea unor desene pe față/ make-up;
- ❖ plimbări prin parc cu bicicleta/trotineta/role etc.;
- ❖ practicarea unui sport (fotbal, volei, tenis etc.), întreceri;
- ❖ jocuri, precum: „De-a v-ați ascunselea”, „Baba oarba”, „Șotron”, „Elasticul”, „De-a doctorul”;
- ❖ lupta corp la corp, bătaia cu pernele;
- ❖ culegerea fructelor/ legumelor din grădină;
- ❖ hrănirea animalelor/păsărilor din grădină, de la Zoo, din pădure etc.;
- ❖ joaca în nisip, înălțarea unui zmeu;
- ❖ construirea unui cort din perne, haine;
- ❖ vizionarea unui film acasă/cinema, a unei piese de teatru/ a unui concert;
- ❖ scrierea unor vederi/ scrisori pentru persoanele dragi;
- ❖ plantarea unor copaci/ flori/ fructe/legume în grădină;
- ❖ mersul la pescuit, datul în leagăn;
- ❖ construirea unui om de zăpadă;
- ❖ jocuri cu: cărțile, mașinile, păpușile, baloanele de săpun, plastilina, popice, marionete, lego/puzzle, jocuri video.

Timpul petrecut în forma asta îi spune celui alt că este important, îl învață că în relații e bine să dai și mai apoi să primești, să înțelegi și pe urmă să ceri să fii înțeles, că există reciprocitate, o constantă a căutării și devenirii și foarte important, idealuri. Prin joc, aveți posibilitatea să modelați la copil abilități, deprinderi, maniere, care îi vor fi utile peste ani. În plus, interacțiunea dintre părinte și copil reprezintă un model pe care acesta din urmă îl interiorizează și îl pune în practică, uneori fără a fi conștient în totalitate, în relația cu proprii copii.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR

Prof. înv. primar Croitoru Carmen Simona

Școala Gimnazială Mavrodin

Loc. Mavrodin, Jud.Teleorman

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor.

Implicarea părinților în viața școlară a copiilor este percepută ca fiind vitală de majoritatea experților și cercetătorilor în domeniul educațional. Noul studiu arată că este nevoie ca părinții să fie cât mai aproape de copiii lor încă de când aceștia intră în viața de școlar. Mai mult, ei subliniază că este necesară urmarea unor programe de training prin care profesorii să învețe cum să îmbunătățească calitatea și cantitatea interacțiunii cu părinții.

O relație bună între învățători și părinți sau percepția pozitivă a acestora asupra modului în care cei din urmă se implică în viața academică atrage după sine o atenție suplimentară asupra elevului. De partea cealaltă, atunci când părinții sunt neimplicați, profesorii vor avea tendința să schimbe modul de interacțiune într-un mod negativ.

Implicarea părinților în [educația copiilor](#) este considerat a fi un indicator important al sistemelor de educație viabile. Deși atractiv, acest model de parteneriat este totuși supus criticilor din pricina inegalităților pe care, în practică, le poate escamota. De exemplu, literatura de specialitate face adeseori referire la părinți ca și cum aceștia ar fi o masă omogenă, trecând cu vederea diferențele socio-economice, de gen și culturale. Nu o dată se pornește de la premisa că toți părinții sunt la fel de bine informați și au același potențial de a sprijini educația copiilor lor.

Din acest motiv, atunci când sunt proiectate intervenții educaționale axate pe o percepție deficitară, este posibil să perpetuăm fără să vrem chiar acele inegalități pe care ne propunem să le remediem.

Părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității.

Pentru a stimula implicarea părinților în procesul de monitorizare a educației elevilor, se pot organiza seri ale părinților sau zile de evaluare care implică atât cadrele didactice, cât și părinții și elevii, și în cadrul cărora au loc discuții despre progresul elevilor și se stabilesc obiectivele de urmat.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Este esențial ca legătura dintre părinte și școală să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice responsabile trebuie să urmărească să învețe de la părinți despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea eficientizării procesului educațional.

Factorii care influențează părinții în implicarea lor în educația copiilor, includ: nivelul educațional al părinților; grupurile din care ei fac parte; atitudinea conducerii școlii; influențele culturale; problemele familiei în îngrijirea copilului.

În perioada antepreșcolară, copilul depinde foarte mult de părinții săi, astfel că tot ei sunt cei care conduc copilul spre ceea ce cred ei că e mai bine pentru el. Acțiunile de viață curente ale unui copil sunt realizate neîncetat de influența formativă a părinților. Un copil se atașează prima dată de părinții lui, de aceea absența lor sau lipsa de afectivitate, precum și indiferența lor, pot duce la tulburări grave de caracter.

Bineînțeles, părinții sunt primele și cele mai importante persoane care au un rol deosebit în formarea personalității copilului. Prima persoană intermediară a copilului cu lumea este mama, a doua fiind tata. În relațiile cu părinții, micuțul cunoaște primele relații umane.

Dragostea parentală se referă la schimbul afectiv între părinți și copii. Dacă dragostea este insuficientă sau chiar absentă, copilul devine nefericit, închis în sine, rezervat, trist, simțindu-se abandonat. Dimpotrivă, când dragostea aceasta este în exces sau se prezintă într-o formă exagerată, ea devine nocivă, iar copilul își însușește atribuții necorespunzătoare devine mult prea alintat, schimbându-se rolurile între acesta și părinți, devine mult prea ncrezător, închipuindu-și că părinții lui sunt și eroii lui. Părinții, și în general familia, reprezentând „sâmburele” societății noastre, are sarcina de a asigura dezvoltarea morală și fizică a copilului. De părinți nu depin de doar maturizarea psihică a copilului, ci și felul în care îl educă pe copil, cum îi dirijează viața afectivă și cum va evolua copilul pe viitor.

Părinții trebuie să comunice în mod deschis, sincer și pozitiv cu doamna învățătoare. Nu îi ascunde doamnei nelămuririle, nemulțumirile sau preocupările și reușește să comunice evitând

Participând atât la ședințele cu părinții, dar întâlnindu-se și în particular cu doamna învățătoare pentru a discuta evoluția copilului. Ca și cadru didactic, îmi doresc să fie o relație de colaborare, ajutor reciproc, încredere, respect, sinceritate... Să se comunice cu mine prin diverse mijloace ori de câte ori va fi necesar pentru ca elevul să fie centrul de interes al tuturor.

Deasemenea, ca orice cadru didactic aș dori ca un număr cât mai mare de părinți să se implice în realizarea activităților extrașcolare, fie ca este vorba de cursuri urmate de copii, fie ca este vorba de activități realizate cu colegii de clasă ai copilului, în afara școlii (excursii, concursuri etc.). De fiecare dată am desfășurat diferite activități extrașcolare la care să participe și părinții, nu numai elevii.

Procesul educativ și adevărata performanță se obține prin implicarea activă a părinților.

Sunt părinte și am încredere în școală și în cadrul didactic, susținând inițiativele acestuia și accept recomandările referitoare la educația copilului meu ceea ce recomand tuturor părinților.

Educația copilului admite uneori influența ereditară. Pe scurt, acest lucru ar putea fi înțeles prin exemplul pe care îl oferă Cajal Marco, și anume că un copil crescut în lipsuri și nevoi, într-un mediu de teroare, nu poate ajunge o persoană plină de curaj, încredere și inițiativă. La fel se întâmplă și cu un copil crescut „din plin”, căruia i se îndeplinesc toate dorințele, acesta nu poate intra pe viitor într-un mediu social dependent normelor sociale elementare. În acest sens, părinții sunt cei care pregătesc copilul pentru viață. În cadrul familiei se formează principalele deprinderi, primele principii de viață și cunoștințe asupra realității. În copilărie, cea mai importantă este relația dintre dezvoltarea limbajului și mediul familial, prin care copilului i se dezvoltă gândirea.

Pe lângă ceea ce îi oferă școala, televizorul, cinematograful, biblioteca, strada, grupul de joacă,

etc., se adaugă și ceea ce primește de la familie, de la părinți și anume, socializarea sau comunicarea care este un element foarte important. Socializarea acestuia prin familie, formarea lui pentru adaptarea la viața socială se realizează în corelație cu procesul formării personalității multilateral dezvoltate, nevoie impusă de trăsăturile societății socialiste în actuala fază de dezvoltare. Cea mai importantă problemă de educație care realizează formarea personalității copilului la vârsta copilăriei este cea a autorității.

Așadar, putem spune că doar prin autoritate te poți impune în fața unui copil.

Ca și părinte, dăruiești în primul rând dragoste, iubire, înțelegere, dar fără autoritate în unele situații, nu se rezolvă nicio problemă. Un copil este tentat să-și încerce părintele, să-l supună la o mulțime de teste, pentru a putea vedea dacă i se acordă libertate totală sau o libertate cu anumite limite.

Atitudinea părinților este ceea ce contează la final, pentru că eastârnește consecințe asupra formării personalității copilului.

Bucuria unui părinte constă în aducerea pe lume a unui copil, însă atunci când acesta își face un obiectiv din el, nu se poate aștepta la nimic bun. Orice părinte, încă dela nașterea copilului, își pune mari speranțe în el, își face planuri pentru când va deveni mare, dar, din păcate, o dată cu trecerea anilor, în majoritatea familiilor se strâng recoltele unor greșeli. Aceste greșeli constă în fixarea unor obiective cu privire la copil, ceea ce e trist. Adevăratele obiective ale părinților ar trebui să fie fixarea pe ceea ce simte copilul său, prinsusținerea sa în diferite situații, de exemplu, atunci când decade sau când avansează.

Influența educativă a familiei depinde foarte mult de exemplele vii, adevărate. Aceasta se întâmplă poate datorită faptului că exemplul este cel mai potrivit mijloc de educație, mai ales în primii ani ai copilăriei.

Colaborarea dintre cadrele didactice și familie este posibilă numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului. Părinții au nevoie de educație pentru a ști cum să-și crească copiii. Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare, știut fiind faptul că familia este unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor cu dificultăți de învățare.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. 1997. „Educația părinților . Strategii și programe”, E.D.P., București;
- ✓ Ecaterina Adina Vrăsmas. 2002. „Consilierea și educația părinților” , Editura Aramis;
- ✓ Nica I., Țopa L. 1974. „Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I” , E.D.P., București;
- ✓ Stoian M. 1972. „Abecedarul părinților”, E.D.P., București.

FIȘĂ DE ACTIVITATE EXTRAȘCOLARĂ

prof. învă. primar Cseke Sanda

Liceul Teoretic „Lucian Blaga”

Loc. Oradea, jud. Bihor

Titlul activității: „Aranjament pentru masa de Crăciun”,

Coordonatorul activității: prof. Cseke Sanda

Data desfășurării: 20.12.2023

Durata activității: 2 ore

Grupul țintă: elevii clasei a III-a B (28 elevi)

Parteneri implicați: părinții elevilor clasei

Obiectivele:

- a. fiecare copil să confecționeze un aranjament pentru masa de Crăciun împreună cu părintele prezent
- b. petrecerea unor momente speciale copii – părinți - învățătoare

Resurse

- a) **umane:** elevii, învățătoarea, părinții
- b) **materiale:** farfurii, crenguțe artificiale de brad, ornamente

Descrierea activității (max. 5 fraze):

La începutul activității, doamna învățătoare a subliniat semnificația și importanța Crăciunului, precum și rolul familiei și al școlii în păstrarea și transmiterea tradițiilor și obiceiurilor către copii.

Doamna propune ca fiecare copil, ajutat de părinte, să construiască un aranjament pe care îl va duce acasă pentru masa de Crăciun. Copilul va colabora cu părintele, acesta fiind cel care va mânui pistolul de lipit cu silicon cald.



În timpul activității, copiii au interpretat un colaj de colinde, fiind aplaudați de părinți. Ca surpriză, o elevă a școlii, care frecventează cursurile Cercului de muzică populară de la Palatul copiilor, a interpretat câteva colinde tradiționale. Părinții nu s-au lăsat mai prejos, cântând o colindă care le-a amintit de perioada copilăriei.

Cu toții au servit cozonaci și prăjiturele aduse de mămici.





Rezultate așteptate

Implicarea conștientă și activă a copiilor în realizarea aranjamentului în colaborare cu părinții prezenți
Aranjamentele pe care copiii le vor duce acasă

Modalități de evaluare a activității:

- a. fotografiile făcute în timpul activității
- b. aranjamentul pe care fiecare copil îl va duce acasă.

Semnătura cadrului didactic coordonator:



DOAR ÎMPREUNĂ PUTEM REUȘI

Prof. înv. primar SIMONA TĂNASE,
Școala Gimnazială „Fănuș Neagu”Brăila

I. JUSTIFICAREA PROIECTULUI

Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determeni, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață. Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”(„ Child s Appeal”)

Pentru a-și exercita cu succes rolul în viața copiilor, cadrele didactice trebuie să încurajeze mult mai mult și să sprijine familiile acestora prin activități sociale specifice, cum ar fi proiectele, care înviorează derularea optimă a relațiilor educaționale. Munca în parteneriat este un program de formare continuă și constituie un model de realizare a activităților în procesul instructiv educativ.

Munca în parteneriat facilitează înlăturarea unor bariere de comunicare și poate clarifica probleme frecvente întâlnite în practica didactică. De aceea, consider că numai împreună putem reuși să dăm societății un cetățean pregătit, gata să înfrunte problemele inerente ce apar, capabil să relaționeze, să se integreze în colectivitate, să facă față cerințelor actuale. Fiind parteneri, vom recunoaște interesele comune și responsabilitățile pe care le avem față de copii și vom lucra împreună pentru a crea oportunități pentru elevi.

Acest proiect a apărut din necesitatea și dorința părinților de a comunica mai mult cu școala, de a se implica mai mult în educația copiilor, de a fi la curent cu unele noutăți în diferite domenii.

În viață nimic nu este garantat sută la sută, dar eu cred că prin acest proiect voi reuși să-i conving pe părinți că e greu să aibă răbdare cu copiii, dar e absolut necesar, că

a ști să reacționeze permanent, și când aceștia i-au bucurat și când i-au nemulțumit, ar face din comportamentul lor o ARTĂ pe care trebuie să o deprindă.

II. SCOPUL:

Îmbunătățirea rezultatelor școlare și dezvoltarea posibilităților de afirmare ale elevilor prin participarea părinților la activitățile desfășurate în parteneriat cu școala până la sfârșitul anului școlar.

III. REZULTATELE AȘTEPTATE

- * o mai bună colaborare școală - familie – comunitate
- * creșterea gradului de informare și educație
- * formarea de abilități de comunicare părinți – cadre didactice, părinți – elevi
- * înlăturarea barierelor de comunicare
- * formarea și dezvoltarea respectului față de sine și față de ceilalți
- * dezvoltarea spiritului de echipă
- * creșterea randamentului școlar
- * parteneriat real cu familia
- * creșterea prestigiului școlii în comunitatea locală

IV. GRUPUL ȚINTĂ: - elevii clasei I D;

- părinții acestora.

V. METODOLOGIA DE INTERVENȚIE:

Metode interactive, conversația, analiza critică și comparativă, studiu de caz

Mijloace: clasice, audio-video, internet.

Forme de organizare: - întâlniri de proiect: dezbaterile unor teme, expoziții, lectorate, activități extrașcolare, masa rotundă, excursie, reuniunea finală.

VI. RESURSE:

1. informaționale-lectorate, referate, teme concepute prin studierea unei bibliografii de specialitate;

2. temporale - durata 1 an;
3. spațiale - în localul școlii , în împrejurimi sau excursie.
4. financiare - autofinanțare.

VII. PLAN OPERATIONAL DE REALIZARE

Proiectul se va realiza prin intermediul a patru etape diferite:

1. ETAPA DE MEDIATIZARE - vizează informarea elevilor și a părinților cu privire la scopul proiectului;
2. ETAPA DE IDENTIFICARE A GRUPLUI ȚINTĂ - a presupus identificarea grupului țintă pe baza de “Scrisoare către părinți” –adeziune și chestionare;
3. ETAPA DE DESFĂȘURARE A PARTENERIATULUI - prin realizarea a trei subetape:
 - *pregătire cognitivă - colectarea unor materiale și dezbaterile acestora;
 - *pregătirea afectivă - se va pune accentul pe încurajarea și susținerea părinților în realizarea unor activități ;
 - *pregătirea socială - implicarea părinților în activități interactive pentru a se integra pozitiv în derularea proiectului.
4. ETAPA DE EVALUARE A PROIECTULUI-se va baza pe întocmirea unor portofolii și acordarea de către organizator a unor diplome.

VIII. PLAN ANALITIC DE REALIZARE

<i>PERIOAD</i> A	<i>ETAPE</i>	<i>ACTIVITATI</i>	<i>ACTIUNI</i>
septembrie	ETAPA DE DOCUMENTARE	1.1 stabilirea materialelor specifice pentru tematica proiectului; 1.2 informarea părinților cu privire la obiectivele proiectului;	-crearea uor afișe; -anunțarea părinților cu privire la derularea proiectului; -stabilirea întâlnirilor

		1.3 selectarea echipei de lucru; 1.4 pregătirea echipei de lucru pentru identificarea materialelor necesare;	cu părinții;
octombrie	ETAPA DE IDENTIFICARE A GRUPULUI ȚINTĂ	2.1 selectarea părinților care doresc să participe la proiect; 2.2 stabilirea sarcinilor de lucru; 2.3 mediatizarea acțiunii la nivelul școlii.	-organizarea unor ședințe pentru informarea părinților; -distribuirea sarcinilor și afișelor;
noiembrie -august	ETAPA DE DESFĂȘURARE A PARTENERIATULUI	3.1 colectarea unor materiale din publicațiile de specialitate; 3.2 susținerea lectoratelor; 3.3 teme de vacanță – povara sau bucurie 3.3 dezbateri 3.4 activități extracurriculare	<i>Întocmirea unor materiale pentru lectoratele cu părinții:</i> 1.Dezvoltarea copilului 2.Meseria de părinte 3.Tipuri de părinți,tipuri de copii 4.Agresivitatea și volenta <i>Expoziție cu lucrări realizate în echipă părinte-copil</i> <i>Masă rotundă</i> Reușită și eșec Spune „nu” violentei Căminul dragostei-familia Împreună vom reuși. <i>Șezătoare literară –</i> *Părinții în literatură

			<p>*Tradiții și obiceiuri <i>Serbare-De ziua ta..</i> <i>Studiu de caz-Copilul cu probleme</i> <i>Excursie tematică-</i> <i>Hai-hui pe meleag românesc!</i></p>
Septembri e	ETAPA DE EVALUARE A PROIECTULUI	<p>4.1 aprecierea activității părinților și a elevilor la nivel general</p> <p>4.2 redactarea raportului final</p>	<p>-întocmirea unor portofolii</p> <p>-elaborarea raportului final</p> <p>-înmânarea diplomelor.</p>

COLABORAREA FAMILIE – ȘCOALĂ PUNTEA DE LEGATURĂ CĂTRE SUCESUL ȘCOLAR

Prof. învă. primar, Drăghici Daniela

Școala Gimnazială “Mihai Eminescu”, Brăila

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care confer școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note.

Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii niciun exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care confer școlii rolul decisiv în

formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Mediul școlar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizațional:

- + introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială;
- + oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți;
- + creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;
- + îl familiarizează pe copil cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;
- + îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- + stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate.

Parteneriatele dintre școală și familii pot:

- ❖ ajuta profesorii în munca lor;
- ❖ perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- ❖ îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- ❖ îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- ❖ dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- ❖ conecta familiile cu membrii școlii;

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală–familie enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

- părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
- învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii;
- cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;
- grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. De

altfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară. Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări.

Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare. Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de formare a cetățenilor conștienți, cu o conduită civilizată.

Educația școlarelor în școală nu are sorți de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori active implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza astfel de temelie șubredă, școala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
- ✓ Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
- ✓ Nicola, I., „Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;
- ✓ *** - „Tribuna învățământului”, 2000.

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI ÎN SUSȚINEREA COPIILOR CAPABILI DE PERFORMANȚĂ,

Profesor: Gheonea Gabriela,
Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila

În orice domeniu de activitate, performanța este apanajul celor care vor să lucreze corespunzător unor standarde de referință superioare cantitativ și calitativ și să-și formeze abilități și deprinderi peste nivelul celor din jur.

Performanța cea mai respectată oficial și neoficial, este cea a copiilor olimpici, trecuți prin probe teoretice și practice foarte grele. Pregătirea și evaluarea lor se face cu rigurozitate deosebită impusă de standardele specifice concursului respectiv. Testele pe care le primesc și prin care sunt evaluați au o dificultate sporită comparativ cu cele uzuale.

Semnificația termenului „concurs” se regăsește în limba latină și înseamnă luptă, confruntare și spre deosebire de examene, reușita în concursuri este determinată nu numai de valoarea notei dar și de locul ocupat de candidați în ierarhia realizată pe baza rezultatelor obținute. Concursul, reprezintă o competiție între persoane care, se presupune că au același nivel cognitiv, dar la care diferența este făcută de capacitatea de a sistematiza și de a elabora creativ răspunsul la problemele puse, de a-și controla emoțiile în condiții de stres, de a rezista la situații de tensiune maximă, de inteligența și gândirea copilului. Inteligența și gândirea nu reprezintă același lucru: a fi inteligent nu înseamnă automat a fi și un bun gânditor, este nevoie de dezvoltarea acestei aptitudini și de multă muncă, pentru a ajunge la stadiul de creativitate individuală și implicit la performanță școlară.

Pentru reușita la diferite concursuri este necesar ca elevul să cunoască materia la un nivel superior față de clasa în care se găsește, dar și nivelul de înțelegere al elevului, gradul de inteligență, motivația, fac posibilă reușita la diferite concursuri.

Nu trebuie neglijat rolul părinților în acțiunea de identificare corectă a copiilor talentați și cea de stimulare adecvată a capacităților, aptitudinilor, intereselor și predispozițiilor copiilor identificați a fi deosebit de talentați.

Relația dintre școală și familie poate avea efecte pozitive, poate crește performanța elevilor și poate dezvolta încrederea că va fi recunoscut ca elită și solicitat ca atare.

Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiarul educației: copilului. Printre diferitele moduri de implicare a părinților se numără: a veni la școală și a fi prezent la sesiunile cu părinții, a participa la evenimentele școlare, a face voluntariat în clasă, a primi rapoarte, a împărtăși informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului și a sărbători reușitele. Implicarea înseamnă de asemenea ca părintele să joace un rol activ în educația copilului acasă. Cu alte cuvinte, părintele are un impact pozitiv prin:

- ✓ încurajarea copilului să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate,
- ✓ asigurarea de prezență la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive,
- ✓ încurajarea copilului să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare,
- ✓ participarea în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile,
- ✓ solicitarea de informații cât mai variate pentru educația copilului,
- ✓ conversația cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui.

Nu se poate ignora, sub nici o formă, nici munca colosală depusă de cadrul didactic, modul cum alege problemele, cum expune teme noi, cum compune și redactează itemi sau probleme ce depășesc programa școlară.

Pentru elevii capabili de performanță trebuie parcurse o serie de activități la diferite niveluri: identificare-selecție-cultivare-afirmare, oferind posibilități individuale de pregătire pe măsura capacităților de muncă pentru fiecare elev.

Câteva lucruri trebuie cunoscute și de către dascălii care lucrează cu elevii capabili de performanță: este necesară o implicare afectivă în activitatea didactică, spontaneitate, interes, curiozitate, cultivarea stilului personal, informare și formare personală pentru a ști cum să lucrăm cu ei cooperant, înțelegător, dar și exigent, cum să creem o ambianță care să favorizeze clar ideile inteligente, valorile și creativitatea.

O importanță deosebită o are și școala, prin implicarea tuturor cadrelor didactice în activitatea centrată pe elev și pe nevoile lui de autodepășire.

Principiile care stau la baza celor care lucrează cu elevii capabili de performanță sunt:

- ✓ să încurajeze întrebările elevilor și să răspundă la ele,
- ✓ să le stimuleze imaginația ,
- ✓ să trateze cu respect ideile noi, neobișnuite,

- ✓ să încurajeze proiectele personale,
- ✓ să le motiveze insuccesele ,
- ✓ să le fie mereu un partener mai mare și mai înțelept.

Motivația, este de asemenea, una din cheile învățării. Dascăli buni, părinții implicați, pun accent pe interesul, inteligența și curiozitatea copilului, iar cea mai importantă sarcină este aceea de a învăța copiii cum să învețe și cum să gândească independent. Copiii care sunt motivați intern să învețe, o fac în mod serios, cu multă grijă și așteaptă să aibă beneficii din aceasta.

Motivația externă pentru studiu individual, reprezentată prin note bune, lauda profesorilor sau a părinților, recunoașterea publică, competiția, sunt lucruri pe care mulți elevi le așteaptă și pe care ei chiar se bazează și sunt adesea transformate în căi de învățare reală.

Din această perspectivă, responsabilitatea cadrului didactic este enormă: pe de o parte contează competența sa profesională iar pe de altă parte, modul creativ în care reușește să inducă elevilor motivația de a învăța prin valoarea disciplinei predate, încrederea elevilor în propriile lor succese și abilitatea de a dirija procesul educativ.

În concluzie, se remarcă faptul că pentru stimularea copilului care dorește să obțină performanță într-un domeniu, o importanță deosebită trebuie să se acorde personalității acestuia, ceea ce implică motivația pentru performanță, climat socio-afectiv adecvat, gândire pozitivă, dezvoltare de aptitudini deosebite pentru studiu, dar nu trebuie neglijat nici rolul părinților care să încurajeze și să susțină efortul copilului și nici rolul cadrului didactic, care trebuie să acționeze ca un manager al actului educațional.

EXPERIENȚE NONFORMALE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

SERBAREA ȘCOLARĂ

Prof. învă. primar: Vîntdevară Elena-Lăcrămioara,
Școala Gimnazială Nr. 33, Galați

Serbarea școlară – o modalitate eficientă pentru consolidarea relației/parteneriatului dintre elevi, profesori și părinți/familie.

Serbările școlare sunt o parte importantă în procesul educativ, fiind un bun prilej prin care imaginația și creativitatea copiilor sunt evidențiate. Totodată, sunt evenimente puternic încărcate emoțional, care au rolul de a marca sfârșitul unei etape.

Cum să organizezi o [serbare școlară](#) ?

Pregătirea serbării școlare este un pas important, care cade în responsabilitatea adulților (părinți și profesori). Este recomandată organizarea serbării în afara cadrului școlar, în așa fel încât să se creeze acel sentiment de sărbătoare, de zi specială.

Pe cât posibil, copiii își vor alege singuri rolurile disponibile și nu vor fi forțați să facă ceva ce nu le face plăcere, doar pentru a participa. Dacă sunt mai mulți candidați pentru un rol, se vor face audiții sau se vor adapta rolurile, pentru a împăca pe toată lumea. În plus, pentru cei care nu vor să urce pe scenă din diverse motive, se va încerca atribuirea unui post important în organizare (regizor, asistent, scenarist, responsabil cu decorul etc.), astfel încât fiecare să aibă un rol, să aștepte cu nerăbdare evenimentul și să participe cu entuziasm.

O soluție excelentă pentru organizarea serbărilor (mai ales pe timp de vară), este cadrul natural. O grădină cu spațiu generos, dacă este posibil, poate să fie una dintre cele mai bune soluții, deoarece le oferă celor mici posibilitatea de a se conecta cu natura și de a-și exprima mult mai ușor veleitățile artistice, fiind un spațiu intim, prietenos și primitiv.

Dacă locația a fost stabilită, există câteva reguli care trebuie să fie respectate pentru organizarea unei serbări perfecte:

Programul serbării trebuie să fie gândit în așa fel încât să cuprindă și diverse alte momente, în funcție de afinitățile colective.

Fiecare elev implicat în serbare, este mobilizat activ și are o anumită responsabilitate în organizarea spectacolului.

Serbarea trebuie să aibă o temă cât se poate de clară și să transmită un mesaj.

Spațiul trebuie să fie aranjat în așa fel încât toți invitații să se poată bucura de spectacolul organizat de cei mici.

Scenariul serbării trebuie să fie construit astfel încât fiecare act să fie cât mai atractiv și să aibă legătură cu tema aleasă;

Înainte a unei serbări trebuie să aibă loc repetiții, care să îi obișnuiască pe copii cu prezența pe scenă.

Organizarea unei serbări școlare nu este simplă, însă, pentru copii, beneficiile unui astfel de eveniment pentru pot fi uriașe.

Care sunt principalele avantaje ale serbărilor școlare?

Stimulează atenția și exersează memoria celor mici;

Dezvoltă abilități artistice și îi ajută pe copii să își descopere anumite pasiuni;

Îmbunătățesc capacitatea de relaționare cu cei din jur și capacitatea de a vorbi în public;

Aduc bucurie și satisfacție;

Încurajează exprimarea sentimentelor prin diverse activități artistice, cum ar fi desenul, pictura, muzica, dansul sau poezia;

Îmbunătățesc relația profesor – elev – părinte. Elevii trebuie să găsească în profesor o persoană apropiată, căreia i se pot adresa atunci când au probleme și cu care pot colabora. Serbările reușesc să evidențieze o astfel de colaborare. În ceea ce privește relaționarea profesorilor și a părinților, aceștia trebuie să poată comunica și să găsească cele mai bune soluții pentru dezvoltarea celor mici. Nu în ultimul rând, prin participarea părinților la serbări, copiii vor simți că aceștia le sunt aproape și că strădania lor este apreciată. Cui nu-i place să fie aplaudat la scenă deschisă ?

Momente alese și imagini din serbări





JOCURILE COPILĂRIEI

Prof. învă. primar Corbu Gabriela

Școala Gimnazială Tichilești, județul Brăila

COARDA

În mod special pe timpul sezonului cald, săritul corzii este o activitate ideală pentru timpul liber petrecut afară de către copii.

Deși există nenumărate modalități în care se poate folosi pentru a se construi jocuri interactive pentru cei mici. Coarda ca joc al copilăriei noastre consta în 10 “runde”, fiecare având o mișcare specială care trebuia repetată de atâtea ori cât indică numărul sau numărătoarea făcându-se de la 10 la 0:

- 10 - Săritură simplă, normală;
- 9 - Se sare alternativ, de pe un picior pe altul;
- 8 - Se folosesc ambele picioare, alăturate pentru a sări;
- 7 - Se sare într-un singur picior (la alegere);
- 6 - Se fac trei sărituri pe un picior, trei pe celălalt;
- 5 - La fiecare săritură picioarele sunt ba împreunate, ba despărțite;
- 4 - Se sare de două ori pe fiecare picior;
- 3 - Săriturile se fac ținându-se picioarele încrucișate;
- 2 - Mâinile se țin încrucișate la fiecare săritură;
- 1 - Sari o singură dată, direct în cruciș (mâini și picioare);
- 0 - Toate cele de mai sus se repetă consecutiv și cât mai repede, în două serii.

ELASTICUL

Jocul se joacă în trei, în majoritatea cazurilor jucând doar fete. Două persoane întindeau vestitul Elastic iar a treia trebuia să facă 10 exerciții sărind în el și în afara să, fără să greșească . Câștigătorul era jucătorul care reușea să facă cele mai multe mișcări legate fără să aibă nicio greșeală, adică nicio atingere neintenționată a elasticului.

În majoritatea cazurilor, exercițiile presupun că săriturile să fie făcute fie cu un singur picior, fie să se facă cu picioarele împreunate, desfăcute sau încrucișate, de pe o parte pe cealaltă sau și în centru (spațiul din interiorul Elasticului). Totodată, persoanele care îl țin vor muta elasticul de pe glezne până

la genunchi sau coapse, folosindu-și fie ambele picioare, fie unul singur pentru a schimba spațiul și înălțimea la care trebuie să sară cea de-a treia persoană.

FLORI, FETE, FILME SAU BĂIEȚI

Acest joc al copilăriei pune foarte mult accent pe socializare și pe cunoașterea reciprocă a copiilor, fiind însă ideal și pentru o activitate în familie. Regulile și desfășurarea sunt destul de simple.

Trebuie să existe minim 4 jucători;

Doi copii se dau în lateral și cad de comun acord asupra unui număr;

După ce se întorc la restul jucătorilor, aceștia trebuie să ghicească numărul ales;

Cel care ghicește vă trebui să aleagă o “categorie” - flori, fete, filme sau băieți;

Cei doi copii care au ales numărul merg din nou într-o parte, stabilind fiecare câte un nume din categoria aleasă;

Ghicitorul numărului va alege dintre cele două opțiuni și va pleca să aleagă împreună cu acesta următorul număr;

Jocul se repetă.

Nu exista un câștigător, deoarece acestaeste unul dintre jocurile copilăriei care pun accentul pe cunoaștere și socializare, nu pe competiție.

CASTELUL

Acest joc al copilăriei este ideal pentru copiii mai mari de 6 ani care se joacă în spații deschise precum curtea școlii sau parcurile. Pentru jocul Castelul este nevoie de cel puțin 6 copii și de o minge, dar și de câteva pietre/cutii care se pot pune una peste alta.

Într-o prima fază, trebuie construit castelul (se aseaza 9 pietre/cutii una peste cealaltă), iar jucătorii se divizează în două echipe - una dintre ele având scopul de a proteja castelul iar cealaltă de a-l dărâma cu ajutorul mingii.

Începând de la castel se numără exact 9 pași, acolo tragându-se o linie care marchează locul de unde jucătorii vor încerca să dărâme castelul. Fiecare membru al echipei de atac trebuie să arunce mingea, ea putând să fie aruncată fie cu piciorul, fie cu mâna către castel.

După dărâmarea castelului, echipa de apărare va trebui să recupereze “arma” și să îi “vâneze” pe adversari, încercând să îi elimine prin atingerea lor cu mingea. În același timp, atacatorii trebuie să reclădească în cel mai scurt timp castelul, având grija să nu fie scoși din joc.

Exista două posibile câștiguri:

Apărarea - victoria este a acestei echipe doar daca ea reușește să își elimine toți adversarii;

Atacatorii - victoria va fi a acestor jucători dacă vor reuși să refacă întregul castel înainte ca ultimul membru să fie scos din joc de către adversari.

Indiferent ce echipa câștiga, ea va începe pe postul atacantului.

Castelul are doar câteva reguli, foarte ușor de respectat:

Echipa care apară nu va atinge direct un atacant, ci doar cu ajutorul mingii;

Orice jucător lovit sau atins cu mingea, va abandona piatra/cutia sau pietrele/cutiile acolo unde a fost eliminat din joc.

ȚARĂ, ȚARĂ, VREM OSTAȘI!

Îmi amintesc și acum când seara ne dureau mâinile de la cât de tare ne strângeam în acel “lanț uman”, atunci când jucam “Țară, țară, vrem ostași!”.

Formam două echipe, ne țineam strâns de mâini și urma:

“Țară, țară, vrem ostași! Pe cine? Pe...”

Iar după ce nominalizam “ostașul” dorit din echipa adversă, acesta trebuia să se avânte și să rupă acel “lanț”. Dacă nu reușea, rămânea “captiv”, dacă însă reușea să “rupă”, își alegea un ostaș și îl aducea înapoi la echipa sa inițială.

RATELE ȘI VÂNĂTORII

Unul dintre cele mai amuzante și solicitante jocuri ale copilăriei pentru afară este Rațele și vânătorii. Acesta are nevoie de cel puțin 5 copii - 2 vânători și restul rațe.

Vânătorii se vor poziționa cât mai depărtat unul de celălalt, rațele plasându-se între ei într-un perimetru dat - dacă se vrea sau se simte nevoia, poate fi marcată zona.

Vânătorii vor pasa unul de la celălalt mingea, încercând să nimerească cât mai multe rațe la fiecare pasa pentru a le elimina pe rând (dacă este atinsă oriunde). Rața are ca scop să se ferească, până când ajunge în runda finală (este singura “supraviețuitoare”), moment în care începe runda a doua. Rața trebuie să se ferească de loviturile vânătorilor de atâtea ori câți ani are (ex.: vârstă de 10 ani - se ferește de 10 ori, 5 de la fiecare vânător).

În runda finală, dacă rața este atinsă de minge, va face schimb de rol și loc cu vânătorul care a nimerit-o. În caz contrar, dacă rațele câștigă, jocul copilăriei se va relua fără schimbări de statut.

O posibilă modalitate prin care se poate diversifica jocul este ca fiecare rață să aibă un număr x de vieți (ex.: 2-3) și să nu iasă la prima lovitură din joc. Viețile pot fi nu doar pierdute, ci și câștigate, dacă rața prinde cu mâinile mingea.

Totodată, o variantă a acestui joc este ca la o lovitură a unei rațe să se facă schimb între ea și vânătorul care a nimerit-o.

NUMĂRĂTORI

“Din oceanul Pacific	Și-o cafea amară	”De-ge-țel!
A ieșit un pește mic	Ieși pe ușa afară!”	Codiță de purcel!
Și pe coada lui scria	”Pe vârful Mitropoliei	M-am suit în copăcel
Ieși afară dum-nea-ta!”	Stă un măgăruș și scrie:	Și-am găsit un bilețel.
“1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10	A, E, I, O, U	Iar pe bilețel scria:
Un pahar cu apă rece,	Măgărușul ești chiar tu!”	Ieși afară dum-nea-ta!”

BIBLIOGRAFIE:

*** <https://gokid.ro/numaratori-distractive-in-versuri-alegerile-in-jocurile-copiilor/>

*** <https://www.bebepufos.ro/blog/demo-category/jocurile-copilariei-lista-pentru-jocuri-vechi-din-copilarie>

*** <https://superbebe.ro/super-copilul/jocurile-copilariei-noastre-ti-le-mai-amintesti/>

IMPLICAREA ACTIVĂ A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR - GARANȚIA SUCCESULUI ȘCOLAR

prof. înv. primar Tulumis Violeta

Școala Gimnazială „Mihu Dragomir”, Brăila

Relația familie – școală este un subiect des abordat în literatura de specialitate și supus atenției întregii societăți, mai ales pe fondul schimbărilor sociale din ultimii ani. Integrarea în Uniunea Europeană a atras după sine o serie de schimbări, inclusiv în domeniul învățământului. Una dintre aceste schimbări se referă la relația familie - școală. Dacă până nu de mult acest parteneriat a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat „responsabilitatea școlii”, acest lucru începe să se schimbe. O educație de calitate se realizează atunci când la procesul de formare a elevilor participă în mod armonios toți factorii educaționali. Relația de colaborare cu familia este una dintre condițiile esențiale care asigură succesul școlar.

Implicarea informală poate însemna:

- părintele vine la școală să discute despre progresul copilului său;
- părintele participă la o activitate organizată de școală, cum ar fi o serbare;
- părintele acționează ca voluntar la clasă;
- părintele participă ca voluntar la organizarea unui eveniment din viața școlii.

Implicarea formală înseamnă:

- părintele participă la activitățile unui grup de lucru din școală sau ale unui comitet, la nivelul căruia se iau decizii care privesc școala;
- părintele este membru al Consiliului Părinților sau al Consiliului de Administrație;
- părintele participă la un proiect sau este membru al unui grup de lucru din școală.

Așadar, școala și familia sunt două instituții care au un rol important în dezvoltarea copilului. Părinții pot deveni reali parteneri ai cadrelor didactice în educația elevilor, în condițiile conștientizării rolurilor multiple ale acestora.

Acest deziderat poate deveni realitate dacă părinții și profesorii stabilesc o interacțiune continuă și benefică pentru elevi, vizând formarea unei personalități armonioase, înțelegând și acceptând exigențele și condițiile partenerului implicat în actul educational.

Părinții trebuie să vadă în instituția școlară un colaborator, un sprijin în realizarea unor obiective comune. Cel mai important obiectiv al colaborării dintre școală și familie în perioada școlarității mici îl reprezintă susținerea eforturilor copilului pentru ca acesta să dobândească primele instrumente ale muncii intelectuale și să obțină succesul școlar.

Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ.

Pentru realizarea parteneriatului cu părinții este esențial ca:

- părinții să fie priviți ca participanți activi, care pot aduce o contribuție reală și valoroasă la educarea copiilor lor;
- să se recunoască și să se valorifice informațiile date de părinți referitor la copii;
- părinții să participe la adoptarea deciziilor referitoare la copiii lor;
- părinții să facă parte din comitetele de părinți;
- să ajute la continuarea programului educativ acasă;
- să urmărească în mod regulat progresul copiilor lor;
- să ia parte, să sprijine activitățile extrașcolare organizate împreună cu învățătoarea.

Cele mai eficiente și mai la îndemână modalități de concretizare a colaborării cu familia s-au dovedit a fi următoarele:

- ✓ ședințele cu părinții oferă ocazia de a interacționa, de a discuta și a se pune de acord asupra programului, asupra progreselor copiilor, de a iniția schimbări în derularea unor programe;
- ✓ lectoratele pe teme propuse de cadrele didactice sau sugerate de părinți, cu scopul unei mai bune informări asupra problemelor ce vizează evoluția cognitivă și emoțională a copiilor;
- ✓ consultațiile individuale oferă posibilitatea informării personale asupra unor probleme comportamentale ale copilului, a analizei cauzelor ce au generat aceste manifestări, a inițierii unor măsuri educative a căror eficiență este dată de consecvența aplicării acestora;
- ✓ vizite, plimbări, excursii, drumeții: părinții se implică în organizarea acestor activități, participă la sponsorizarea acestora, după caz, se implică pentru siguranța copiilor și trăiesc, alături de ei, emoții pozitive;

- ✓ sărbătorirea zilelor de naștere ale copiilor este un bun prilej de exersare a unor deprinderi

de comportare civilizată, dar și de a genera puternice trăiri emoționale legate de prezența invitaților sărbătoritului la manifestările specifice evenimentului;

- ✓ serbările dedicate unor evenimente cu semnificație afectivă pentru copii reprezintă o modalitate eficientă prin intermediul căreia părinții pot să împărtășească cu copiii lor emoțiile unei manifestări cu puternică încărcătură afectivă.

Este important ca sprijinul acordat părinților să fie individualizat, modalitatea de ajutorare fiind selectată în funcție de problemele cu care se confruntă copilul sau familia. Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor.

Prin urmare, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii, dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare. De pe urma parteneriatelor familie – școală au de câștigat atât părinții, cât și cadrele didactice, dar mai ales copiii.(Joița, 2003)

a. avantajele copiilor:

- copiii simt dragostea și apropierea părinților nu numai prin atenția și bunăvoința care li se oferă acasă, ci și prin interesul pe care aceștia îl au față de activitățile desfășurate la școală;
- copiii sunt mai siguri pe ei, sentimentul de siguranță fiindu-le absolut necesar pentru dobândirea echilibrului interior și dezvoltarea armonioasă a personalității;
- copiii trăiesc mândria de a-și vedea părinții alături în momente importante pentru ei;

b. avantajele familiei:

- părinții au șansa de a deveni participanți la educație prin implicarea afectivă și efectivă, prin emoțiile trăite alături de copiii lor;
- părinții au prilejul de a sta foarte aproape de copii, de a-i înțelege mai bine, au posibilitatea să-i observe, să vadă cum se comportă aceștia în colectiv;
- părinții se cunosc mai bine între ei și pot colabora mai ușor atunci când sunt solicitați sau se ivește o problemă;

c. avantajele școlii:

- apropiindu-ne de părinți, colaborând cu ei, putem cunoaște relațiile părinte-copil;

- cunoscând situația și posibilitățile financiare ale școlii, părinții pot contribui financiar la realizarea unor activități;
- participând activ la viața școlii, părinții vor conștientiza că ea desfășoară un proces instructiv – educativ bine fundamentat și organizat.

Indiferent de statutul economic, etnic sau cultural al familiei, implicarea părinților în educația copiilor conduce la îmbunătățirea performanțelor școlare și a prezenței la cursuri, precum și la reducerea ratei abandonului școlar și a delincvenței. Părinții și familia au un impact puternic asupra educației tinerilor. Copiii ai căror părinți le ascultă problemele, îi sprijină în efectuarea temelor, se implică, transformând experiențele de zi cu zi ale copilului în oportunități de învățare, sau îi îndrumă cu ajutorul materialelor și instrucțiunilor oferite de dascăli, obțin rezultate școlare impresionante.

Implicarea părinților în educația copiilor lor și asistarea acestora în îndeplinirea sarcinilor școlare contribuie la diminuarea efectelor sărăciei și absenței educației formale. Existența unui mediu familial suportiv, cu așteptări înalte în ceea ce privește succesul școlar al copilului, se corelează sistematic cu performanțe ridicate la învățătură.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Agabrian, M., Școala, familia, comunitatea, Institutul European, Iași, 2006
- ✓ Claff, G., Parteneriatul școală - familie-comunitate : ghid pentru cadrele didactice, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007
- ✓ Joița, E., Pedagogie și elemente de psihologie școlară, Editura Arves, 20030

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN VIAȚA ȘCOLII – OBIECTIV ESENȚIAL AL MOTIVAȚIEI ȘCOLARE

Prof. Stănescu Virginia – Angela – Diana

Prof. Toma Georgiana – Maria – Alina

Colegiul Național „Carol I” – Craiova, Dolj

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Implicarea informală poate fi în felul următor:

- părintele vine la școală să discute despre progresul copilului său;
- părintele acționează ca voluntar în clasă;
- părintele participă ca voluntar și la organizarea unui eveniment din viața școlii.

Implicarea formală înseamnă:

- părintele participă la activitățile unui grup de lucru din școală sau al unui comitet, la nivelul căruia se iau decizii care privesc școala;
- părintele este membru al Consiliului Părinților sau al Consiliului de Administrație;
- părintele participă la proiecte sau este membru al unui grup de lucru în școală.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative(extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Beneficiile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Iată câteva principii ale colaborării familie-școală:

- ✓ Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie școală, centrată pe învățare;
- ✓ Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor

lor, chiar dacă vin sau nu la școală;

- ✓ Colaborarea familie - școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru

de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite;

- ✓ Relația dintre cele două instituții atât de importante să constituie fundamentul restructurării

educaționale și al reînnoirii comunității;

- ✓ Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să

fie maximizată prin dezvoltarea unor abilități concrete, esențiale, conexiuni cu părinții și comunitatea.

Scopurile aferente acestor principii ar fi:

- ✓ Să ajutăm școlile să privească parteneriatele cu familia ca pe o primă resursă și nu ca pe un ultim refugiu, în promovarea învățării și dezvoltării.
- ✓ Să stabilim colaborarea școală – familie la nivel național, ca pe un standard al politicilor și

practicilor educaționale. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- ✓ Ajută profesorii în munca lor
- ✓ Perfecționează abilitățile școlare ale elevilor
- ✓ Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar
- ✓ Îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor
- ✓ Dezvoltă abilități de lideri ale părinților
- ✓ Facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității
- ✓ Oferă servicii și suport familiilor
- ✓ Creează o atmosferă mai sigură în școală
- ✓ Ajută la managementul școlii

Colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii, dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare. De pe urma parteneriatelor familie – școală au de câștigat atât părinții, cât și cadrele didactice, dar mai ales elevii.

A. Avantajele pentru copii:

- simt dragostea și apropierea părinților nu numai prin atenția și bunăvoința care li se oferă acasă, ci și prin interesul pe care aceștia îl au față de activitățile desfășurate la școală;
- sunt mai siguri pe ei, sentimentul de siguranță fiindu-le absolut necesar pentru dobândirea echilibrului interior și dezvoltarea armonioasă a personalității; - trăiesc mândria de a-

și vedea părinții alături în momente importante pentru ei.

B. Avantaje pentru familie:

- au șansa de a deveni participanți la educație prin implicarea afectivă și efectivă, prin emoțiile trăite alături de copiii lor;
- au prilejul de a sta foarte aproape de copii, de a-i înțelege mai bine, au posibilitatea să-i observe, să vadă cum se comportă aceștia în colectiv;
- se cunosc mai bine între ei și pot colabora mai ușor atunci când sunt solicitați sau se ivește o problemă.

C. Avantaje pentru școală:

- apropiindu-ne de părinți, colaborând cu ei, putem cunoaște relațiile părinte-copil;
- cunoscând situația și posibilitățile financiare ale școlii, părinții pot contribui financiar la realizarea unor activități prin sponsorizări;
- participând activ la viața școlii, părinții vor conștientiza că ea desfășoară un proces instructiv – educativ bine fundamentat și organizat.

Modelul prietenie părinte-învățător e foarte puternic și de el depinde evoluția copilului. Indiferent de mediul economic, cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educație copiilor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar.

Motivația copilului începe de la motivația părintelui pentru parteneriat. Numai atunci când împreună cu familia copilului formăm o echipă, numai atunci micul școlar va trece ușor peste barierele de învățare. El va fi motivat de atitudinea părintelui față de cadrul didactic, de respectul pe care i-l poartă. Și atunci succesul e garantat, pentru că:

- Motivația energizează procesul de învățare;
- Din satisfacția de a învăța elevul își dezvoltă motivația de a învăța mai mult;
- Relația dintre motivație și învățare e una reciprocă;
- Sursa motivației este parteneriatul dintre familie-școală.

Implicarea părinților în educația școlară motivează elevii prin reguli-apreciere. Nu contează dacă părintele are altă etnie, statut socio-economic diferit de al altora, sau pregătire educațională. Ei sunt elementul-cheie în educarea și motivarea copilului. Între părinți și învățători se stabilesc relații de parteneriat, așteptările cărora vizează în direct motivația

școlarului mic pentru învățare. Părintele ține cont de așteptările învățătorului și viceversa. Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Robu, Maria, „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București, 2008
- ✓ Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
- ✓ Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII – OBIECTIV ESEȚIAL AL MOTIVAȚIEI ȘCOLARE

Prof. învă. primar Morteciu Elena

Liceul Teoretic „Constantin Angelescu”, loc. Ianca, jud. Brăila

Orice elev care este motivat de învățător și de părinte prezintă un produs realizat de el (un răspuns oral sau în scris, un test sau o compunere, portofoliu sau o prezentare orală). Acest produs realizat de elev vizează pe ce criterii s-au bazat învățătorii, care au fost instrumentele de măsurare și apreciere a rezultatelor școlare.

Pe parcursul activității didactice am avut convingerea că dacă există oportunități ca elevii și părinții să se implice în procesul învățării, atunci și succesul este mai mare. Implicarea poate fi formală sau informală.

Implicarea informală poate fi în felul următor:

- Părintele vine la școală să discute despre progresul copilului său;
- Părintele acționează ca voluntar în clasă;
- Părintele participă ca voluntar și la organizarea unui eveniment din viața școlii.

Informarea formală înseamnă:

- Părintele participă la activitățile unui grup de lucru din școală sau al unui comitet, la nivelul căruia se iau decizii care privesc școala;
- Părintele este membru al Consiliului Părinților sau al Consiliului de Administrație;
- Părintele participă la proiecte sau este membru al unui grup de lucru în școală.

Motivația de învățare crește atunci când elevul observă că relațiile de lucru dintre școală și familie sunt foarte bune, de încredere.

Cele mai utile activități sunt *Ședințele cu părinții*, care oferă ocazia de a interacționa, de a se discuta și a se pune de acord asupra programului, asupra progreselor copilului, se inițiază schimburi de idei în privința mai multor programe. *Organizarea lectoratelor* pe teme propuse de cadrul didactic are scopul ca părintele să fie informat asupra problemelor ce vizează evoluția cognitivă și emotivă a copiilor.

Consultații individuale sunt benefice, mai ales, pentru părinții cu copii cu comportament problematic. Se discută, se analizează cauzele ce generează astfel de manifestare și se inițiază

măsurile educative atât din partea părintelui cât și din partea cadrului didactic. Cel mai mare efect, însă, pentru a motiva copiii, *sunt vizitele, plimbările, excursiile*, unde se implică nemijlocit părinții.

Dumnealor sponsorizează aceste excursii, merg împreună cu ei, trăiesc alături de ei toate emoțiile pozitive și bucuria descoperirii lumii înconjurătoare. *Sărbătorirea zilelor de naștere ale copiilor* este un bun prilej de exersare a unor deprinderi de comportare civilizată, dar și de a genera puternice trăiri emoționale legate de prezența invitaților sărbătoritului la manifestările specifice evenimentului. *Serbările dedicate unor evenimente*.

Colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii, dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare. De pe urma parteneriatelor familiei – școală au de câștigat atât părinții, cât și cadrele didactice, dar mai ales elevii.

A. Avantajele pentru elevi:

- simt dragostea și apropierea părinților nu numai prin atenția și bunăvoința care li se oferă acasă, ci și prin interesul pe care aceștia îl au față de activitățile desfășurate la școală;
- sunt mai siguri pe ei, sentimentul de singuranță făcându-le absolut necesar pentru dobândirea echilibrului interior și dezvoltarea armonioasă a personalității;
- trăiesc mândria de a-și vedea părinții alături în momente pentru ei.

B. Avantajele pentru familie:

- au șansa de a deveni participanți la educație prin implicarea afectivă și efectivă, prin emoțiile trăite alături de copiii lor;
- au prilejul de a sta foarte aproape de copii, de a-i înțelege mai bine, au posibilitatea să-i observe, să vadă cum se comportă aceștia în colectiv;
- se cunosc mai bine între ei și pot colabora mai ușor atunci când sunt solicitați sau se ivește o problemă.

C. Avantaje pentru școală:

- apropiindu-ne de părinți, colaborând cu ei, putem cunoaște relațiile părinte-copil;
- cunoscând situația și posibilitățile financiare ale școlii, părinții pot contribui financiar la realizarea unor activități;
- participând activ la viața școlii, părinții vor conștientiza că ea desfășoară un proces instructiv-educativ bine fundamentat și organizat.

Părinții elevilor dintr-o clasă formează rareori un grup omogen și nu dispun toți de aceleași mijloace pentru a se implica în mod activ în activitățile școlii. Cooperarea lor cu mediul școlar trebuie, să ia forme diverse pentru a răspunde nevoilor și disponibilităților lor.

Modelul prietenie părinte – învățător e foarte puternic și de el depinde evoluția copilului. Indiferent de mediul economic, cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar.

Implicarea părinților în educația școlară motivează elevii prin reguli-apreciere. Nu contează dacă părintele are altă etnie, statut social-economic diferit de al altora sau pregătire educațională. Ei sunt elementul cheie în educarea și motivarea copilului. Între părinți și învățători se stabilesc relații de parteneriat, așteptările cărora vizează în direct motivația școlarului mic pentru învățare. Părintele ține cont de așteptările învățătorului și viceversa.

Așteptările educaționale ale părinților și învățătorilor

Așteptările părinților (învățătorul să fie...)	Așteptările cadrului didactic (părintele să fie...)
-să fie sensibili la nevoile, interesele și talentele speciale ale copiilor;	-să creeze oportunități de învățare (un mediu sigur de dezvoltare fizică și psihică);
-să stabilească cerințele școlare identice pentru toți elevii;	-să susțină scopurile, regulile și politica școlii;
-să manifeste entuziasm în educarea elevilor;	-să sublinieze în discuțiile cu elevii importanța educației pentru viață;
-să-i ajute pe elvi să-și sporească stima de sine;	-să-și accepte responsabilitate de părinte, fiind un bun exemplu;
-să întărească disciplina copiilor;	-să ajute pe elevi să realizeze un echilibru între activitățile școlare și cele extrașcolare;
-să comunice des și deschis cu părinții;	-să-i învețe pe elevi autodisciplina și respectul pentru cei din jur;
-să ofere recomandări privitoare la modul în	-să-i încurajeze pe copii să fie cât mai buni (să

care părinții îi pot ajuta pe elevi să învețe;	se autodepășească) și să-și stabilească scopuri realiste;
-să ofere astfel elevilor informații relevante și accesibile vârstei.	-să comunice des și deschis cu cadrele didactice (fără a jigni sau critica competența profesională a acestora).

Părintele dorește tot ce este mai bun pentru copilul său. El socoate că toți copiii pot învăța și elementul principal este realizarea pe care o are acasă și la școală. Oricare ar fi așteptările, principalul este încrederea. Sunt dificultăți și de ordin material, de timp, pentru a atinge un obiectiv oarecare. Aceste dificultăți pot apărea din păreri diferite privind responsabilitatea statului sau a părintelui cu referire la educația copilului. Ele au un mare impact supra rezultatelor școlare. Aceste dificultăți de asemenea pot dăuna și randamentului pedagogic al cadrelor didactice, pot influența atât subiectiv sau obiectiv lucrul de zi cu zi.

Pentru ca să nu se ajungă la asemenea dificultăți, este de dorit ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt invitați la ședințe, mese rotunde sau când comportamentul copilului lasă de dorit sau atunci când copiii se confruntă cu anumite probleme. Părinții trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii: festivități, concursuri, spectacole, excursii, etc.

În concluzie, pot menționa faptul că motivația este o prerogativă a secolului al XXI-lea. A fi bine motivat, înseamnă un motiv reușit/ efectiv pentru a îmbunătăți situația la lecții. Doar motivația, ca mijloc întemeiat, poate contribui la sporirea interesului față de procesul instructiv, ridicarea potențialului intelectual și creativ al educatului.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Cucoș C. Pedagogie. Editura a II-a revăzută și adăugită. Iași, Polirom, 2006.
- ✓ Macovei E. Pedagogie: Teoria educației. București, Aramis, 2010.
- ✓ Nicola I. Tratat de pedagogie școlară. București, Aramis, 2003.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN ACTUL EDUCAȚIONAL

prof. înv. primar Lungu Doinița

Școala Gimnazială „Ecaterina Teodoroiu”, Brăila,

prof. înv. primar Bunea Viorica,

Școala Gimnazială „Nedelcu Chercea”, Brăila

Despre implicarea părinților în actul educațional se vorbește tot mai mult în ultima vreme.

Dascălul este cel care controlează și evaluează, cel care corectează greșelile, este inițiatorul, cel care dă explicații și sfaturi, cel care observă, soluționează disputele, păstrează disciplina și modelează conștiința și conduita morală a copilului. O strânsă relație învățător – familie – elev duce la formarea și modelarea conștiinței și conduitei morale a elevului, la o mai bună integrare prosocială.

Astfel, pentru o reorientare valorică a unor comportamente morale, am început consultațiile cu părinții elevilor, susținând în cadrul lectoratelor cu părinții teme, precum:

- ✓ Regimul zilnic al activităților elevilor;
- ✓ Comunicarea relațională: părinte-elev-școală;
- ✓ Ajutor în organizarea temelor-program de consiliere adresat părinților;
- ✓ Ocupațiile elevului în timpul liber;
- ✓ Părinți, vă cunoașteți copiii?
- ✓ Aptitudinea pentru școlaritate a copiilor;
- ✓ Integrarea în colectiv a micilor școlari;
- ✓ Educație sănătoasă prin colaborarea dintre școală și familie;
- ✓ Comportamentul elevilor în diferite situații;
- ✓ Despre autoritatea părinților;
- ✓ Să imprimăm un stil de lucru și de viață copilului!
- ✓ Să ne recreem împreună!

În cadrul acestor întâlniri au fost stabilite Sfaturi pentru părinți:

- ✓ Apreciază puterile copilului tău și găsește zilnic ceva de apreciat la el!
- ✓ Învăță să ascuți și respectă sentimentele copilului tău!
- ✓ Creează o atmosferă plăcută acasă și amuză-te cu copilul tău!

- ✓ Investește ceva din tine în copilul tău!
- ✓ Să intervii când copilul manifestă neîncredere în forțele proprii; ajută-l fără să-l judeci!
- ✓ Discută deschis toate problemele și implică-ți copilul în luarea deciziilor!
- ✓ Nu pune copilul în situații penibile sau jignitoare!
- ✓ Oferă-i dragoste necondiționat!

Astăzi, locul comunicării „de la suflet la suflet” între părinte și copil este luat de interacțiunea cvasi-pasivă cu televizorul, calculatorul și telefonul. Comunicările părinților cu copiii sunt trunchiate, obiectuale și nu ating decât extrem de rar profunzimea sufletului, adică exact locul unde se alchimizează experiențele de viață, pentru a forja caracterul viitorului adult.

Din perspectiva dezvoltării inteligenței emoționale, soluțiile la aceste probleme sunt multiple, în funcție de deficiențele comunicării și de componentele inteligenței emoționale care sunt afectate:

a) optimizarea relației părinte-copil se confruntă mai întâi cu necesitatea dirijării și controlului emoțiilor părintelui. Acest aspect duce la o mai bună autoreglare, exprimată prin următoarele atitudini:

- capacitatea părintelui de a-și înfrâna impulsurile și de a-și amâna hotărârea de a reacționa imediat, intempestiv, față de o greșeală a copilului;
- capacitatea părintelui de a se detașa de propriile probleme, pentru a nu le proiecta în relația cu copilul;
- abilitatea părintelui de a se exprima ferm, dar nu agresiv;
- flexibilitatea în relația cu copilul;
- utilizarea unui comportament nonverbal adecvat scopului comunicării.

b) afirmarea conștiinței de sine a părintelui constituie un exemplu pozitiv remarcabil pentru copil. Acesta va putea observa la adultul-părinte:

- respect pentru sine însuși;
- sinceritate față de sine și de ceilalți;
- capacitatea de a-i asculta pe ceilalți și de a exercita o influență benefică asupra lor.

c) în ce privește motivația acțiunilor părintelui, copilul-elev va observa la părinte prezența sau absența următoarelor aspecte:

- străduința sa pentru autoperfecționare;
- angajarea și preluarea inițiativei în vederea atingerii scopului propus;

- manifestarea unei atitudini stenică, optimiste, chiar în situații, condiții dificile.

d) Adultul – părinte îl poate învăța pe copil cum să-și dezvolte empatia, prin propria raportare la nevoile și la binele celorlalți, prin manifestarea sensibilității și afectivității în raporturile cu ceilalți, precum și prin încurajarea progresului altora. De asemenea, capacitatea părintelui de a se integra social poate influența capacitatea de inserție a copilului-elev în grupuri formale, nonformale sau informale.

e) În ultimă instanță, abilitățile sociale manifestate de părinte pot fi observate și, măcar parțial aplicate și interiorizate de copilul-elev, pentru a le afirma în cadrul comunicării optime cu ceilalți.

Receptarea pasivă a informației în fața televizorului nu poate suplini în nici un caz interacțiunea umană. Copiii au nevoie să fie nu doar auziți, ci mai ales ascultați, înțeleși, susținuți și iubiți în mod necondiționat. Iar ascultarea, susținerea și iubirea necondiționată, chiar dacă par să nu mai fie în topul valorilor societății contemporane, se învață!

Pentru a-i educa pe elevi învățătorul folosește toate disciplinele de învățământ, dacă știe să le valorifice conținuturile. Învățătorul face educație când ascultă și când dă calificative, când premiază sau când sancționează, când face sau când nu face ceva. El face educație prin felul lui de a fi și prin ce se vorbește de el.

Înconjurați permanent într-o ambianță de dragoste, căldură, înțelegere și bunătate, de încredere și respect, copiii de vârstă școlară mică vor da măsura întregii lor personalități, dobândind cunoștințe, convingeri și conduite morale, proprii învățământului primar actual. Învățătorul aduce în sufletele elevilor seninul și alungă norii indiferenței, ai neputinței, ai descurajării. El face din psihologie cartea vie cu care se luminează pe sine și luminează sufletele copiilor.

Cum sentimentele nu se învață, ci se trăiesc, este bine ca în trăirea lor, elevii să nu fie tulburați, să nu se introducă „paraziții” care să estompeze intensitatea acestora. Aici, rolul învățătorului este imens.

A face pe elev să înțeleagă ușor, ceea ce nu este ușor, este o artă, iar munca didactică cere sinceritatea marii arte și repudiază simularea. Măsura acestei munci nu se face cu ora sau cu procentul de promovare, ci cu aprecierea regăsită-n timp, în amintirea foștilor elevi. Când între catedră și mediu familiar se construiește podul afectiv – sentimentele – atunci se realizează cea mai importantă condiție a învățării – interesul.

„Copiii trebuie creșcuți pentru ei, nu pentru părinți”

Nicolae Iorga

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI:



IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR- MODALITATE DE OBTINEREA A PERFORMANȚELOR ȘCOLARE

Prof. inv. primar: ȘENDROIU MARIA-MĂDĂLINA

Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși” Peștișani

Părinții implicați în viața elevilor joacă un rol esențial în succesul școlar și dezvoltarea lor generală. Implicarea părinților presupune o colaborare activă între școală și familie, având în vedere că aceștia sunt parteneri importanți în educația copiilor lor.

Iată câteva aspecte importante legate de modul în care părinții pot fi implicați în viața elevilor:

- Organizarea ședințelor periodice între părinți și cadrele didactice pentru discutarea progreselor, dificultăților și strategiilor de îmbunătățire a performanțelor elevilor.

- Folosirea platformelor online, a e-mailului sau a aplicațiilor mobile pentru a ține părinții la curent cu informații despre activitățile școlare, teme, proiecte și evenimente importante.

- Invitarea părinților să participe la serbări, concursuri, expoziții și alte evenimente organizate la școală pentru a împărtăși experiențe și a se simți mai implicați în viața școlară a copiilor.

- Crearea unui program de voluntariat în care părinții să poată participa activ în diverse activități, precum organizarea de evenimente, susținerea în bibliotecă sau chiar prezentarea unor lecții.

- Încurajarea părinților să se implice în comitetele școlare sau în organizații de părinți pentru a contribui la luarea deciziilor și la îmbunătățirea condițiilor școlare.

- Organizarea de ateliere și seminarii pentru părinți, care să abordeze subiecte precum metode de învățare, gestionarea stresului sau tehnici de comunicare eficientă cu copiii.

- Furnizarea de resurse și informații pentru părinți, astfel încât să poată oferi sprijin adecvat copiilor în gestionarea temelor și a proiectelor școlare.

- Utilizarea platformelor online pentru a permite accesul părinților la note, absențe și evaluări, facilitând astfel monitorizarea constantă a progreselor academice ale copiilor.

- Implicarea părinților în proiecte școlare care vizează dezvoltarea abilităților sociale, emoționale și a altor competențe importante pentru viața elevilor.

- Sugerarea activităților și resurselor educaționale pe care părinții le pot utiliza acasă pentru a consolida cunoștințele dobândite la școală.

Este important ca școala să creeze un mediu deschis și prietenos pentru părinți, încurajându-i să se implice în mod activ în educația copiilor lor. Colaborarea strânsă între școală și familie poate avea un impact semnificativ asupra reușitei școlare și a dezvoltării personale a elevilor.

Sprijinul familial joacă un rol crucial în succesul școlar al elevilor. O familie implicată și susținătoare poate avea un impact semnificativ asupra performanțelor academice, stimei de sine și dezvoltării generale a copiilor. Familia oferă elevilor un suport emoțional și încurajare, motivându-i să-și atingă potențialul maxim în domeniul academic. Cuvintele de încurajare și aprecierea pentru eforturile depuse îi pot stimula să persevereze în fața dificultăților. Părinții implicați participă activ în procesul educațional al copiilor, fiind la curent cu temele, proiectele și evenimentele școlare. Această participare implică discuții regulate despre școală și sprijin în rezolvarea temelor.

Un mediu de învățare pozitiv acasă, cu resurse adecvate și un program stabil, poate avea un impact semnificativ asupra concentrării și performanțelor școlare ale elevilor. Familia contribuie la crearea unei atmosfere propice studiului și descoperirii.

Sprijinul familial în participarea la activități extracurriculare, cum ar fi sporturile sau cluburile școlare, oferă elevilor oportunități de dezvoltare a abilităților sociale, a creativității și a echilibrului în viața lor.

Atunci când părinții sunt implicați în monitorizarea constantă a progreselor academice ale copiilor, aceștia țin evidența notelor, participării la cursuri și evaluărilor, având astfel o privire de ansamblu asupra evoluției școlare a copiilor.

Prin stabilirea rutinelor și a obiceiurilor de studiu, familia contribuie la dezvoltarea abilităților de organizare și gestionare a timpului, aspecte esențiale pentru succesul în mediul școlar.

De asemenea, familia promovează și încurajează valorile educaționale, punând accent pe importanța învățării respectului pentru profesori și colegi, precum și pe responsabilitatea personală în procesul de învățare.

Părinții sprijină copiii în rezolvarea problemelor legate de școală, oferind soluții, îndrumări și consiliere. Această implicare îi ajută pe elevi să depășească obstacolele și să învețe să facă față provocărilor. O familie care promovează cititul și participă activ în activități culturale poate contribui la dezvoltarea limbajului, a cunoașterii generale și a imaginației elevilor, aspecte esențiale pentru succesul academic.

O comunicare eficientă între familie și școală este esențială. Familia colaborează cu cadrele didactice pentru a identifica și rezolva eventualele probleme, stabilind parteneriate pentru susținerea procesului educațional al copiilor.

Prin toate aceste moduri, sprijinul familial nu numai că încearcă să contribuie la succesul școlar al elevilor, dar le oferă și un suport emoțional și moral, construind o fundație solidă pentru dezvoltarea lor pe termen lung. Este esențial ca școala și familia să colaboreze strâns pentru a asigura un mediu propice învățării și dezvoltării armonioase a elevilor.

BIBLIOGRAFIE

- ✓ Bernard, Michel E.(2013). DA, POȚI! pentru părinți: CUM SĂ CREȘTEȚI PERFORMANȚELE COPILULUI LA ȘCOALĂ. Editura RTS. Cluj-Napoca.
- Buzdugan, T. (2007). Psihologia pe înțelesul tuturor. Editura Didactică și Pedagogică. București.

IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR SAU A FAMILIEI ÎN COPILĂRIA TIMPURIE

Prof.înv.primar: Ciubotaru Angela

Colegiul Tehnic”Dimitrie Ghika”, Comănești, Bacău

Copiii sunt fundamentul dezvoltării durabile. Primii ani de viață sunt cruciali nu numai pentru sănătatea individuală și dezvoltarea fizică, ci și pentru dezvoltarea cognitivă și social-emoțională. Copiii mici au nevoie de sprijinul părinților pentru a se putea simți în siguranță în mediul preșcolar. Implicarea părinților sau a familiei în educația timpurie joacă un rol important deoarece creează o legătură între școală și mediul de acasă. În plus, implicarea familiei în școală îi ajută să arunce o privire în lumea copiilor mici.

Familia pare a fi cel mai eficient și cel mai economic sistem de promovare și susținere a dezvoltării copilului. Fără implicarea familiei, este posibil ca intervențiile să nu reușească, iar cele puține efecte care sunt obținute sunt probabil să dispară odată ce intervenția este întreruptă.

Implicarea părinților sau a familiei în educația timpurie este un termen folosit pentru a implica familiile în educația timpurie a copilului lor și pentru a forma un parteneriat puternic cu furnizorul lor de îngrijire a copilului. Acest lucru ajută la obținerea unui impact pozitiv semnificativ asupra creșterii și dezvoltării copilului. Părinții sunt sursa importantă, deoarece se referă la copiii mici la învățarea pozitivă sănătoasă în copilăria timpurie. De exemplu, implicarea familiei în școală este o modalitate de a construi încredere, respect și deschide o comunicare bidirecțională între profesor și părinți. Un parteneriat sănătos duce adesea la o viață pozitivă și, prin aceasta, copiii vor dezvolta valori bune în ei. Primii ani de învățare ai copiilor mici sunt importanți, deoarece părinții sunt educatorii primari pe lângă profesor. Rolul părinților în educația copiilor mici conduce adesea succesul viitor ca sursă în învățarea timpurie. Școala ar trebui să aleagă practici care ajută la identificarea scopului fiecărui elev. Tipurile de practici care pot fi de ajutor este comunicarea. Profesorii pot comunica familiilor despre progresul copilului lor printr-o comunicare eficientă de la școală la acasă și de la acasă la școală. Comunicarea este, de asemenea, o modalitate prin care profesorii pot avea conferințe cu părinții despre progresul

copilului lor. cel puțin o data pe an. Alte practici, cum ar fi învățarea acasă, îi ajută, de asemenea, pe părinți să ofere familiilor informații și idei despre cum să-i ajute acasă cu temele și alte activități, decizii și planificare legate de curriculum.

IMPORTANTA IMPLICĂRII:

Implicarea părinților sau a familiei în copilăria timpurie extinde copilul spre succes academic. De exemplu, interesul părinților pentru învățare arată că prețuiesc educația și știu ce este mai bun pentru copilul lor. Părinții care sunt conectați cu programa școlară își pot extinde ideile despre ceea ce copilul a învățat la școală. De exemplu, dacă un copil învață despre animale, părinții ar putea să-l ducă la grădina zoologică sau să le citească cartea cu animalele. Părinții care sunt implicați în curriculum-ul copiilor au o înțelegere mai bună a ceea ce se întâmplă în program. În plus, cercetări semnificative de-a lungul a cel puțin 25 de ani au demonstrat că implicarea familiei este esențială pentru succesul educațional al copiilor mici. De exemplu, școlile care recunosc relevanța caselor și culturilor copiilor și promovează implicarea familiei, ei pot dezvolta un mediu de sprijin pentru învățare prin activități semnificative care implică și împuternicesc familiile. Părinții care sunt implicați în educația copilului îl ajută pe copil, de părinții înșiși. De exemplu, părinții care sunt implicați vor ajuta să facă față anxietății de separare. Studiile au arătat că părinții care sunt implicați în educația copiilor pot construi o bază solidă pentru o persoană bine educată. De asemenea, copiii se pot adapta mai bine la școală atunci când părinții sunt implicați, permițându-le să au o atitudine pozitivă față de educație. Acest lucru include, de asemenea, oferindu-le mesajul că educația este foarte importantă pentru generația actuală.

BENEFICIILE IMPLICĂRII:

Implicarea părinților în mediul preșcolar ajută la dezvoltarea încrederii între profesor-părinți. Mai mult, părinții care sunt implicați în programa școlară a copiilor tind să-și sporească interacțiunea dintre copiii lor și să cunoască despre nevoile sociale, emoționale și intelectuale ale copilului lor. în casă și școli

Profesorii preșcolari care includ părinți duce adesea la un respect mai mare pentru profesia lor din partea părinților. Alte beneficii includ, copiii au o mai bună stimă de sine și mai autodisciplinați și prezintă o aspirație și o motivație mai mare față de școală. Copiii mici din medii culturale diverse tind să se descurce mai bine atunci când părinții și profesioniștii lucrează împreună pentru a reduce decalajul dintre cultura de acasă și cultura în școală. Familia sau

părinții care sunt implicați în educația copiilor mici au șanse mai mari pentru copii de a obține note mai mari, scoruri la teste și rate de absolvire. Părinții sau familiile care sunt implicate în educația copilului lor tind adesea să experimenteze o creștere a încrederii în ei și în programul de educație al copilului lor. Acest lucru se datorează faptului că, părinții se simt apreciați de educatorul care lucrează cu copiii lor. Părinții care se includ în educația copilului ajută să vadă punctele forte și slăbiciunile copilului și, dacă au apărut punctele slabe, părinții pot găsi o modalitate de a le rezolva.

PROVOCĂRI LA IMPLICAREA:

Provocările pentru implicarea părinților/familiei apar adesea atunci când părinții sunt incluși în programa sau în mediul copilului lor. Profesorii care includ părinții în curriculum-ul copilului ar trebui să se gândească la implicarea familiei ca pe un continuum. De exemplu, profesorul ar trebui să se adreseze în mod activ și să invite părinții să împărtășească atât experiențele copilului lor, cât și experiențele lor în contextul precedent, precum și modul în care ar dori să fie implicați în prezent.

Diferențele de limbă/cultură sunt, de asemenea, o provocare în educația timpurie. Dificultățile de limbă sunt, de asemenea, o provocare majoră în care părinții nu pot înțelege perspectiva unui profesor sau bariere lingvistice între relația profesor-părinți. Adesea diferențele de limbă/culturală duc la o perspectivă diferită a fiecărui părinte. Acest lucru se întâmplă atunci când părinții au o gândire sau un rol diferit în dezvoltarea copilului lor sau ceea ce cred ei că este cel mai bine pentru copilul lor și acest lucru duce la o mare confuzie în contextul înscrierii timpurii. Lipsa înțelegerii și a încrederii este, de asemenea, una dintre celelalte provocări. De exemplu, comunicarea greșită între profesor-părinți duce adesea la dezacord și la lipsa de înțelegere a rolului celuilalt. Părinții care nu sunt mulțumiți sau cred că copilul lor nu primește suficientă educație adesea dau vina pe rolul profesorului în primii ani, dar în acest caz, părinții ar trebui să lucreze împreună cu profesorul pentru a ajuta la depășirea problemei jucându-și rolul de părinți în educarea copilului pe lângă profesor. Consumul de timp este, de asemenea, un factor, deoarece părinții care au alte priorități în viața lor neglijează adesea educația copilului lor.

Disponibilitatea este foarte importantă în sensul participării la întâlnirile școlare. Părinții ocupați nu au adesea timp să participe la vreo întâlnire școlară în care interacțiunea față în față lipsește pentru a cunoaște dezvoltarea copilului lor la școală. Stresul în familie este stresul normal al educației parentale a copilului în creștere și schimbare. Pe măsură ce copiii se

dezvoltă, părinții trebuie să învețe să gestioneze noile comportamente care apar pe parcurs. Acest stres normal al vieții poate fi îngreunat de alte familii. Uneori, furnizorii de îngrijire a copiilor ar putea să nu fie conștienți de problemele care fac dificilă implicarea membrilor familiei.

MODALITĂȚI DE IMPLICAREA PĂRINȚILOR/FAMILIILOR:

Implicarea părinților sau a familiei poate include o conferință părinți-profesor. De exemplu, profesorul poate pregăti o zi pentru întâlnire în care părinții pot cunoaște despre dezvoltarea copilului lor la școală și să cunoască mai bine despre punctele forte și punctele slabe ale copiilor lor prin aceste întâlniri. În plus, profesorul poate pregăti și o carte de mesaje pe care părinții să le cunoască. informații suplimentare cu privire la programa preșcolară. Ajutarea la activitățile de clasă este, de asemenea, o modalitate de a include părinții în curriculum, deoarece face relația profesor-părinți puternică, precum și copilul, deoarece se va simți bine cu sprijinul părinților de lângă ei. Să ai nopți în familie, carnavale și cine cu poftă este, de asemenea, o modalitate excelentă de a include implicarea familiei, deoarece întărește relația dintre profesor și părinți. Sărbătorirea realizărilor prin eșantionarea amănunțită a muncii este o modalitate distractivă de a include părinții. De exemplu, profesorii pot crea portofolii, cărți de vechituri și alte colecții de experiență a copiilor în sala de clasă, pe care părinții să le poată vedea ori de câte ori vizitează sala de clasă.

CONCLUZIE:

În concluzie, implicarea părinților sau a familiei în educația timpurie este extrem de importantă pentru dezvoltarea copilului. Copiii se vor simți în siguranță și protejați prin implicarea familiei în programa preșcolară. Implicarea familiei în mediul preșcolar poate oferi părinților o schimbare pentru a ști mai multe despre cum se dezvoltă copiii lor din punct de vedere academic decât părinții care nu sunt implicați. După cum s-a spus, un părinte care își împărtășește timpul și talentele îmbogățește experiențele preșcolare pentru propriul copil și pentru ceilalți elevi. Părinții care își acordă cea mai mare parte a timpului copiilor lor vor dezvolta un stil de viață sănătos și fericit.

IMPORTANȚA JOCURILOR COPILĂRIEI ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPIILOR

Prof. învă. primar Ciobanu Cristina-Erika

Prof. învă. primar Domnițeanu Ilinca

Liceul Tehnologic „Matei Basarab”, Loc. Măxineni, jud. Brăila

Teoriile psihologice consideră că jocul are o influență majoră asupra dezvoltării psihologice a copilului. „Teorii contemporane apreciază jocul ca formă fundamentală de activitate, acordându-i o importanță la fel de mare precum activităților de muncă sau de învățare” (Sion, 2006, p.114).

Jocul este o formă de activitate prezentă la toate vârstele, diferența fiind dată de funcțiile jocului care apar. În perioada dintre copilărie și tinerețe, jocul are funcții formative, în perioada tinereței și a vârstei adulte jocul îndeplinește roluri complementare pentru celelalte activități. Pe lângă acestea jocul îndeplinește și funcții educative precum: „asimilarea de conduite, acumularea de experiență și informație, funcții de dezvoltare fizică prin antrenarea sau menținerea capacităților fizice, funcții sociale în dezvoltarea relațiilor sociale” (Sion, 2006, p.114).

Teoria psihologică despre joc a lui Jean Piaget creează o legătură între dezvoltarea gândirii și modul cum evoluează activitatea de joc până în perioada adolescenței. Nivelul de dezvoltare al copilului se răsfrânge asupra jocului care susține dezvoltarea cognitivă. J. Piaget categorisește jocurile în: „jocurile – exercițiu, care presupun repetarea unei activități în scopul adaptării, jocurile simbolice, bazate pe transformarea realului prin asimilarea lui la trebuințele „eu”-lui (încep la 2-3 ani și au un apogeu la 5-6 ani), și jocurile cu reguli, ce se transmit în cadrul social de la copil la copil, importanța acestora crescând o dată cu dezvoltarea vieții sociale”.

Jocul infantil a primit însemnătate și în psihanaliză, fiind importante în observarea dezvoltării copilului, colectarea de date și diagnoză. Astfel, modul în care un copil se joacă, obiectele folosite, expresiile utilizate, performanța, nivelul de adaptabilitate și creativitate în rezolvarea de probleme simple, relațiile interpersonale stabilite, observarea afinităților, comportamentele empaticе, agresivitatea sunt câteva dintre elementele manifestate în jocul spontan care pot identifica o dezvoltare normală sau unele tulburări. Jocul manifestat prin

desene, modelaj, dramatizare, joc în nisip este vital în evaluarea psihodiagnostică a copiilor, fiind totodată și mijloc de suport terapeutic.

Copilul se dezvoltă și învață preponderent prin joc deoarece acesta creează conexiuni importante și dezvoltă simțul umorului. Jocul creează plăcere și astfel copilul învață mult mai ușor, fără să își dea seama.

Părinții sunt cei care au rolul de a crea un mediu propice jocului, oferind posibilitatea de explorare a mediului înconjurător. Un factor important este părintele care trebuie să își petreacă cât mai mult timp posibil cu copilul lor deoarece acesta își dorește cel mai mult ca adultul de lângă el să arate interes și afecțiune. Activitățile de joc programate sau nu trebuie să ia forme variate, altfel se poate obține rezultatul invers celui așteptat iar copilul se interiorizează, pierde încrederea de sine și nu mai dorește să învețe în prezența părintelui.

În continuare, vom prezenta câteva jocuri care contribuie la dezvoltarea armonioasă a copilului.

Un prim joc este intitulat „Colțul jucăuș”, pretându-se la mai multe arii curriculare. Copiii se vor grupa în patru echipe. Echipele vor dezlega concurenții pentru fiecare etapă (aceasta presupune cunoaștere, apreciere cu obiectivitate și corectitudine). Echipele vor delega câte un reprezentant. Aceștia se plasează în câte unul din cele patru colțuri ale camerei. Un copil va prezenta câte o întrebare pe o temă anterior stabilită. Cei patru trebuie să răspundă rapid.

Primul care spune rezultatul corect merge în colțul următor al camerei. Se prezintă următoarea întrebare. La fel, primul care răspunde corect merge la colțul următor. Câștigă echipa al cărei concurent a parcurs toate cele patru colțuri ale clasei, dar după câștigătorul clasei ș.a.m.d.. Echipele vor delega următorii patru concurenți, care vor proceda ca și primii patru.

Câștigă echipa cu rezultatele cele mai bune pe ansamblul întrecerii.

Juriul va fi reprezentat de toți copiii, care vor trebui să fie foarte atenți și să precizeze care din cei patru concurenți a ridicat primul mâna pentru a răspunde. (Casangiu, Badea 2006 p.34)

Acest joc dezvoltă capacitățile cognitive prin diversitatea de întrebări ce pot fi adresate și în același timp dezvoltă și atenția prin încercarea de a înțelege primul întrebarea, dar și prin identificarea copilului care a găsit primul soluția.

Un alt joc prezentat de Casangiu și Badea (2006, p.44) este „Salata de fructe”.

Pentru realizarea acestui joc, este nevoie de scaune pentru toți participanții minus unul. Timpul de joc este de 5 – 10 minute. Participanții trebuie să se așeze sub formă de cerc, cu fața spre interiorul acestuia. Se alege un copil care dă prima comandă, nu are scaun și stă în picioare în interiorul cercului.

Copiii primesc sarcina de a-și alege un fruct (max. 5, care se repetă în ordinea propusă). La comanda „Salată de ...”, participanții care și-au ales acel fruct trebuie să-și schimbe locurile pe scaune între ei. În acest moment intră și moderatorul, care și-a ales și el un fruct. Combinațiile făcute pot fi de un fruct, două sau de toate. La comanda „Salata de fructe!”, toată lumea se ridică și schimbă scaunul.

Persoana care rămâne în picioare la fiecare comandă este cea care dă următoarea comandă. Jocul se finalizează după ce toți participanții și-au schimbat locurile cel puțin o dată.

Jocul propus dezvoltă memoria și atenția în momentul în care fructul ales este strigat. Jocul presupune dezvoltarea motricității prin schimburile repetate de locuri, dar și orientare în spațiu prin încercarea de a găsi mereu un alt loc decât cel inițial.

Un joc care s-ar putea prezenta în captarea și menținerea atenției și care dezvoltă copilul din punct de vedere cognitiv este descris de Casangiu și Badea (2006, p.62).

„Copiii se vor grupa în perechi sau în echipe mici de lucru, pentru ca fiecare să aibă șansa de a participa la joc. Fiecare echipă primește câte un set de cartonașe cu imagini/cuvinte și căsuțe libere (se pot aduna și păstra aceste cartonașe în plicuri mai mari sau cutii, care au capac). Ordinea în care se vor juca copiii se va stabili în cadrul echipei de comun acord. Fiecare alege un cartonaș, numește cu voce tare imaginea, citește cuvântul, desparte cuvântul în silabe, notează sunetul cerut în căsuța potrivită cu ajutorul unui semn sau cu litera învățată. Coechipierii aprobă sau corectează

O altă variantă a jocului: Se pot folosi zaruri în stabilirea coechipierului care urmează. Se pot folosi cartonașe care se aseamănă cu jocul domino. Se poate organiza un concurs între echipe, la sfârșitul timpului fixat, câștigând echipa cu cele mai multe cartonașe rezolvate corect.”

O activitate de joc prezentată de Bacus (2013, p.57) ce se poate desfășura acasă sau în ieșiri și dezvoltă motricitatea generală a copilului este „Arde vaporul”.

Jocul se joacă pe un pat scund, pe un covor sau chiar pe un prosop mic întins pe jos, care va semnifica „vaporul”. Copilul dumneavoastră stă în „vapor”. Când strigați „Arde vaporul”, copilul trebuie să sară în „mare”, mai precis în afara covorului, a prosopului sau a patului. Apoi strigați

„S-a terminat!” sau „ Te poți îneca!”, la acest semnal copilul revine cât mai repede posibil în interiorul „vaporului”. Se pot striga și alte replici cu specific marinăresc care îl provoacă pe copil. Si tot așa. Bineînțeles, puteți crește dificultatea accelerând ritmul sau repetând de mai multe ori același ordin, jocul complicându-se atunci pentru copilul dumneavoastră care trebuie să evite să se înșele asupra comenzii.

Pentru că un copil trebuie să se dezvolte pe toate laturile, o activitate de joc potrivită pentru el poate fi „Fuga după culori”. Acest joc se poate realiza acasă, în ieșiri, fie în magazine sau chiar săli de așteptare. Prin această activitate ludică, copilul dezvoltă limbajul și senzorialul.

„Spuneți numele unei culori și începeți să numărați cu voce tare, de exemplu până la treizeci. În acest timp, copilul fuge să caute un obiect de culoarea respectivă, pe care trebuie să vi-l aducă înainte să terminați de numărat. Jocul se va complica dacă veți scurta timpul de căutare sau dacă cereți un obiect care are nu numai una, ci două culori.

Adesea, copilul nu va putea aduce obiectul. Va veni atunci să vă caute și să vă tragă pentru a vi-l arăta.” (Bacus, 2013, p.57)

În contemporaneitate, părinții au început să-și izoleze copiii, să îi țină cât mai mult în casă printr-o grijă exacerbată asupra pericolelor ce pot apărea în jocurile clasice ale copilăriei. Locurile de joacă au devenit limitate, de multe ori spațiul verde de joacă devenind parcări de bloc. Aceste lucruri vin în favoarea jocului pe calculator care de multe ori devine dependență pentru copil.

De multe ori, părinții sunt mulțumiți de timpul pe care copilul lor îl petrec în fața jocurilor video din comoditate, liniștea oferită și siguranța faptului că nu ar putea păți nimic. În realitate, pe lângă efectele negative pe care jocurile pe calculator le au asupra sănătății, acestea nu pot înlocui experiența oferită de un joc clasic al copilăriei.

„Lipsa de interes a unor părinți pentru buna dezvoltare a copiilor lor, care în același timp vor fi și cetățenii de mâine, pledează o dată mai mult pentru necesitatea înmulțirii dacă nu a generalizării, într-un viitor pe care îl dorim cât mai apropiat, a unor servicii sociale, complementare familiei și școlii, servicii care să constituie, cel puțin pentru copiii lipsiți acasă de un statut pozitiv și de condiții optime de dezvoltare, un mediu în care efortul formativ al școlii să fie dus mai departe, completat și nu anulat.

Asemenea servicii, ne gândim la internate și semiinternate, ar fi reclamate și de situația, aproape generală, a ocupării ambilor părinți în câmpul muncii, situație care creează, după cum

bine se știe, multiple greutăți nu numai pentru condițiile reclamate de viața copilului școlar, ci și pentru creșterea și dezvoltarea copilului în genere.”(Darie, Nica, Romocea, Springer, Țopa, Verdeș, 1974, p.73).

Școlii îi revine rolul de a lucra cu familia astfel încât situațiile negative să fie schimbate și situațiile pozitive să se perfecționeze.

Jocul ajută la integrarea socială mai târziu a copilului. Când viața socială este dezvoltată de grupul de la grădiniță și cel de la școală, familia nu înseamnă că nu trebuie să rămână mediul de bază al formării premiselor integrării sociale a copilului.

În contextul în care cel mic poate face față schimbărilor care intervin în viața lui (introducerea în colectivul grădiniței, intrarea la școala primară, schimbarea cadrului didactic și a colegilor), jocul reprezintă un mod natural și distractiv pentru copil de adaptare la cerințele mediului extern. Jocul îmbunătățește bunăstarea cognitivă, fizică, socială și emoțională.

Așa cum am menționat anterior, copilul simte nevoia de a introduce în jocul său adulții care îi sunt apropiați. Astfel, putem spune că părinții și cadrele didactice sunt cele care ghidează, orientează, coordonează activitățile ludice ale copiilor într-un mod sau altul.

Copilul are nevoie să petreacă cât mai mult timp de calitate cu părintele. Aceștia au rolul de a crea diverse oportunități de joacă în diferite medii, pentru ai învăța pe cei mici abilități de care au nevoie pentru muncă, studiu și relații interpersonale cum ar fi: stimă de sine, rezistență la stres, încredere, abilități sociale, independență, curiozitate și modalități de a face față situațiilor provocatoare.

În cadrul școlar, jocurile reprezintă cea mai eficientă metodă de a-l învăța pe elev ce înseamnă competiția, cinstea și munca în echipă. Tot jocul devine cel mai util instrument prin care cadrul didactic reușește să mențină aprins interesul copiilor față de activitatea de învățare.

În concluzie, jocul reprezintă cea mai eficientă metodă de învățare, explorare și dezvoltare utilizată de copil încă din primele zile de viață. Familia și școala trebuie au rolul de a face front comun în alegerea celor mai potrivite activități de joc care să dezvolte copilul într-un mod armonios pe toate planurile.

BIBLIOGRAFIE

- ✓ Bacus Anne, 2013, „Jocuri pentru copii de la o zi la șase ani”, editura Teora

- ✓ Casangiu Larisa Ileana, Badea Camelia, 2006, „Captarea și menținerea atenției”, editura Ex Ponto
- ✓ Darie Alexandru, Nica Iulian, Romocea Elena, Springer Ecaterina, Țopa Leon, Verdeși Ion, 1974, „Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa 1 ”, Editura Didactică și Pedagogică
- ✓ Sion GrațIELA, 2006, „Psihologia vârstelor”, Editura Fundației România

JOCURILE COPILĂRIEI

Prof. învă. primar Vasilachi Valy

Prof. învă. primar Anghel Anamaria

Școala Gimnazială Tichilești, Brăila

Este evident faptul ca jocurile tradiționale le este din ce în ce mai greu sa concureze împotriva invaziei jocurilor pe calculator, smartphone si console.

De ce sunt importante jocurile copilăriei?

Din păcate foarte mulți copii abandonează complet jocurile tradiționale pentru a se juca pe diferite console sau dispozitive. Aceste jocuri ale copilăriei au distrat generații la rând dezvoltând abilitățile sociale, creativitatea, imaginația, spiritul de competiție, prietenia si fiind foarte benefice pentru sănătate deoarece necesita in același timp si activitate fizica.

Cele mai importante beneficii ale acestor jocuri copilăriei sunt stimularea creșterii atât fizice cat si intelectuale si crearea unor legături strânse de prietenie care pot dura pe viața. Ce este mai frumos decât faptul ca cel mai bun prieten al tău este chiar cel din copilărie?

Jocuri din copilărie românești:

Cel mai iubit joc din copilărie este "De-a v-ați ascunselea". Acest joc era o provocare continuă de a găsi noi ascunzători stimulând abilitatea de a găsi soluții. Jocurile copilăriei nu necesita echipamente, cea mai importanta "armă" fiind imaginația si creativitatea. Jocurile de grup aduceau distracția la cote maxime iar spiritul social era dezvoltat treptat cu fiecare joc jucat întâlnind persoane noi. Cele mai populare jocuri din copilărie românești sunt :“De-a v-ați ascunselea, Lapte gros, Țara, țara vrem ostași, Rațele și vânătorii, Atinsa, Cocoțata, Baba-Oarba, s.a. Copiii se vor bucura întotdeauna de jocuri de jucat afara atâta timp cat vor învăța sa le joace si vor fi îndemnați sa petreacă timp in aer liber alături de alți copii.

Beneficii ale jocurilor:

Dezvoltare fizica: Jocurile in aer liber sunt esențiale in dezvoltarea fizica a copiilor. Efortul fizic depus in timpul jocului ii va ajuta pe cei mici sa își folosească depozitele naturale de energie având un somn mult mai liniștit. Prin joc, cei mici învață sa facă față emoțiilor înfruntând teama, furia, frustrarea in timp ce se confrunta cu acestea. Jocurile ajuta la dezvoltarea laturii empatice, a încrederii si înțelegerea fata de cei din jur. .

Îmbunătățirea abilităților cognitive: Una din cele mai bune metode de stimulare a creierului si de consolidare a abilităților cognitive este jocul in timp ce copilul explorează obiectele, spatiile fizice si învață sa proceseze sunete. Jocul de tip auto-regizat ii ajuta pe cei mici sa își perfecționeze abilitățile de luare a deciziilor, concentrarea si abilitățile de planificare.

Atunci când copii se confrunta cu o problema in timpul jocului, aceștia își testează raționamentul si capacitatea de a găsi o soluție. Jocul le oferă copiilor șansa de a-si lăsa imaginația si creativitatea sa zboare in toate direcțiile. Dezvoltarea creativității ii ajuta pe cei mici sa gândească in afara barierelor, fapt care, ulterior ii va ajuta sa vina repede cu idei si soluții pentru diverse probleme cu care se confrunta.

Jocurile copilăriei vor rămâne mereu cele mai eficiente metode de distracție și de dezvoltare chiar dacă acestea pierd teren în fața tehnologiei.

BIBLIOGRAFIE

<https://adevarul.ro/locale/targu-jiu/cele-mai-frumoase-jocuri-copilariei->

<https://www.gokid.ro/jocuri-distractive-din-copilarie-jocuri-in-aer-liber-si-de-interior>

JOCURILE COPILĂRIEI: IMPORTANȚA ȘI IMPACTUL LOR ASUPRA DEZVOLTĂRII COPILULUI

Prof. înv primar Purcel Claudiu

Liceul Teoretic ”Mihai Veliciu” Chișineu-Criș

Copilăria este o perioadă magică și plină de vitalitate în viața fiecărui individ. În această etapă a vieții, jocurile reprezintă o componentă esențială în dezvoltarea copilului. Ca și tine, am fost și eu copil, și am experimentat bucuria, creativitatea și beneficiile pe care jocurile le pot aduce. În acest referat, ne propunem să explorăm importanța și impactul jocurilor copilăriei asupra dezvoltării fizice, mentale, sociale și emoționale a copilului.

Dezvoltarea Fizică:

Jocurile fizice precum săritul, alergatul, cățărarea și săritul corzii sunt esențiale pentru dezvoltarea sănătoasă a corpului copilului. Aceste activități îmbunătățesc coordonarea motorie, echilibrul și forța musculară. Prin intermediul jocurilor, copiii își dezvoltă abilitățile motorii și dobândesc încredere în propriul corp.

Dezvoltarea Mentală:

Jocurile de puzzle, construcție și imaginație sunt cruciale pentru dezvoltarea capacităților cognitive ale copilului. Prin rezolvarea unor probleme și provocări într-un mediu ludic, copiii își dezvoltă gândirea logică, creativitatea și abilitățile de rezolvare a problemelor. De asemenea, jocurile care implică numărarea, sortarea și clasificarea îi ajută pe copii să își îmbunătățească abilitățile matematice și lingvistice.

Dezvoltarea Socială:

Jocurile de echipă și interacțiunile sociale sunt aspecte fundamentale ale copilăriei. Participând la jocuri de grup, copiii învață să coopereze, să negocieze și să își dezvolte abilitățile sociale. Prin intermediul jocurilor, ei învață să își exprime ideile și să asculte opiniile celorlalți, contribuind astfel la dezvoltarea unei comunicări eficiente și a relațiilor interpersonale sănătoase.

Dezvoltarea Emoțională:

Jocurile oferă copiilor un spațiu sigur pentru a-și exprima și a-și gestiona emoțiile. În timp ce se implică în jocuri de rol, ei pot explora și înțelege diverse emoții și situații sociale. De

asemenea, jocurile de imitație și creație îi ajută pe copii să își dezvolte imaginația și să înțeleagă lumea din jurul lor într-un mod mai profund și mai sensibil.

Impactul Jocurilor Copilăriei:

Jocurile copilăriei au un impact profund asupra dezvoltării copilului și a personalității sale. Acestea oferă o modalitate naturală și distractivă de învățare și explorare a lumii înconjurătoare. Prin intermediul jocurilor, copiii învață să înțeleagă regulile, să își dezvolte imaginația și să își însușească abilități esențiale pentru viața de adult.

Consolidarea Relațiilor:

Jocurile de grup și interacțiunile sociale din timpul copilăriei contribuie la formarea și consolidarea relațiilor interpersonale. Participând la jocuri împreună cu alți copii, aceștia învață să lucreze în echipă, să își împartă resursele și să își susțină unii pe alții. Aceste experiențe ajută la dezvoltarea empatiei și a înțelegerii reciproce între copii.

Promovarea Sănătății Mentale:

Jocurile sunt esențiale pentru menținerea unei sănătăți mintale și emoționale echilibrate. Ele oferă o modalitate de relaxare și distracție, reducând nivelul de stres și anxietate al copilului. Prin intermediul jocurilor, copiii pot să își elibereze emoțiile negative și să își exprime creativitatea într-un mod pozitiv și constructiv.

Exemple

Dezvoltarea Fizică:

- ✓ Săritul peste obstacole: acest joc ajută la îmbunătățirea coordonării și a echilibrului.
- ✓ Alergatul pe o distanță stabilită: contribuie la dezvoltarea rezistenței și a forței musculare.
- ✓ Cățărarea pe un teren de joacă: îmbunătățește forța și coordonarea, precum și încrederea copilului în propriile abilități.

Dezvoltarea Mentală:

- ✓ Rezolvarea unor puzzle-uri cu forme și culori diferite: stimulează gândirea logică și creativitatea.
- ✓ Construcția cu cuburi sau piese LEGO: ajută la dezvoltarea abilităților spațiale și la înțelegerea conceptelor de construcție.
- ✓ Jocuri de imaginație precum „vânătoarea de comori” sau „să fii explorator”: încurajează creativitatea și inventivitatea copilului.

Dezvoltarea Socială:

- ✓ Jocurile de echipă precum fotbalul sau voleiul: învață copiii să lucreze împreună pentru un scop comun.
- ✓ Jocuri de rol în care copiii își asumă diverse personaje și roluri: dezvoltă empatia și abilitățile de comunicare.
- ✓ Construirea unui fort sau a unei case din pături și perne împreună cu alți copii: promovează colaborarea și lucrul în echipă.

Dezvoltarea Emoțională:

- ✓ Jocuri de „polițist și hoț” sau „doctor și pacient”: oferă copiilor un mediu sigur pentru a explora și înțelege diverse emoții și roluri sociale.
- ✓ Desenul sau pictura liberă: permite copiilor să își exprime emoțiile și gândurile prin artă.
- ✓ Jocuri de dramatizare a poveștilor sau a situațiilor din viața cotidiană: îi ajută pe copii să își dezvolte empatia și să înțeleagă perspectivele.

CONTRIBUȚIA PĂRINȚILOR LA SUCCESUL EDUCAȚIONAL AL ELEVILOR

Prof. Urmaciu Paul-Emanuel

Palatul Copiilor Brașov, jud. Brașov

Prof. Urmaciu Anca-Alexandra

Școala Gimnazială „Ovid Densusianu” ,Făgăraș, jud. Brașov

O colaborare strânsă între școală și familie duce la crearea unui mediu propice pentru stimularea, încurajarea, învățarea susținută, garanție reprezentativă a succesului educațional al elevilor. Implicarea directă, constantă și susținută a părinților, mai ales în viața academică a copiilor lor, nu face decât să îi încurajeze pe aceștia din urmă, în raport cu percepția, progresul și performanța lor școlară.

Părinții își pot demonstra implicarea prin numeroase și diferite modalități, precum: discuții regulate despre performanțele școlare ale copiilor lor, participarea la ședințele cu părinții, participarea la ședințele individuale cu profesorii, monitorizare eventualelor dificultăți apărute pe parcursul unui an școlar, dar și implicarea în evenimentele școlare precum serbările, concursurile sau excursiile.

De asemenea, părinții pot reprezenta o parte implicată și activă în raport cu activitățile extracurriculare, fundament benefic, care nu face decât să le arate elevilor că sunt susținuți în ceea ce fac, în egală măsură, atât de familie, cât și de școală, fiind astfel demonstrat sprijinul față de eforturile și realizările lor.

Siguranța rezultată nu face decât să încurajeze elevii pe întreg parcursul lor academic, deoarece aceștia se pot baza pe implicarea și susținerea venită atât din partea familiei cât și a școlii. Parteneriatul eficient între școală și familie reiese din colaborarea strânsă a acestora și conduce astfel la crearea unei baze solide și temeinice a dezvoltării personale și școlare a elevilor.

„Parteneriatul încurajează inovația! Parteneriatul constituie un mediu prielnic pentru crearea de soluții noi, a unor modalități inedite de lucru. Acolo unde mai multe persoane sau instituții analizează o situație, reflectează asupra soluțiilor și propun variante de lucru, cresc

șansele de formulare a unor idei noi, de construire a unor modalități creative de lucru, de oferire a unor soluții ingenioase". (Adina Pescaru-Băran)

Succesul educațional al elevilor, derivă din mediul familial și se reflectă în implicarea, eficiența, eforturile și realizările lor. Puterea exemplului oferit în familie, poate fi considerat un prim pas ce conduce la succesul școlar al acestora. „Copiii n-au știut niciodată să își asculte părinții, dar au reușit întotdeauna să îi imite”. (James Arthur Baldwin)

Precum "Popa Tanda, cu vorba lui încântătoare și faptele sale demne de urmat, ne amintește că puterea exemplului este lumină ce luminează calea spre înțelepciune și virtute." (Ioan Slavici) așa și în mediul familial, de unde începe în esență educația copiilor, trebuie să existe exemple pozitive.

„Ce reprezintă parteneriatul pentru educație? Triada școală-familie-comunitate reprezintă temelia educației, viitorul copilului și al societății din care face parte. Atunci când cele trei elemente majore din viața unui copil își dau mâna și formează un parteneriat solid, rezultatele nu pot fi decât benefice pentru toți cei implicați. ” (Adina Pescaru-Băran)

Implicarea părinților reprezintă un proces continuu, iar deschiderea la comunicare, implicare și adaptabilitate reprezintă factori-cheie în sprijinul dezvoltării armonioase a elevilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice, au un scop comun, și anume de a realiza și de a dezvolta un parteneriat pentru a se obține succesul școlar. Așadar, este important ca atât în viața familială a elevilor, cât și în cea academică, să existe modele pozitive, demne de urmat.

„Principalii factori ce ajută copilul la desăvârșirea propriei educații sunt școala, familia și comunitatea. Un rol deosebit în cadrul acestui parteneriat revine valorilor: egalitatea șanselor, spiritul civic și atașamentul față de comunitate, comunicarea și respectul reciproc, cooperarea și colaborarea, disciplina și responsabilitatea. ” (Adina Pescaru-Băran)

„Beneficiile colaborării dintre școală, familie și comunitate sunt numeroase în sensul promovării unei educații de calitate și valorizării rolului social al școlii. Important este ca toți factorii implicați să conștientizeze beneficiile participării în viața școlară.”

În concluzie, importanța unei implicări active a părinților în educația copiilor susține ideea conform căreia parteneriatele solide între familie, școală și comunitate pot contribui semnificativ la dezvoltarea integrală a elevilor.

Bibliografie:

Pescaru-Băran, Adina, 2004 - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București.

SERBARE DE CRĂCIUN

Prof. înv. primar Bădeanu Laura

Școala Gimnazială Nr . Moreni, Dâmbovița

- | | | |
|---|--|---|
| 1. | Se scutură din nori,
De Sfinte Sărbători,
Povești cu îngerăși,
Pentru copii poznași,
Povești cu Sfinți Părinți,
Pentru copii cuminiți.
Aflați-le acum
În prag de Moș Ajun! | În priveliști siderale
Cerne stele harnicuță
Și ne face, colo-n vale,
Neted drum de saniuță. |
| Bine ați venit, dragi invitați!
Cu noi un pic să vă distrați.
Azi noi v-am pregătit
O mică serbare,
Pentru încântare
Și vă invităm
Să ne-aplaudați
Și să vă distrați.
Fiindcă azi e sărbătoare
Și cu toții ați venit,
Noi vă facem o urare
Și vă spunem: Bun sosit ! | Dragi invitați, vă rog să ascultați,
Apoi, firesc, să și aplaudați. | 5.
Vine iarna?
Las' să vie
Chiar dacă va viscoli
Îmbrăcat bine voi fi!
Cu copiii darnică
Iarna-i foarte harnică.
Punți durează de cristal
Peste râu din mal în mal
Căci copiii tare-i plac;
Patinoar face pe lac
Și așterne derdeluș
Loc de joc și saniuș
Doamnă Iarnă c-ai sosit
Noi îți spunem: „Bun venit!”
Iar ca să o-ntâmpinăm
Un cantec noi îi cântăm! |
| 2. | 4.
Iarna, cu papuci de gheață
Și cu tâmplele cărunte,
S-a pornit de dimineață
Lunecând din varf de munte.
Cu alai de-mpărăteasă,
Pe drum de mărgăritar,
Se prezină viforoasă
Rupând foi din calendar.
Cum sosește ne și pune
Flori de chiciură pe ramuri
Și începe să adune
Mici năsucuri pe la geamuri. | |
| Dragi părinți, frați, surioare
Veniți toți, cu mic, cu mare!
Azi e zi de sărbătoare,
Clasa noastră dă serbare.
Bine-ați venit la noi, aici!
Bine-ați venit părinți, bunici!
Programul nostru să vă fie
Prilej de bucurii și veselie. | | |
| 3. | | |
| Când vine vremea rea,
Cu primii fulgi de nea, | | |

Cântec: Iarna veselă

6.
A venit iarna tiptil
Într-o zi de dimineață
Și mă bucur că-s copil,
Mă voi da pe gheață.
Arborii sunt încărcăți
De ninsoarea ca un pluș,
Toți copiii încântați
Fug acum pe derdeluș.
Casele parcă-s pudrate
Alb afară-i totul,
Vântul aspru chiar de bate
Nu ne-ncurcă jocul.

7.
A-nceput de ieri să cadă
Câte-un fulg, acum a stat,
Norii s-au mai răzbunat
Spre apus, dar stau grămadă
Peste sat.

Nu e soare, dar e bine,
Și pe râu e numai fum.
Vântu-i liniștit acum,
Dar năvalnic vuiet vine
De pe drum.

Sunt copii. Cu multe sănii
De pe coastă vin țipând,
Și se-mping, și sar râzând:

Prin zăpadă fac mătănii
Vrând-nevrând.

8.
A venit cam fără veste
Iarna cea adevărată
Și așa, ca-ntr-o poveste,
Fulgii albi încep să cadă.

Peste pomi și peste case
Se așterne dintr-o dată
Un veșmânt pufos și moale
Din stelute de zăpadă.

Pe uliță la urcuș
S-a făcut un derdeluș.
Băieței dar și fetițe
Trag acum de săniuțe.

9.
Iar prin curți apar deodată
Oameni mândri de zăpadă
Cu căciuli dintr-o căldare
Și cu măhuri în spinare.

Fumul negru de pe case
Se strecoară către cer.
Ce frumoasă e zăpada!
Dar pacat că este ger.

De prin casele vecine
Se ridică tot la cer

Un miros de mere coapte
Și-un colind cu Lerui Ler.

10.
Iarna cea geroasă
A sosit acum.
Bulgari de zăpadă
Își fac loc pe drum.
Veselia-i mare
Pentru noi cei mici
Ce-alergăm pe stradă
Ca niște voinici.
Țurțuri stau la streșini, salbă,
Se pornesc copiii acuș
Veseli toți la săniuș.

Ura! Ninge ca-n poveste
Timpul e de săniuș
Hai, copii, ca și-altă dată
S-a făcut alunecuș.

Scoateți săniile afară,
Lăsați alte jucării,
Dealul vă așteaptă, jocul,
Nu veți fi mereu copii!

11.
Iarna asta e frumoasă:
Ger și viscol, nea untoasă,
Totul lunecă-n neștire
Far' să intre-n adormire.

Numai noi cu ochii far
Așteptăm al iernii dar:

Vânt puțin, zăpadă fină,
Derdelușul cu lumină.

Așa iarna e frumoasă,
Nu mai stăm închiși în casă
Și cuprinși de-al vrajii loc
Intrăm repede în joc.

12.

Din vazduh cumplita iarnă cerne
norii de zăpadă,
Lungi troiene călătoare adunate-n
cer gramadă
Fulgii zbor plutesc în aer ca un roi
de fluturi albi,
Răspândind fiori de gheață pe ai
țării umeri dalbi

Ziua ninge, noaptea ninge,
dimineața ninge iară!
Cu o zale argintie se îmbracă
mandra țară;
Soarele rotund și palid se prevede
printre nori
Ca un vis de tinerețe printre anii
trecători.

13.

Tot e alb, pe câmp, pe dealuri,
împrejur, în depărtare,
Ca fantasme albe plopii înșirați se
pierd în zare
Și pe-ntinderea pustie, fără nume,

fară drum,
Se vad stelele pierdute sub clăbucii
albi de fum.

Dar ninsoarea încetează, norii fug,
doritul soare
Stralucește și desmiardă oceanul
de ninsoare.
Iat-o sanie usoară care trece peste
vai...

În văzduh voios răsună clinchete
de zurgălăi.

14.

Ssst!... Măicuța gerului,
Cu mânuța înghețată,
Bate-n poarta cerului
Și întrebă supărată:

- Unde-s stelele de sus?

- Ica, nu-s!

Vântul rău le-a scuturat
Și le-mpraștie prin sat.

Uite una: s-a desprins
Dintr-o margine de nor
Și coboară-ncetisor...

- Oare-a nins?

E un fulg și-i cel dintâi
Și aduce-n vânt ninsoare,
Drumuri albe peste văi,
Râs curat în ochii tăi,

Sănioare,
Zurgălăi...

15.

Norii cu căciuli pe frunți
Au adus iarna din munți.
Ea coboară de pe creste,
Frumoasă ca o poveste.
Mai întâi, a pus pe stradă,
Un covor alb, de zăpadă.
Dalbe flori a prins pe ramuri,
A pictat stelute-n geamuri.

Cad în leagăne ușoare,
Pun beteală și culoare,

16.

Prin păduri și prin câmpii,
Joc de stele argintii.

Ninge peste țara mea
Totu-n alb se-mbracă,
Pomii au cojoc de nea
Și de promoroacă.

Ninge-n țara mea frumos
Ca în nici o țară,
De pe deal coboară-n jos
Prima sănioară!

CANTEC: Saniuta fuge

17. Clopoștii sună-ntruna
Cu voci de cristal,
Printre nori își înalță luna
Ochii de mărgăritar.
Iată, vin colindătorii
Cântă la ferești
Și se-aud din ceruri
Cântece cerești
- S-apropie Crăciunul,
Cu bradu-mpodobit,
Iisus ne cere-n taină
Să-nngenunchem smerit!
- S-apropie Crăciunul,
Vin’ să te rogi duios,
Să crești curat, copile,
Ca bradul cel frumos!
- Demult și patul ne-așteptă,
Dar cine să se culce?
Rugată, mama repeta
Cu glasul rar și dulce
- Cum sta pe paie-n frig Hristos
În ieslea cea săracă,
Și boul cum sufla milos,
Căldură ca să-i facă,
- Drăguț un miel cum l-au adus
Păstorii de la stână
Și îngerii albi cântau pe sus,
Cu flori de măr în mână.
- Și-auzi ! Răsar cântări acum,
Frânturi dintr-o colindă,
Și vin mereu, s-opresc în drum,
Se-aud acum în tindă
18. Liniște! Ce se aude?
Parcă sunt colindători
Păstrând datina străbună
Ne colindă, fac urări.
19. Bradul nostru a sosit,
Dar el nu-i împodobit.
Acum îl împodobeste,
Mama noastră și-l gătește.
Îl gătește cu făclii,
Beteală și jucării
Și cu globuri aurite
Și podoabe îndrăgite.
Bradul nostru este gata
Hai în jur să facem roata
Să-i cântăm în cor, copii
Și să spunem poezii.
20. S-apropie Crăciunul,
Vin’ să te rogi cu mine,
Iisus se naște astăzi
Copile, pentru tine!
21. În seara sfântă de Crăciun,
Pe drumul nins de lună,
Trei magi călări, cu suflet bun,
Aleargă împreună.
De unde vin? Cum se numesc?
Ce doruri îi frământă?
Spre-o iesle ei călătoresc
Și cerurile cântă.
Și cântă-n inimile lor
Aprinse, bucuria:
Azi s-a născut un salvator,
Azi s-a născut Mesia!
- CANTEC-., Astăzi s-a născut Hristos”*
22. Noi am fost cumiți tot anul

Și miloși am fost mereu
Și în fiecare seară
Ne-am rugat la Dumnezeu
L-am rugat de sănătate,
Pentru noi, pentru părinți
Și ne doare orice jale,
Și am vrea s-avem puteri
Să stârpim, din lumea asta
Orice griji, orice dureri.
Și mai mult, mai mult din toate
Noi vom face rugă fierbinți
Toți copiii de pe lume
Să fie buni și cuminiți.

23.
Pentru că ne dau povață,
Dascălilor ce ne-nvață,
Fie-le casa plină
De belșug și de lumină.
Să aibă-n casă de toate:
Bucurie, sănătate!
Viața fie-le senină
Cum e floarea în grădină!

24.
Iar vouă, cei de-aici,

Vă dorim ani fericiți!
S-aveți pace, sănătate
Și podul plin de bucate.
Să trăiți în fericire,
Bucurie și iubire.
Și la anul când venim,
Sănătoși să vă găsim.
Hai, dați chiot băietani:
La anul și la mulți ani!

BIBLIOGRAFIE:

<https://www.didactic.ro>

<https://www.facebook.com>

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA TINEREI GENERAȚII

Prof. Maier Arnold

Colegiul Național ”Kolcsey Ferenc”

Loc. Satu Mare, Jud. Satu Mare

Căsătoria și familia sunt protejate de “Declarația universală a drepturilor omului”, în care se precizează că la împlinirea vârstei legale, bărbatul și femeia, fără nicio restricție de rasă, naționalitate ori religie, au dreptul de a se căsători și de a realiza o familie. La contractarea căsătoriei, în parcursul și destrămarea ei, bărbatul și femeia au drepturi identice. Căsătoria se realizează prin acordul liber și total al viitorilor soți. Familia reprezintă componentul natural și de bază al societății și are dreptul la protecție din partea societății și a statului.

În țara noastră, chiar Codul familiei, precum și Legea învățământului stabilesc drepturile, obligațiile și rolurile familiei în acord cu “Declarația universală a drepturilor omului”, cu așteptările societății civile, democratice și a statului de drept. Statul român susține și protejează familia și copiii prin punerea la dispoziție a creșelor, caselor, căminelor și grădinițelor de copii, prin alocații bănești pentru copii, prin tabere pentru copii, prin participarea unor părinți-reprezentanți la conducerea instituției de învățământ etc. În acest fel, părinții sunt membri ai mediului școlar, având posibilitatea să se structureze în societăți și să numească reprezentanți în consiliile de administrație ale instituțiilor de învățământ etc.

Familia reprezintă una dintre formele istorice de comunitate umană. Ea constituie un fenomen complex, care cuprinde o sumedenie de relații natural – biologice și sociale. Reprezentând prin excelență un fenomen social, familia cuprinde, pe lângă legăturile biologice, un sistem complicat de legături sociale materiale, economice gospodărești, precum și spirituale. Transformarea felurilor de producție, este factorul esențial al evoluției legăturilor familiale. Se afirmă tot mai accentuat criteriile de afectivitate și de înclinație reciprocă, de stimă, de respect și ajutor reciproc.

Respectul reciproc, al membrilor familiei, integritatea de concepții și țeluri, înalta răspundere față de familie, față de creșterea copiilor, sunt caracteristici recente, care evoluează în interiorul relațiilor familiale.

Din păcate, mai există situații de tratare ușuratică, iresponsabilă a obligațiilor familiale, de lipsă

de respect între soți, de insuficientă grijă și responsabilitate în creșterea copiilor, etc.

Evoluția familiei pe baza normelor morale, democratice, presupune o solidificare a rolului educativ a acesteia, rol ce se exercită deopotrivă asupra copiilor, părinților și celorlalți membri ai familiei. Familia este un instrument de bază în creșterea tinerei generații, în realizarea unor convingeri, deprinderi, obișnuințe, caractere sănătoase.

Familia, ca fundamentul societății, satisface un complex de roluri, printre care cele mai semnificative sunt:

1. Funcția naturală, biologică. Prin acest rol, familia asigură perpetuarea (reproducerea) speței ființei umane, rezolvându-se prin familie problema demografică.
2. Funcția economică. În condițiile economiei de piață, și mai ales a privatizării, se mărește rolul economic al familiei, care este necesar să asigure baza materială necesară satisfacerii obligațiilor de alimentație, vestimentație, încălțăminte etc. a tuturor membrilor familiei. Chiar în condițiile în care părinții sunt salariați, familia este necesar să rezolve dificultățile economice, prin utilizarea realistă a veniturilor pentru satisfacerea tuturor necesităților membrilor familiei. Statul își păstrează și el unele elemente ale rolului economic, aducând aportul la asigurarea educației, sănătății, protecției sociale a familiei etc.
3. Funcția de socializare. Familia, constituind nucleul de bază al societății în care se manifestă relațiile interumane, sociale și civice la nivel de microgrup social, în mod normal își aduce aportul la socializarea membrilor ei, a copiilor mai ales, dezvoltând legături de înțelegere, de conlucrare, respect și ajutor reciproc, de soluționare în comun a o sumedenie de necesități materiale, spirituale, sociale etc. Dificultățile planificării familiale, a educației sexelor, a contracepției și a efectelor negative ale necunoașterii lor, constituie o obligație esențială a familiei, școlii și chiar a altor factori socio-educationali.
4. Funcția educativă. Creșterea și educarea copiilor constituie obligații și responsabilități extrem de semnificative ale familiei, oricare ar fi greutățile economice ori de altă natură. Mediul educogen familial are influențe esențiale asupra dezvoltării personalității copilului, a comportamentului lui, care își mențin forța educativă câteodată întreaga viață. De aceea părinții dau o semnificație aparte educației “celor 6 (7) ani de-acasă”.

După intrarea copiilor la grădiniță ori la școală, funcția educativă a familiei nu se termină, ci ea continuă cu aceeași semnificație, făcându-se, însă, într-o ipostază nouă, de interacțiune a rolului educativ din familie, cu rolul educativ al școlilor. De altfel, rolul socio-educativ al familiei nu se

sfârșește toată viața, fiindcă și atunci când au devenit maturi și și-au pus bazele unei familii, părinții îi consideră tot copiii lor și pot, oricând, să vină cu un sfat bun pentru ei.

Abandonarea ori reducerea rolului educativ reprezintă cauza de bază a nerealizării copiilor și tinerilor, a apariției și creșterii delincvenței juvenile, a tuturor abaterilor și infracțiunilor făcute de copii și adolescenți.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Ioan Bontaș, **Pedagogie**, Editura All, București, 2001
- ✓ Florea Voiculescu, **Pedagogie**, Alba Iulia, 2002
- ✓ Letiția Filimon, **Psihologia educației**, Editura Universității Oradea, Oradea, 2001

FAMILIA –PERSPECTIVE SOCIOLOGICE

Prof. Maier Francisc, Școala Gimnazială ”Ion Creangă”

Loc. Satu Mare, Jud. Satu Mare

Realizarea cu reușită a rolurilor familiei presupune respectarea unui complex de necesități, printre care se precizează:

- a. preocuparea continuă a părinților de a-și crește nivelul pregătirii culturale și profesionale pentru a putea constitui exemplu și pentru a susține copiii în devenirea personalității lor;
- b. realizarea unui colectiv familial coerent, unitar, care să aibă puterea socioeducativă necesară;
- c. înțelegerea de către părinți și alți membri adulți ai familiei (bunici etc.) a obligațiilor socioeducative ce le au în creșterea copiilor; aceasta necesită și un interes de pregătire psihopedagogică, pentru a acționa corespunzător și cu succes în formarea personalității acestora;
- d. aportul părinților, după posibilitățile lor de pregătire, la îndeplinirea obiectivelor tuturor dimensiunilor educației – intelectuală, profesională, moral-civică, estetică, fizică etc.;
- e. cuprinderea copiilor, după posibilitățile lor, la viața și lucrul diversificat al familiei, ocolindu-se cazurile de a li se da totul de-a gata, de a le satisface toate nevoile doar de către părinți (bunici etc.);
- f. susținerea copiilor la învățătură, după posibilitățile părinților, ocolindu-se cazurile ca părinții să le facă temele, proiectele școlare etc.;
- g. să nu se condiționeze, de nimeni, câștigarea unor rezultate la învățătură, de oferirea unor răsplăți, ci răsplățile să se ofere ca o consecință normală a rezultatelor bune ori foarte bune la învățătură;
- h. să li se dea copiilor mijloace materiale și financiare în limita nevoilor normale, ocolindu-se exagerările în această direcție, chiar în cazurile când părinții au salarii mai mari; exagerările pe această direcție vor avea consecințe negative, copiii utilizând necorespunzător surplusurile bănești, mai ales. Părinții este nevoie să satisfacă necesitățile normale ale copiilor, dar nu este necesar să se sacrifice pe ei, oferind totul copiilor. Normal ar fi ca un copil să ajungă să zică: îmi ajunge o anumită sumă de bani, zicându-le părinților: aveți grijă și de voi!, ceea ce ar determina pe copil să înțeleagă și limitele familiei pentru satisfacerea necesităților lui;
- i. să se manifeste o autoritate părintească rațională, umană, justă; nici iubire excesivă, nici severitate excesivă, nici părinți toleranți și indulgenți, nici părinți tirani cu copiii lor;

- j. iubirea părintească să fie identică pentru toți copiii; dacă totuși au o simaptie specială față de unul din copii, aceasta să apară când el doarme, fără să remarce ceilalți;
- k. de conștientizat copiii să întrețină relații numai cu persoane cunoscute, care sunt bine intenționate și le vor binele; de ocolit orice cunoștință din greșeală, căci fără voia copiilor, pot ajunge în medii imorale, infracționale etc., pot face prejudicii lor și familiei;
- l. conlucrarea continuă și necondiționată cu instituția de învățământ și susținerea școlii în îndeplinirea rolului ei educativ complex; participarea părinților la activitățile instituției de învățământ și la activitatea Comitetelor de părinți din instituție și altele.

Așa cum s-a precizat mai înainte, conlucrarea școlii cu familia este o condiție semnificativă a unirii forțelor în creșterea copiilor. Această conlucrare este nevoie să fie o activitate fină și suplă și de creștere a educatorilor-părinți. Printre activitățile pedagogice ale instituției în cadrul părinților se pot enumera: consultații pentru părinți; convorbiri individuale cu părinții; ședințele cu părinții, urmate de dezbateri și conversații pe diferite teme psihopedagogice, ca de exemplu cunoașterea caracteristicilor de vârstă individuale, criteriile necesare învățării de succes, activitatea copiilor în timpul lor liber și altele; lectoratele cu părinții, organizate de specialiști de renume pe o tematică variată ce se referă la educarea copiilor, educația sexuală, comportamentul civilizată etc.; ședințele pe variate teme și conversațiile cu părinții în comitetul de părinți pe școală; vizitele profesorilor diriginți în familie etc.

Societatea, statul dispune de posibilități secundare, atât materiale, cât și financiare, superioare unei instituții de învățământ de a organiza activități pedagogice la nivel național, precum și posibilitatea de a include specialiștii renumiți în conceperea unei elevate și de succes propagande pedagogice în rândul familiilor.

Printre activitățile pedagogice ce este posibil a se concepe pentru familie la nivel național, se precizează emisiuni educative pentru părinți și bunici și copii la radio și televiziune; cărți, broșuri și reviste educative pe subiecte variate pentru părinți și copii; filme și piese de teatru cu caracter educativ în cadrul părinților și copiilor, prezentate în instituțiile teatrale și cinematografice ori la radio și televiziune; conferințe și dezbateri pe subiecte educative pentru părinți și cu părinții, organizate în instituțiile de învățământ superior populare ori în studiourile de radio și televiziune, în presă etc.

Condiții ale activității de propagandă pedagogică în susținerea familiilor: cuprinsurile și îndrumările psihopedagogice să fie competente, bogate, diverse, actuale, interesante și accesibile, pentru a fi percepute, înțelese și urmate conștient de către părinți, bunici și copii; să fie cuprinși părinții, bunicii și copiii în conceperea formelor și chiar cuprinsurilor activităților de propagandă

psihopedagogică caracteristică familiilor; să fie cuprinși specialiști renumiți în conceperea cuprinsului și strategiilor de prezentare a variatelor feluri de propagandă psihopedagogică pentru părinți, bunici și copii; să se conlucreze cu toți factorii interesați în realizarea acestui gen de propagandă pedagogică, pentru ca, totodată cu varietatea activităților, să se asigure coerența, consecvența și continuitatea realizării cu reușită a felurilor de propagandă pedagogică în cadrul familiilor.

Propaganda pedagogică familială este nevoie să cuprindă cuprinsuri și acțiuni care să satisfacă și modificările apărute în statusul familiei din ziua de azi, cum sunt familia cu un unic părinte, părinți despărțiți, cuplurile “familiale” întemeiate fără forme oficiale etc., pentru asigurarea condițiilor specifice de creștere și educare a copiilor, dar și de susținere și pentru viitor a semnificației și eficienței socioeducative a familiei întemeiate legal și încheiate.

Părinții sunt cei dintâi profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinții, instituția de învățământ își are funcția ei bine precizată.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Ioan Bontaș, **Pedagogie**, Editura All, București, 2001
- ✓ Casandra Abrudan, **Pedagogie**, Editura Universității Oradea, Oradea, 2002

METODE MODERNE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE VERSUS METODE TRADIȚIONALE INTEGRAREA COPIILOR CU C.E.S

Prof. învă. primar Maria Elena Trepăduși

Liceul Tehnologic Nicolae Stoica de Hațeg

Loc.Mehadia, Jud. Caraș- Severin

Școala pentru diversitate pune în centrul atenției sale persoana umană ca ființă original, unică și irepetabilă, accentuând ideea că în fiecare societate există persoane diferite, grupuri diferite, motivații, rațiuni, puncta de vedere diferite- M.L. Melero, 1998.Așa cum nu ne naștem cu aceeași înălțime , culoare a pielii sau a ochilor tot așa fiecare om are limitele sale, puterea de înțelegere, limitele de toleranță unice și chiar dacă sunt gemeni aproape identici, așa cum eu am două perechi în această serie de elevi, nu au posibilități identice de memorare, de învățare, reacție sau înțelegere.

Abordarea problematicii conținuturilor educației în condițiile integrării copiilor cu CES în învățământul de masă, trebuie să se finalizeze cu realizarea unui curriculum adaptat sau diferențiat.Acest curriculum trebuie să fie flexibil astfel încât fiecare elev să avanseze în ritm propriu în funcție de capacitățile sale de învățare.

Un curriculum adaptat trebuie să pună accent pe următoarele domenii:

- ✓ Dezvoltarea trăsăturilor de personalitate din domeniul afectiv, motivațional, caracterial și al socializării;
- ✓ Dezvoltarea deprinderilor de muncă individuală;
- ✓ Dezvoltarea conduitei morale , religioase, a simțului estetic;
- ✓ Dezvoltarea armonioasă a conduitelor psihomotorii.

În proiectarea curriculumului trebuie să ținem seama și de tipul sau gradul deficienței elevului. Lucrul în perechi, în grupe mici au facilitat comunicarea, colaborarea, sprijinul reciproc în realizarea sarcinilor sau temelor avute. În cadrul lecțiilor se pot utiliza o serie de metode sau tehnici de lucru adaptate vârstei elevilor și nivelului propriu de performanță. Pentru obținerea unui real progres școlar al copiilor cu deficiențe se pot folosi următoarele metode :

Predicțiile în perechi pentru orele de Limba Română, Educație Civică. Această activitate presupune folosirea unei liste de cuvinte dintr-o povestire sau dintr-un text. Fiecare pereche trebuie să alcătuiască

o scurtă compunere pe baza unei predicții în jurul listei de cuvinte. Elevii sunt încurajați să emită idei din experiența personală.

Știu. Vreau să știu. Am învățat- se poate folosi la orele de Matematică, de Limba română. Se alege o temă, o problemă despre care se știe ceva deja. Se formulează întrebări, iar la sfârșit se verifică rezolvarea problemei respective, a temei date.

Brainstormingul sau furtuna în creier cum mai este numită se poate aplica individual sau în perechi.

Elevii scriu pe hârtie toate lucrurile despre un obiect, un fenomen, o problemă, o temă. În cadrul lecției La scăldat de Ion Creangă li se cere să scrie tot ce le vine în minte despre copilărie.

Fiecare se raportează la viața sa, la trăirile sale, la experiențele trăite, la membrii familiei sale și chiar și elevii cu CES spun și scriu cuvinte despre această temă.

Ciorchinele este metoda pe care eu o folosesc cel mai des deoarece am printre elevi și o elevă cu CES – epilepsie, retard mintal QI -40 și am observat că pentru ea pare mai mult o joacă dar de fapt această metodă presupune o activitate de învățare prin colaborare. Se parcurg următorii pași: în mijlocul clasei se scrie un cuvânt care urmează a fi cercetat. Notăm toate cuvintele care ne vin în minte în legătură cu acel cuvânt trăgând linii între tema, cuvântul respectiv și cuvintele noi. Apoi urmează alte cuvinte conectate la cele anterioare până când se epuizează toate ideile. Elevii sunt încurajați să gândească liber, deschis.

Gândiți, lucrați în perechi, comunicați presupune următoarele etape: fiecare elev dintr-o pereche scrie ceva despre un anumit subiect, cei doi parteneri citesc și răspunsul celuilalt și convin asupra unui răspuns comun. Profesorul pune perechile să citească concluziile la care au ajuns de comun acord.

La lecția Ocaua lui Cuza după Dumitru Almaș se dau câteva însușiri ale personajului : cinstit, credincios, omenos, drept, demn, viclean, corect, necinstit, arogant, rău. Prin confruntarea răspunsurilor în perechi și între perechi se pot organiza informațiile acumulate în structuri cognitive prin realizarea de contexte noi.

Chiar dacă elevii cu CES nu înțeleg pe deplin sau de la început rostul acestor metode ei trebuie să fie solicitați să participe după puterile lor la lecție. Progresul se poate obține doar cu multă muncă din partea dascălului, cu sprijinul familiei dar și al întregii societăți.

Pentru copiii cu ADHD se folosește o strategie care are trei obiective. Învățătorul determină cum, când și de ce elevul este neatent, impulsiv și hiperactiv. Cele trei obiective ale strategiei pentru copiii cu această deficiență sunt următoarele:

- ✓ evaluarea nevoilor personale și a punctelor tari ale elevului;

- ✓ selectarea metodelor potrivite pentru instruirea școlară;
- ✓ combinarea metodelor de instruire școlară cu programul educațional personalizat al copilului.

Pentru a integra copiii cu ADHD cât mai bine în colectiv avem nevoie de tact, răbdare și experiență.

✓ Profesorul stabilește regulile clasei, elevul este așezat aproape de el, pentru a nu fi perturbat de alte elemente și pentru a fi monitorizat mereu.

- ✓ E necesară o structură dreaptă, fermă știut fiind că acești copii funcționează bine dacă li se aplică

regula celor 3 R : rutină, regularitate, repetiție.

- ✓ Pentru a nu avea o stimă de sine scăzută sau dimpotrivă uneori prea impulsivi, agresivi trebuie să

fie implicați în tot felul de activități și nu uitați deoparte, izolați, respinși. Abilitatea lor scăzută de a face față schimbărilor trebuie folosită pentru a-i ajuta să iasă dintr-o eventuală situație dificilă. Preocupați să rezolve noua sarcină –udarea florilor din sala de clasă de exemplu, ei uită un conflict tocmai început.

✓ Învățătorul trebuie să fie ferm, să poată stăpâni clasa dar în același timp și o persoană caldă, iubitoare pentru că acești copii sunt sentimentali și iubitori și reacționează atunci când sunt laudați și apreciați, când li se acordă atenție.

- ✓ Învățătorul trebuie să aibă mereu un contact vizual cu elevul.

✓ Sunt indicate clasele cu un număr cât mai mic de elevi, deoarece aceștia pot lega prietenii mai repede dar și învățătorul se poate ocupa mai atent de fiecare elev.

- ✓ Elevul cu ADHD trebuie să fie ferit de colegii gălăgioși, așezat lângă perete, aproape de catedră,

învățătorul trebuie să aibă spațiul necesar pentru a-l putea ajuta dacă e nevoie, pentru a putea avea acces la el cu ușurință și interacțiunea dintre ei să fie cât mai intensă.

- ✓ Când explică lecția nouă sau cuvintele noi, sau un fenomen nou învățat învățătorul trebuie să stea

lângă elevul cu CES, cu AHD.

Elevul trebuie să fie ascultat, auzit, încurajat, apreciat , să aibă parte de un mediu securizat, elevii neavând permisiunea să îl certe, să îi aducă jigniri.

În pauze trebuie să fie mereu supravegheat, iar elevii cu abilități sociale bune și doresc pot veni în sprijinul învățătorului dar și al elevului cu cerințe educative speciale.

Organizarea diferențiată a activității didactice este necesară la toate disciplinele. În ceea ce privește matematica, ca disciplină de bază se constată cele mai frecvente rămăneri în urmă la învățătură și cele mai mari diferențe între elevi. Dificultățile întâmpinate au cauze diverse ce nu pot fi combătute decât prin exerciții diferențiate concepute în mod adecvat. Munca cu fișele separate pe grupe de nivel, cu accent pe sprijinirea elevilor rămași în urmă dar și a celor cu cerințe educative speciale reprezintă o mare valoare practică în școală, deoarece pe o parte stimulează elevii cu aptitudini deosebite la obiectul respectiv, cultivându-le creativitatea și pe cealaltă parte previne rămânerea în urmă a elevilor cu dificultăți la învățătură sau cu probleme de sănătate.

Rațiunea de a lucra diferențiat prezintă mai multe aspecte. Se constată că elevii diferă între ei din punct de vedere intelectual, al aptitudinilor și capacităților generale de învățare, al capacităților speciale de a învăța la o anumită disciplină, al ritmului de învățare, al motivației și intereselor față de învățare. Pe de altă parte se știe că mediul de proveniență provoacă reale diferențe în adaptarea copiilor la activitatea școlară, la progresul școlar și că egalitatea de acces la învățare rămâne formală atâta timp cât nu pleacă de la premise egale, de la aceleași șanse de reușită. Cea de-a treia latură care încheie triunghiul educativ se referă la profesor, la modul în care se face el înțeles, la disponibilitatea lui. Desigur că fiecare profesor este diferit și deci fiecare concepe lecția în felul său, transmite informațiile în ritmul său, are propriile metode, are limitele sale, metodele prin care face ca informația să ajungă la elev.

Tratarea diferențiată poate fi considerată un principiu cu ample deschideri în practică, problema tratării diferențiate a elevilor conform particularităților de vârstă și individuale fiind gândită de toți practicienii din domeniul educației. Precizarea obiectivelor generale și operaționale la fiecare capitol și lecție de către învățător/profesor, folosirea metodelor activ-participative, organizarea pe baze moderne împletite cu cele clasice a procesului de predare-învățare-evaluare, interesul învățătorului/profesorului pentru randamentul școlar al elevului, stilul didactic integrat, înlăturarea factorilor de stres, studierea și analizarea permanentă a cauzelor rămânerii în urmă a unor elevi, colaborarea strânsă cu familia sunt doar câteva dintre modalitățile de creștere a eficienței procesului de predare-învățare-evaluare.

Toate acestea nu pot fi îndeplinite decât dacă fiecare cadru didactic își cunoaște elevii, condițiile de viață și mediul din care provin, problemele pe care aceștia le întâmpină, deficiențele pe care le au, golurile de pregătire. De fapt, rolul unui dascăl este complex, iar datoria lui este să găsească cele mai

potrivite modalități, să le folosească la o anumită disciplină, la un moment dat și cu un anumit elev. Deși pare simplu să fii dascăl, „să iei o carte în mână și stai la catedră” de fapt menirea noastră nu se încheie niciodată, mereu există ceva de îmbunătățit, de corectat, de rezolvat pentru că fiecare elev este unic și are propriile nevoi. Realitățile din zilele noastre promovate în media nu fac decât să confirme, din păcate că învățământul este „în suferință” și noi, dascălii nu putem fi doar spectatori. În condiții de evaluare normale folosesc Diagrama Venn, Jurnalul cu dublă intrare, metoda Portofoliului, Învățarea combinată, utilizez tehnologia, predarea personalizată (despre care am vorbit mai sus), lecții interactive, Învățarea bazată pe proiecte, feedback de la colegi.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Alois Gherguț, 2016, Educația incluzivă și pedagogia diversității, Editura Polirom
- ✓ Alois Gherguț, 2001, Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale, Editura Polirom
- ✓ Oprea Crenguța, 2006, Strategii didactice interactive-repere teoretice și practice, Editura Didactică și Pedagogică

ROLUL PĂRINȚILOR IN VIAȚA ȘCOLARILOR MICI

Prof. învă. primar, Bîrnea Nicoleta

Liceul Tehnologic „Constantin Brăncuși”

Comuna Peștișani, Județul Gorj

Implicarea părinților în viața elevilor mici este extrem de importantă pentru dezvoltarea lor armonioasă și pentru succesul lor în școală. Mulți părinți au o influență semnificativă asupra educației copiilor prin modul în care se implică și îi sprijină în activitățile zilnice.

Iată câteva exemple de cum pot părinții să se implice în viața școlară a copiilor mici:

1. Comunicarea cu profesorii: Părinții ar trebui să stabilească o relație de comunicare deschisă și constantă cu profesorii copiilor. Aceasta implică participarea la întâlniri cu părinții în școală, întrebarea despre progresul copilului și discutarea oricăror probleme sau preocupări pe care le-ar putea avea.

2. Consilierea copiilor: Părinții pot juca un rol important în consilierea elevilor mici. Aceasta poate include să îi ajute să-și stabilească obiective școlare și personale, să-i încurajeze să-și urmeze pasiunile și să-i ajute să-și îmbunătățească abilitățile.

3. Încurajarea lecturii: Părinții pot susține dezvoltarea abilităților de citire ale copiilor prin lectură împreună cu aceștia acasă, discutând despre cărți și încurajându-i să citească în timpul liber.

4. Participarea la activități școlare: Este important să se participe la evenimente și activități organizate de școală, cum ar fi spectacolele sau expozițiile, pentru a arăta sprijinul și interesul față de activitățile copiilor.

5. Implicarea în teme și proiecte: Părinții pot ajuta copiii să-și completeze temele acasă și să-i însoțească în proiecte școlare, când este cazul. Acest lucru le arată copiilor că părinții lor sunt implicați și că îi sprijină în parcursul lor educațional.

6. Asigurarea unui mediu de învățare adecvat: Părinții pot crea un mediu favorabil pentru învățare acasă, prin oferirea unui spațiu liniștit pentru studiu sau prin asigurarea de resurse educative suplimentare, cum ar fi cărți sau jocuri educative.

7. Model de comportament și valori: Părinții sunt primii și cei mai importanți modele pentru copii. Prin comportamentul și valorile pe care le arată, pot influența în mod pozitiv dezvoltarea morală și socială a copiilor lor.

În concluzie, implicarea părinților în viața elevilor mici este crucială pentru succesul lor școlar și dezvoltarea lor generală. Când părinții se implică activ și sprijină copiii în activitățile școlare, aceștia au mai multe șanse să reușească și să devină adulți încrezători și responsabili.

Implicarea părinților în rezolvarea temelor pentru acasă este foarte importantă pentru succesul academic al copiilor. Prin implicare, părinții pot oferi sprijin și îndrumare, pot crea un mediu propice pentru învățare și pot încuraja disciplina și responsabilitatea.

Iată câteva modalități prin care părinții se pot implica în rezolvarea temelor pentru acasă:

1. Stabilește o rutină: Ajută-ți copilul să își organizeze timpul și să stabilească o rutină pentru temele pentru acasă. Creează un program zilnic în care să includă timp rezervat pentru teme și alte activități extracurriculare.

2. Creează un mediu de învățare propice: Asigură-te că există un spațiu liniștit și fără distracții unde copilul să își poată face temele. Furnizează materialele și resursele necesare pentru a se putea concentra și lucra eficient.

3. Oferă sprijin și îndrumare: Fii disponibil pentru a răspunde la întrebările și nelămuririle copilului legate de teme. Încurajează-l să găsească singur răspunsurile, dar oferă-i sprijin și ghidare atunci când este necesar.

4. Monitorizează progresul: Fă un rezumat periodic al temelor și verifică dacă copilul le-a finalizat corect și în timp util. Identifică eventualele dificultăți și oferă sprijin suplimentar pentru a le depăși.

5. Colaborează cu profesorii: Menține o comunicare deschisă și constantă cu profesorii copilului. Întreabă despre temele și așteptările pentru acasă, cere feed-back despre progresul copilului și adresează orice îngrijorări sau nelămuriri.

6. Încurajează disciplina și responsabilitatea: Ajută-ți copilul să își dezvolte abilități de organizare și planificare a timpului. Încurajează-l să își asume responsabilitatea pentru temele și să le finalizeze înainte de termenul limită.

7. Recunoaște eforturile și progresul: Oferă apreciere și recunoaștere copilului pentru eforturile și progresul în rezolvarea temelor. Felicită-l pentru munca depusă și încurajează-l să continue să se străduiască.

Implicarea părinților în rezolvarea temelor pentru acasă poate avea un impact semnificativ asupra succesului academic al copiilor. Prin sprijin și ghidare, părinții pot ajuta copiii să înțeleagă și să exceleze în materiile școlare.

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

Prof. înv. primar: Dobromirescu Elena-Daniela

Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși”

Loc. Peștișani, Jud. Gorj

În pedagogia tradițională, această temă e tratată sub denumirea de „colaborare dintre școală și familie”. În prezent, dimensiunile acestei relații sunt mai cuprinzătoare, datorită extinderii conceptului de colaborare către comunicare prin cooperare, și mai nou, prin conceptul de parteneriat, care le cuprinde pe toate și în plus, exprimă o abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și valorizării experienței și statutului fiecărui actor, în egală măsură.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și de acțiune, având în vedere interesul copilului. Rolul cadrului didactic responsabil este de a discuta cu părinții, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din școală și de a obține sprijinul acestora pentru desfășurarea cât mai eficientă a acestor activități.

Implicarea părinților în viața elevilor este esențială pentru succesul academic și dezvoltarea personală a copiilor. Această implicare poate să aibă loc atât în cadrul școlii, cât și în mediul familial.

Relația părinte-cadru didactic responsabil contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie și școală, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil. Astfel, părinții devin parteneri în educație, valorificând informațiile cu privire la scopul programului educativ la care participă copilul lor, cunoscând progresele făcute de copil și identificând modalitățile optime prin care ar trebui sprijinit acesta.

De asemenea, pentru a stimula implicarea părinților în procesul de monitorizare a educației elevilor, se pot organiza seri ale părinților sau zile de evaluare care implică atât cadrele didactice, cât și părinții și elevii, și în cadrul cărora au loc discuții despre progresul elevilor și se stabilesc obiectivele de urmat.

În continuare vom prezenta câteva modalități prin care părinții pot fi implicați în viața elevilor și implicit, a școlii:

1. Comunicare deschisă și constantă:

Organizarea întâlnirilor periodice între părinți și cadrele didactice pentru a discuta progresele și provocările elevilor.

Utilizarea căilor de comunicare moderne, precum platforme online sau aplicații mobile, pentru a transmite informații despre activitățile școlare.

2. Participare la evenimente școlare:

Invitarea părinților la evenimente școlare, precum serbări, spectacole, expoziții sau conferințe.

Implicarea părinților în organizarea și desfășurarea de evenimente speciale, cum ar fi târguri educaționale sau proiecte comunitare.

3. Voluntariat în școală:

Oferirea posibilității părinților de a se implica în activități de voluntariat în cadrul școlii, precum supravegherea în pauze, participarea la excursii școlare sau sprijin în bibliotecă.

4. Consiliul școlii:

Încurajarea părinților să se implice în consiliul școlii pentru a avea un rol activ în luarea deciziilor importante legate de educația copiilor.

Crearea unor spații de dialog și colaborare între părinți, cadre didactice și administrația școlii.

5. Ateliere și sesiuni de informare:

Organizarea atelierelor și sesiunilor de informare pentru părinți, în care să se discute metode de sprijin acasă pentru elevi, strategii de gestionare a stresului sau dezvoltarea abilităților de comunicare.

6. Participare în procesul de învățare:

Încurajarea părinților să fie parte activă în procesul de învățare al copiilor acasă, prin promovarea lecturii, rezolvarea împreună a temelor sau explorarea de activități educaționale.

7. Monitorizarea progreselor:

Folosirea platformelor online pentru a permite părinților accesul la note, absențe și evaluări, facilitând astfel monitorizarea progreselor academice ale copiilor.

8. Suport în rezolvarea problemelor:

Crearea unui mediu deschis în care părinții să se simtă confortabil să discute orice probleme sau preocupări legate de educația copiilor, și oferirea de suport în rezolvarea acestor probleme.

9. Promovarea valorilor și comportamentelor pozitive:

Implicarea părinților în promovarea valorilor școlii și a comportamentelor pozitive prin exemple și prin susținerea unui mediu educațional sănătos acasă.

10. Feedback reciproc:

Implementarea unor mecanisme de feedback reciproc între părinți și cadrele didactice pentru a îmbunătăți comunicarea și colaborarea în beneficiul elevilor.

Consider că talentul și tactul pedagogic al cadrului didactic responsabil este indispensabil dialogului deschis. Când dăm explicații despre activitățile din școală și/sau despre problemele ce pot apărea, este mai bine să o facem în termeni care sunt pe înțelesul părinților, precum și să dăm acestora ocazia de a pune întrebări.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Gardner, Howard. (2006). Inteligențe multiple. Noi orizonturi. București: Editura Sigma.
- ✓ Marcus, Stroe. (coord.). (1999). Competența didactică (perspectiva psihologică), București: Editura ALL.
- ✓ Neacșu, Ioan. (1999). Instruire și învățare. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- ✓ Păun, Emil. (2001). Școala, abordare sociopedagogică. Iași: Editura Polirom.. Șchiopu,
- ✓ Ursula, Verza, Emil. (1997). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogi

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR,

Prof. înv. primar, Zafiu Elena-Magdalena

Școala Gimnazială „Ionel Teodoreanu”

București, sector 4

Implicarea părinților în viața școlară a copiilor presupune oferirea resurselor de care dispun, fie ele unele de timp, energie, atenție sau abilități deținute de către adult. Când vine vorba de mediul școlar, implicarea poate fi manifestată prin participarea la ședințele organizate de către profesori, vizitarea școlilor cu profile diferite, participare la „zilele porților deschise”.

Temele și proiectele realizate cu copiii sunt cele mai frecvente activități incluse în această categorie. La acestea se pot adăuga și alte acțiuni practice prin care elevul să își exerseze abilitățile sau să își formeze unele noi; acestea pot fi realizate și în afara casei prin participarea la diverse sporturi, cercuri de creație, de muzică, de pictură. Implicarea poate fi înțeleasă și sub forma vizionării unor documentare, piese de teatru sau vizitarea unor muzee ori chiar prin simple conversații despre experiențele trăite la școală.

Implicarea părinților este un proces foarte important, întrucât, din relația cu ei, cei mici pot învăța o multitudine de abilități pe care adulții deja le dețin. Mecanismul de învățare socială susține că prin observarea adulților copiii pot să preia și să imite acțiunile văzute. De exemplu, un copil care își vede mama împărțind mâncarea cu tatăl său va avea o mai mare posibilitate de a face și el acest lucru la școală cu un coleg.

Joyce L. Epstein și colegii ei de la *Partnership Center for the Social Organization of Schools* (*Centrul Parteneriat pentru Organizarea Socială a Școlilor*), au identificat mai multe moduri de implicare activă a părinților pentru mai buna colaborare între școală și familie:

Dezvoltarea abilităților de părinte, iar aceasta se poate face prin discuții ample, lectorate lunare cu părinții. La aceste lectorate, ascultăm cu atenție părinții, ne asigurăm că se implică activ în discuții și, bineînțeles, îi tratăm pe toți cu mult respect. Dacă părinții se vor simți amenințați în vreun fel de autoritatea profesorului, ei nu vor putea să învețe, să rețină nici un sfat, oricât de bun, din aceste lectorate.

Este important să stabilim un mediu de încredere, în care ei să se simtă în siguranță și astfel le putem oferi sfaturi, idei cât mai specifice pentru cum altfel mai pot proceda. De asemenea, le putem

oferi unele resurse din care părinții pot învăța singuri. Ideal ar fi să invităm în cadrul lectoratelor experți (personal medical, asistent social, bibliotecari, consilieri, părinți care au depășit diferite dificultăți cu propriii copii) care să împărtășească din cunoștințele și experiența lor.

Adoptarea unor forme de comunicare eficiente. Aici vom avea în vedere organizarea întâlnirilor cu părinții, cel puțin o dată pe an, în afara ședințelor, cadrului școlii – excursii, picnic, etc. sau putem înființa un grup cu access controlat pe platforme/ medii de socializare, unde părinții pot comunica între ei și cu reprezentanții școlii. Trimiterea acasă, cu regularitate, a portofoliilor elevilor, alături de rugămintea adresată părinților de a comenta piesele din portofoliu sau oferirea de informații clare, în limbaj accesibil părinților, despre programul școlii, despre curriculum, despre modalitățile în care se pot implica în viața școlii sunt la fel de importante.

Voluntariatul: recrutarea părinților voluntari care să ofere sprijin școlii. Ca și exemple de acțiuni care încurajează implicarea părinților în acțiuni de voluntariat, enumerăm:

stabilirea unui program de voluntariat pentru părinți la nivel de școală și la nivelul clasei, pentru a ajuta cadrele didactice, administrația școlii, elevii și alți părinți, cu ocazia Crăciunului sau Paștelui- „Dar din dar se face rai”sau demersuri regulate de identificare a abilităților/ talentelor părinților la care se poate face apel pentru derularea diverselor programe. Acest lucru se poate face prin corespondență personalizată cu părinții, în care li se poate solicita ajutorul și pentru a identifica alte persoane talentate, cu diverse abilități din comunitate- „Copilul/Mama meu/mea are talent”.

Învățarea acasă: oferirea de informații și de idei practice pentru familii despre cum pot ajuta elevii la rezolvarea temelor pentru acasă și la alte activități legate de învățare și cariera de elev. Informarea părinților despre abilitățile pe care școala urmărește să le dezvolte la elevi, inclusiv cele transversale (ex: punctualitatea, ascultarea activă, colaborarea) și exemplificarea clară a acestora pentru ca părinții să înțeleagă cum pot să le exerseze și acasă poate fi un exemplu în acest caz sau chiar invitarea părinților să observe copiii la clasă pentru a înțelege mai bine cum se organizează învățarea și pentru a exemplifica ce anume se poate exersa acasă. Mai putem oferi de diverse fișe de activități care să presupună participarea părinților. Exemple: matematica în familie, lectură cu părinții cu voce tare, interviuarea părinților de către copii etc.

Raportul Global Family Research Project, Carnegie New York, (2018), pune în lumină puterea pe care implicarea familiilor, a școlii și a întregii comunități o are asupra dezvoltării copiilor, a vieții lor profesionale și personale. Studiul subliniază faptul că implicarea familiei în educație este unul dintre principalii predictorii ai succesului copilului la școală, dar și în viață.

Parteneriatele locale dintre școli, familii și instituții sunt „laboratoare de inovare”, oferă cazuri și experiențe pentru consolidarea capacităților și dezvoltarea profesională și, atunci când sunt legate eficient între ele, pot accelera schimbarea. Acest lucru nu doar că favorizează conturarea unui traseu educațional mult mai clar și mai bun pentru copii, dar ajută întreaga comunitate prin practici mai bune pentru generațiile care vor urma. Există o legătură directă între gradul de implicare a părinților în educația unui copil și motivația, succesul academic și comportamentul față de educație. Deși trăim într-o lume care se învâрте atât de repede și timpul nu mai este răbdător, cu puțină planificare, obiective comune și management eficient, vom găsi într-adevăr ocazia de a le oferi copiilor noștri sprijinul adecvat în parcursul lor educațional.

Părinții și profesorii pot face lucruri uimitoare împreună și ar fi bine să comunice și să colaboreze pentru a crea un viitor prosper pentru copil. Nimeni nu este mai interesat de bunăstarea și succesul copiilor decât părinții lor și, bineînțeles, profesorii, care sunt întotdeauna mândri să audă despre succesul unui elev sau fost elev.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Neacșu, Ioan. (1999). Instruire și învățare. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- ✓ Păun, Emil. (2001). Școala, abordare sociopedagogică. Iași: Editura Polirom.. Șchiopu, Ursula, Verza, Emil. (1997).
- ✓ Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII

Prof. înv. primar Popa Georgiana

Prof. înv. primar Lăcătuș Cristina

Școala Gimnazială „Ionel Teodoreanu”, București

Familia este una din cele mai vechi forme de comunitate umană ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității.

Este esențial ca legătura dintre părinte și școală să aibă la bază încrederea reciprocă.

Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice responsabile trebuie să urmărească să învețe de la părinți despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea eficientizării procesului educațional.

Instrumente de comunicare cu familia pe parcursul anului școlar: programarea întâlnirilor cu părinții, consultații cu părinții, chestionar pentru părinți.

De asemenea, pentru a stimula implicarea părinților în procesul de monitorizare a educației elevilor, se pot organiza seri ale părinților sau zile de evaluare care implică atât cadrele didactice, cât și părinții și elevii, și în cadrul cărora au loc discuții despre progresul elevilor și se stabilesc obiectivele de urmat. Modalități prin care părinții pot fi implicați în mod efectiv în viața școlară a copilului lor:

1. Rapoarte scrise către părinți- constituie o modalitate importantă de comunicare cu părinții, oferind acestora informații specifice cu privire la progresul copiilor și indicând domeniile în care aceștia au nevoie de sprijin suplimentar.

2. Carnetul de mesaje- poate fi un instrument folosit zilnic pentru a transmite informația de la cadrul didactic responsabil către părinți și viceversa. Poate fi utilizat pentru a transmite informații cu privire la: teme; evenimente speciale organizate de școală; lucruri bune pe care le-a făcut copilul; preocupări sau întrebări. Cadrul didactic responsabil și părintele ar trebui să semneze paginile, pentru a semnala că au citit mesajele.

3. Participarea la evenimentele școlare. Părinții asistă la serbări și concerte școlare, piese de teatru sau alte evenimente similare.

4. Voluntari pentru activitățile din școală. Părinții vin la școală să ajute, de exemplu să-i ajute pe copii să citească, să ajute în timpul orelor

de curs, să amenajeze clasa etc.

5. Servicii pentru comunitate: Școlile își pot extinde serviciile (asigurând săli sau alte facilități sau suplimentând orele de activitate) pentru grupuri provenind din comunitate, organizând activități comunitare sau facilitând servicii sociale în parteneriat cu ONG-uri și/sau instituții.

Cunoașterea de către educatorii de profesie (educatoare, învățători, profesori și diriginți) a structurii familiei elevilor are o mare importanță, căci fiecare structură creează un climat educativ specific. În familiile formate din părinți și copii, mama este cea care începe educația, în primul an de viață având rol predominant, nu numai în hrănirea copilului cum exagerat se accentuează, ci în realizarea și a celorlalte dimensiuni ale educației, între care căldura afectivă și formarea deprinderilor elementare ocupă primul loc. Mama este prima persoană pe care o va iubi copilul. Atitudinea acestuia față de alte persoane este esențial determinată de relația sa cu mama. Semnificația pe care o vor avea pentru el mai târziu oamenii și perspectiva în care el va considera raporturile posibile cu lumea depind de mamă. Contactul copilului cu universul se realizează prin intermediul mamei. Ea este în aceeași măsură inițiatore și pe plan intelectual și cultural.

Mama este cea care îl învață pe copil să ajungă la primele gesturi îndemânate și la primele performanțe practice. Acesta este prima autoritate cu care se confruntă copilul. El face cunoștință cu primele reguli, cu primele obligații, cu primele forme ale moralei. Astfel este necesară toată dragostea mamei și un permanent sentiment de siguranță pentru a face posibile începuturile adaptării copilului la exigențele sociale. Mama care nu consolidează sentimentul de siguranță al copilului care îi subestimează încrederea în ea sau în el însuși, îl face să se teamă de lume pune sub semnul îndoielii însăși dezvoltarea fizică a copilului. Acest rol de inițiator, de ghid și de model are o deosebită strălucire în primii ani de viață ai copilului.

Pe măsură ce copilul înaintează pe treptele superioare ontogenetice, tatăl preia atribuțiile educative într-o măsură mai mare. De fapt, această defalcare a atribuțiilor este relativă, căci și sexul copilului își spune cuvântul în exercitarea influențelor educative, fetele rămânând în seama mamelor, iar băieții intrând în sfera de influență a taților. Rolul tatălui are la început manifestări în bună parte indirecte, dar aceasta nu-i știrbește caracterul esențial. Acest rol indirect nu trebuie să ne determine să pierdem din vedere că tatăl are de jucat și un rol direct. Copilul cunoaște prin tată un mod diferit de a fi și învață să se adapteze fără să se simtă amenințat în sentimentul său de siguranță. Prezența bunicilor în familie ar trebui să exercite influențe benefice în educație. Și așa se și

întâmplă în acele familii în care bunicii își înțeleg corect rolul de colaboratori ai părinților. Aceștia au timp să-l asculte pe copil ,să-I răspundă sau să-i istorisească întâmplări personale.

Tatăl arată cum se procedează acum , în timp ce bunicul povestește cum se proceda odinioară, transmițând astfel o înțelepciune și un element contemplativ care nu sunt lipsite de valoare. Fără îndoială există bunici cărora nu le lipsesc aptitudinile pedagogice. Sunt situații când au mai multe aptitudini decât părinții și acest lucru este în beneficiul copiilor.

În procesul educațional ponderea cea mai mare a influențelor le revine părinților (sau persoanelor care îi înlocuiesc) și familiei în întregime. Cei doi părinți pot avea aceeași atitudine fundamentală de acceptare sau de inacceptare și o pot exprima în mod diferit sau asemanător. A pretinde că mamele sunt în general înclinate spre supraprotecție sau indulgență , iar tații spre respingere sau autoritarism este o exprimare cu totul simplistă. O observare mai atentă scoate în evidență exemple care contrazic acest mod de a gândi .În realitate nu există un monopol al acceptării sau al neacceptării care să revină unui părinte sau altuia. Pentru conturarea unei personalități de succes familia trebuie să colaboreze cu școala fapt ce va influența pozitiv procesul de educație al copilului pentru o civilizație democratică și liberă , care să-i confere posibilități multiple de afirmare. Indiferent de perspectiva din care am considera-o, familia îndeplinește un rol complex , juridic,economic, cultural și educativ. O analiză a realității din școala de astăzi în intervalul de timp de după 1989 conduce spre o generalizare de ordin teoretic și anume aceea că metoda de lucru a familiei cu școala trebuie să aibă la bază unificarea întregului ansamblu de măsuri care contribuie la educația copiilor în spiritul drepturilor omului , pentru afirmarea deplină a personalității fiecăruia. Cu siguranță sunt foarte multe de spus vizavi de conturarea personalității, acesta fiind un subiect amplu și dezbătut de-a lungul timpului de specialiști.Voi lăsa loc discuțiilor pentru completarea acestui subiect neepuizat.

BIBLIOGRAFIE

- ✓ A.S.Makarenko,1961, Carte pentru părinți ,E.D.S.P.,București
- ✓ V. Pavelescu,1970, Invitație la cunoașterea de sine, Ed. Stiințifică, București
- ✓ Paul Popescu Neveanu,1990, Psihologie, Editura Didactică și Pedagogică, București
- ✓ Ursula Șchiopu și Emil Verza,1981, Psihologia vârstelor, Editura Didactică și Pedagogică, București

PARTENERI ÎN EDUCAȚIE COLABORAREA FAMILIE – ȘCOALĂ

Prof. înv. primar Mariana Iancu

Prof. înv. primar Maria Cojocaru

Școala Gimnazială nr. 97, București

Motto:

„Școala pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților.

Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă.”

(H.H. Stern – Educația părinților în lume)

Educația reprezintă procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane a fiecărui individ, precum și procesul de transmitere a civilizației generațiilor ulterioare, realizat în contextul existenței sociale a omului, este cea care desăvârșește ființa umană.

Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Educația școlară în școală nu are sorti de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori activi implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, celula de bază a societății, de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului este una adecvată pentru că societatea actuală este diferită de cele precedente, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților obiective, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psiho-pedagogică, experiența.

O dată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație.

Implicarea părinților în viața școlară a copiilor presupune oferirea resurselor de care dispun, fie ele unele de timp, energie, atenție sau abilități deținute de către adult. Când vine vorba de mediul școlar, implicarea poate fi manifestată prin participarea la ședințele organizate de către profesori, participarea la „Zilele porților deschise”, participarea la adunări comune cu elevii și părinții, excursii, manifestări cultural-distractive etc.

O altă modalitate este cererea feedback-ului din partea profesorilor cu scopul de a afla informații legate de munca elevului, pentru a înțelege care sunt abilitățile lui, dar și pentru a identifica posibile probleme pe care să le remedieze și prin munca depusă în afara școlii. Această „muncă depusă în afara școlii” face referirea la tipul de implicare în mediul de acasă.

Temele și proiectele realizate cu copiii sunt cele mai frecvente activități incluse în această categorie. La acestea se pot adăuga și alte acțiuni practice prin care elevul să își exerseze abilitățile sau să își formeze unele noi; acestea pot fi realizate și în afara casei prin participarea la diverse sporturi, cercuri de creație, de muzică, de pictură.

Calitatea învățării decurge din activitatea în comun, în mod și coordonat, a tuturor agenților care formează comunitatea educativă. Anumite probleme apar în momentul în care unii dintre acești actorii nu se implică suficient, deoarece cu cât gradul de implicare presupune manifestarea unor deficiențe, cu atât mai important va deveni efortul asumat de către celelalte părți implicate, pentru a se ajunge la nivelul de calitate a educației dorit. De aceea, este important ca părinții să cunoască toate mecanismele și măsurile adoptate la nivelul sistemului educativ pentru a face efectivă participarea familiilor la educația copiilor lor.

De asemenea, sarcina principală a părinților nu este numai de a le oferi copiilor îngrijirea necesară și condițiile de dezvoltare, ci și de a-i ajuta să obțină abilitățile și cunoștințele necesare pentru maturitate.

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate:
relație părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material;
relația familie-școală: contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor

reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc. Pentru ca această colaborare „ideală” să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru copilul lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

Școala rămâne punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

Sondarea opiniei părinților elevilor este deosebit de importantă în organizarea activităților, ea ajutând la realizarea cu succes a acestora. Dezvoltarea relațiilor de colaborare între profesori și părinți trebuie să reprezinte o prioritate, astfel încât aceștia să devină parteneri permanenți ai cadrelor didactice în formarea propriilor copii.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Ea concepe cele două instituții sociale exprimându-se în schimburi de opinii și în discuții, iar atunci când este vorba de decizii, păstrându-și fiecare identitatea și aportul specific.

Prin realizarea unei relații școală-familie bazată pe cunoaștere și încredere reciprocă, pe stabilirea și urmărirea unor scopuri comune, de tip parteneriat social, este probabil ca neîncrederea reciprocă să scadă sau chiar să dispară, efectul fiind creșterea randamentului școlar al elevilor și reducerea presiunii acelor factori care frânează modernizarea procesului de învățământ.

Pentru realizarea parteneriatului cu părinții este esențial ca: părinții să fie priviți ca participanți activi, care pot aduce o contribuție reală și valoroasă la educarea copiilor lor;

- ✓ părinții să fie parte la adoptarea deciziilor privitoare la copii;

- ✓ să se recunoască și să se aprecieze informațiile date de părinți referitoare la copii lor;
- ✓ să se valorifice informațiile obținute și să se utilizeze în completarea informațiilor profesionale;
- ✓ responsabilitatea să fie împărțită între părinți și profesori.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea dintre frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă este tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta. Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat, care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze. Și așa cum spune și John Dewey, „Educația este un proces al vieții, și nu o pregătire pentru viață”, cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia lui, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Agabrian, Mircea, (2006), Școala, familia, comunitatea, Institutul European, Iași;
- ✓ Agabrian, Mircea, & Milea Vlad, (2005), „Parteneriate școală-familie-comunitate”, Institutul European, Iași;
- ✓ Baban, Adrian, (2003), „Consiliere educațională”, Editura Psinet, Cluj-Napoca;
- ✓ Cerghit Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, (2001), „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași;
- ✓ Nicola, Ioan,(2000), „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București,
- ✓ Pescaru, Băran, Adina, (2004), „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București.

PĂRINȚI IMPLICAȚI, COPII CÂȘTIGĂTORI

Prof. înv. primar Boca Maria Daniela

Școala Gimnazială „Ioan Vlăduțiu”

Loc. Luduș, Jud. Mureș

Relația școală – familie – societate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Societatea este instanța superioară care imprimă un anumit format atât școlii, cât și familiei, iar prin idealul educațional trasează liniile directoare pe care acestea trebuie să le urmeze. Pe de altă parte, familia și școala sunt cele care își aduc aportul continuu la modelarea societății.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Referitor la acțiunea educativă a familiei, ea este eficientă numai atunci când scopul său se înscrie pe aceeași linie cu a școlii, când între cei doi factori există o concordanță în ceea ce privește obiectivele urmărite, subordonate idealului social și educațional. În centrul acestei relații stă, desigur, copilul-elev, ca beneficiar al actului educațional promovat de cei trei factori deopotrivă.

Implicarea părinților în viața elevilor este esențială pentru succesul școlar al acestora. Există diverse modalități prin care părinții pot fi implicați în educația și viața școlară a copiilor lor. Iată câteva idei:

- ✓ Comunicare regulată: Țineți părinții informați cu privire la progresul academic al elevilor prin intermediul notițelor, e-mailurilor, aplicațiilor mobile sau întâlnirilor individuale.
- ✓ Participare la întâlniri cu părinții: Organizați întâlniri periodice cu părinții pentru a discuta despre progresul academic al elevilor, strategii de învățare și alte aspecte legate de educație.
- ✓ Voluntariat în școală: Încurajați părinții să se implice ca voluntari în diferite activități școlare, cum ar fi excursii, evenimente sportive, spectacole școlare sau proiecte comunitare.
- ✓ Participare la evenimente școlare: Invitați părinții să participe la evenimente speciale organizate de școală, cum ar fi serbările, concursurile, târgurile de carte sau alte activități culturale și educaționale.
- ✓ Asistență în teme și proiecte: Furnizați părinților resurse și ghiduri pentru a-i ajuta să își susțină copiii în învățare acasă, să își completeze temele și proiectele școlare.

- ✓ Participare la proiecte de dezvoltare a școlii: Implicați părinții în procesul de luare a deciziilor la nivel școlar, cum ar fi participarea la comitetele de părinți sau la consiliul școlii.
- ✓ Promovarea implicării părinților în comunitate: Organizați evenimente și programe care să încurajeze implicarea părinților în viața școlii și în comunitatea locală.
- ✓ Furnizarea de resurse educaționale pentru părinți: Oferiți părinților acces la resurse educaționale, cum ar fi materiale de lectură, seminarii sau cursuri online despre educație și parenting.
- ✓ Sesizarea și soluționarea problemelor: Încurajați părinții să sesizeze orice problemă sau îngrijorare legată de educația copiilor lor și să colaborezi împreună pentru a găsi soluții eficiente.

Prin implicarea activă a părinților în viața școlară a copiilor lor, se poate crea un parteneriat puternic între școală, acasă și comunitate, care să contribuie la succesul academic și dezvoltarea personală a elevilor.

În acest scop, am organizat în anul școlar trecut o activitate împreună cu mămicile cu ocazia zilei de 8 Martie:

TEMA ACTIVITĂȚII: *Mama- începutul tuturor începuturilor*

CLASA: a III-a A

CADRU DIDACTIC: Boca Maria Danilela

UNITATEA ȘCOLARĂ: Școala Gimnazială Ioan Vlăduțiu, Luduș, Mureș

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII:

1. În prima zi a lui Mărțișor fiecare mămică a primit o floare și un mărțișor. Alături de acestea au primit și invitația de a participa la o activitate comună, copiii-mame, prin care elevii clasei a III-a A doresc să-și exprime sentimentele de dragoste și respect față de ființa care le-a dat viață.

2. În ziua activității, elevii au aranjat festiv sala de clasă cu flori și baloane colorate.

3. Activitatea a debutat cu adresarea urării de bun-venit și anunțarea scopului și a competențelor generale vizate:

☀ *sărbătorirea mămicilor cu ocazia Zilei Internaționale a Femeii;*

☀ *cultivarea sentimentelor de respect și dragoste față de mame.*

4. Elevii au interpretat cântecul *Flori pentru mama*.

5. „*Azi, mămico, e sărbătoare! Sărbătoarea ta și a primăverii!*”- elevii au rezolvat fișa integrată redată în pagina următoare. Au efectuat câteva exerciții de matematică, după care au căutat simbolul corespunzător rezultatului obținut pe care l-au lipit pentru a completa enunțurile care exprimă calitățile mamei.

6. „*Eu îmi cunosc mama/ copilul cel mai bine!*” - copiii au completat câteva informații despre mama lor, iar mamele despre copil (care este culoarea, mâncarea, muzica preferată). Au fost confruntate răspunsurile, iar cei care au răspuns corect la toate punctele vizate au primit diplome speciale.

7. „*Mama mea e cea mai frumoasă*”- elevii au desenat chipul mamei, pe care l-au prezentat.

6. „*Pentru lume ești o persoană oarecare, dar pentru mine, MAMA, tu reprezinți lumea!*” - fiecare elev a scris câte un mesaj către mama lui, sub forma unui cvintet, pe care l-a citit, apoi i-a oferit mamei darul pregătit anterior, o felicitare.

Mama

Gingașă, frumoasă,

Dăruind, iubind, educând.

Mama e începutul lumii.

Viața.

Azi, mămico, e sărbătoare! Sărbătoarea ta și a primăverii!

Pentru tine au înflorit toate florile și păsările îți ciripesc: LA MULȚI ANI!

Iată ce-ți dăruiesc eu și îți mulțumesc:



$5 \times 5 + 3 =$

•Narcisa, pentru că ești prietena mea cea mai bună.



$7 \times 7 - 6 =$

•Mămăruța, pentru că ești veselă mereu.



$15 + 56 : 8 =$

•Ghiocelul, pentru că nu minți niciodată.



$23 - 45 : 9 =$

•Albinuța, pentru că nu obosești nicicând.



$8 \times 9 + 7 =$

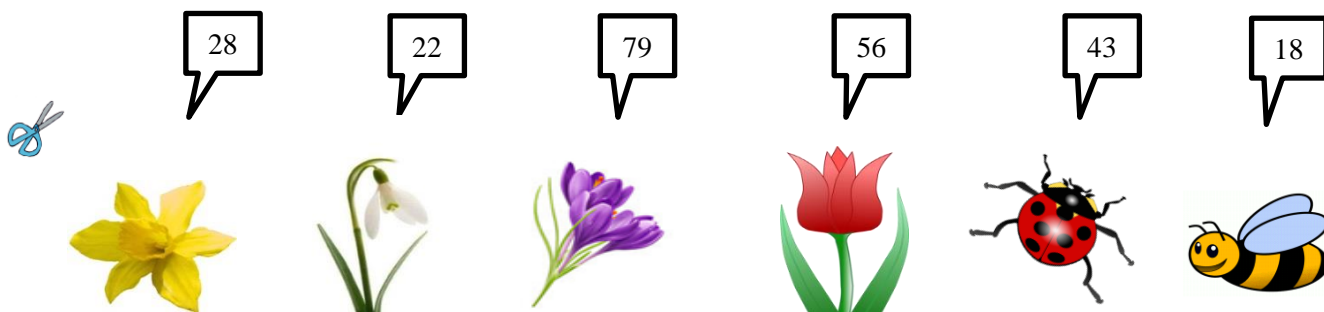
•Brândușa, pentru că-mi zâmbești mereu.



$2 \times 4 \times 7 =$

•Laleaua, pentru că ești cea mai frumoasă mămică.

- Rezolvă corect exercițiile respectând ordinea efectuării operațiilor, apoi găsește, decupează și lipește simbolul corespunzător rezultatului găsit.



JOCUL ȘI DANSUL PAPARUDEI LA ROMÂNI

Prof. înv. primar Peneș Viorica

Prof. înv. primar Vâlsan Elena

Școala Gimnazială Tichilești, Loc. Brăila, Jud. Brăila

În folclor, **paperuda** este un ritual de aducere a ploii, un ritual magic, aparținând tipologiei cultelor agrare. În timp de secetă, tinerele fete din sat dansează **Jocul Paperudelor**, un dans rudimentar, în fuste simbolice din frunze; în timp ce femeile din sat le stropesc cu găleți de apă.

Jocul este practicat în a treia joi după Rusalii; poate însă avea loc și în orice zi de vară, după o secetă prelungită. Este jucat de fete tinere, mai rar și de băieți, toți cu vârste sub 14 ani.

Alaiul care însoțește paperuda este alcătuit din mai multe **personaje**, dintre care cel puțin una-două trebuie să fie mascate. Acestea sunt dezbrăcate și apoi înfășurate în frunze și ghirlande de boz (brusture, fag, stejar, alun).

Etimologie-

Pe lângă forma românească, **Paparudă**, și cea aromână, **Pirpiruna**, este înregistrată forma bulgară **Perperuda** (obicei bulgar în timp de secetă)¹ și, totodată, se găsesc consemnate, dialectal, formele sârbocroate **Perperuna**, **Perepuna**, **Peperuna** și slavonul **prporuše**.

Cu privire la **etimologia formelor bulgare și sârbo-croate**, Gieysztor înclină să explice cuvântul ca derivat din teonimul (nomen dei) **Perun**, în opinia sa, peperudele fiind "*cu siguranță*" (zapewne) "*tovarășele lui Perun*". Ovsec, pe de altă parte, avansează ipoteza că ar putea fi explicate prin **latinul** *papilio*, **italianul** *parpaglione*, "**fluture cap-de-mort**". Georgieva, deși nu respinge ferm explicația prin teonimul **Perun**, admite că forma bulgară ar putea fi un relict preslav, **tracic**, dintr-o rădăcină *per-*. În **limbile slave** Sorin Paliga întărește ipoteza relictului tracic, considerând că "*acesta pare a fi drumul unei explicații plauzibile*" și comparând formele menționate anterior cu numele personal trac **Paparion**, considerat înrudit (prin reduplicare) cu teonimul trac **Papas**, teonim amintit și de Decev drept "*epitet al lui Zeus și al lui Attis (divinitate tracă)*". Astfel, sensul străvechi al cuvântului nu poate fi reconstituit. Cu toate acestea, Paliga este de părere că atestarea unui antroponim tracic înrudit cu un epitet din sfera mitologicului arată că formele **Peperuda**, **Paparuda** (cu unele variante dialectale) trebuie explicate, mai degrabă, ca relict tracic, nu ca derivat din nomen dei **Perun**.

Pe lângă atestarea formei trace Paparion, un alt argument în favoarea ipotezei originii tracice este și raspândirea formelor doar la slavii de sud și în română, respectiv în areale cu o importantă influență tracă ori traco-dacă.

Cultul zeiței Dodola în mitologia sud-slavă arată multe aspecte similare cu păpăruda. În riturile se participau fete tinere de 12-16 de ani ("dodolitsy") înpodobite cu flori. Are legături nordice (vezi și pe Ярило sau pe Кострубоньки sau pe чучела Масленицы din mitologia est-slavă).^[12] Ipoteza originii tracice este bazată numai de o etimologie ipotetică și nu de raspândirea riturilor asemănătoare. De luat în considerare este și înrudirea termenului cu cuvântul "rudar" (slava "ruda") postpus termenului "papa" (**tata)(tatăl aducător de ploaie**).

Ritualul - Paparuda este însoțită de un cortegiu care merge prin sat de la o casă la alta, și în curte, însoțitoarele cântă un cântec, bătând din palme, în timp ce paparuda joacă un dans săltăreț.

Paparuda invocă ploaia prin dans, prin bătăi din palme, prin răpăitul tobelor improvizate din tigăi, dar mai ales prin textul pe care trebuie să îl spună cu ardoare:

„Paparudă-rudă, /	să pornească ploile, /
vino de ne udă /	să curgă șiroaiele /
cu galeata-leata /	să umple pâraiele. /
peste toată ceata; /	Hai, ploiță, hai! /
cu ciubărul –bărul /	udă pământurile /
peste tot poporul. /	să crească grânele /
Dă-ne Doamne, cheile /	mari cât porumbele. /
să descuiem cerurile /	Hai, ploiță, hai!”

În timpul jocului sau după terminarea lui este obligatorie **udarea cu apă a paparudei**, ori a întregului alai. Pentru dansul lor sunt răsplățiți prin daruri rituale ce semnifică abundența și belșugul: ouă, mălai, grâu, , lapte, colaci, fructe etc.

După ce au terminat cu mersul prin sat, paparudele merg apoi la o apă curgătoare, aprind paie pe apă și își aruncă aici veșmintele din frunze.

Dimitrie Cantemir în "Descrierea Moldovei" pomenește și descrie acest obicei, atât de popular în vremea aceea la sate, dar și în micile târguri. **Obiceiul paparudelor în Moldova** era descris ca fiind un **joc** al fetelor foarte tinere, care, îmbrăcate în frunze, foi și iarbă, jucau pe ulițele satelor, oprindu-se la porțile caselor, unde gospodina le uda cu apă, în timp ce acestea invocau ploaia, cîntînd.

„Paparuda” este un personaj mitologic, închipuit ca o femeie, îmbrăcată în zdrențe, și care aduce ploaie. Este un obicei executat pe timp de secetă. Datina are ca scop invocarea protecției cerului asupra recoltelor. Copiii și tinerii împletesc cununi pe care le împodobesc cu panglici. Apoi dansează și trec din casă în casă. Stăpînii caselor aruncă după ei cu apă sau lapte. Copiii și tinerii trebuie să primească un ban sau grâu, mălai, făină, fasole.

Paparudă rudă,	Unde dă cu sapa,
Vino de ne udă,	Să curgă ca apa.
Ca sa-nceapă ploaie,	Hai, Catrino, să sarim,
Să curgă șiroaie,	Paparudele!
Cu găleata, leata,	Că știi iarna ce pățim,
Peste toată gloata.	Paparudele!
Unde dă cu maiul,	Ca pasărea prin copaci,
Să crească mălaiul;	Ploaie multă ca să faci!

Paparuda cuprinde trei secvențe ceremoniale:

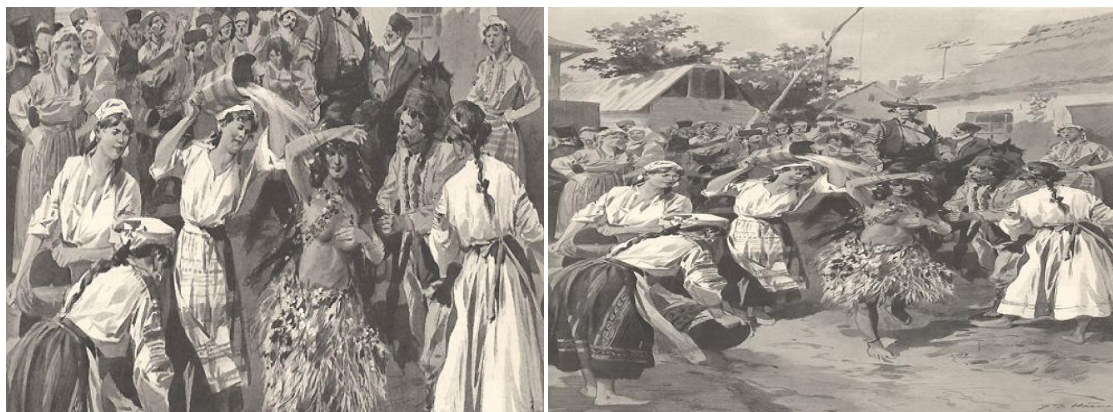
- 1) **Nașterea:** alcătuirea cetei sau alaiului paparudei din persoane pure, de obicei fetițe și fete nemăritate; alegerea persoanei care va juca rolul personajului sacru, Paparuda; confecționarea măștii sau costumului vegetal din frunze de Boz, Brusture sau din alte plante; îmbrăcarea Paparudei, împodobirea Paparudei cu flori sau coronițe de flori;
- 2) **Desfătarea zeiței:** pornirea alaiului alcătuit din Paparudă și ceata sa divină pe ulițele satului pentru a vizita fîntînile și gospodăriile oamenilor; dansul executat de Paparudă pe o melodie simplă, cîntată și ritmată de participanți prin bătaia palmelor; udarea Paparudei cu apă, uneori cu lapte sau zer; udarea cu apă a alaiului Paparudei; primirea darului (alimente, bani, vase de lemn). Textul Paparudei invocă, prin formule poetice, ploaia și, uneori, efectul practic așteptat (roadele bogate) și eficiența apotropaică a ploilor, urări de sănătate și referiri la darurile ce le va primi de la gazdă;
- 3) **Moartea și ritul funerar:** dezbrăcarea măștii vegetale, de obicei pe același loc unde a fost îmbrăcată (rîu, pîrîu, fîntînă); depunerea în apă a măștii vegetale (mortului); petrecerea cu privirea și cu cîntece de Paparudă a „mortului” dus de apa curgătoare; scăldarea rituală a membrilor cetei; împărțirea darurilor și, uneori, ospățul funerar.

Se pare că ritualul nu se întâlnește numai la români, și bulgarii, sârbii și croații invocau Paparudele, pe timp de secetă.

Jocul urmărește dezvoltarea abilităților de comunicare în rândul elevilor, a curajului și expresivității vorbirii.

Paparudele, ritualul des întâlnit în trecut

Fotografii din 1905



Dansul Paparudei- locul I –Elevii Școlii Gimnaziale Tichilești la festivalul „ La Moși,,

Coordonatori: înv. Peneș Viorica/Vâlsan Elena

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof. Petrescu Letiția Paraschiva

Școala Gimnazială Constantin Negreanu

Loc. Drobeta Turnu Severin, Jud. Mehedinți

Implicarea părinților în educația copiilor lor reprezintă un drept recunoscut, atât la nivel național cât și internațional. Este esențial ca legătura dintre părinte și școală să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice responsabile trebuie să urmărească să învețe de la părinți despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea eficientizării procesului educațional.

Numeroase studii indică argumentează ideea că implicarea părinților în educație are efecte puternice și pozitive asupra comportamentului copiilor la clasă și asupra îmbunătățirii abilităților sociale. Astfel, într-o analiză amplă, organizația non-profit Education Northwest a constatat că implicarea părinților duce la îmbunătățirea atitudinilor și a comportamentului social al elevilor. Acest parteneriat dezvoltat încă de timpuriu poate favoriza chiar o mai bună adaptare a copiilor încă din primele zile de școală sau grădiniță.

Părinții reprezintă modelul principal de comportament și știm deja că de la cele mai mici vârste, ei imită tot ce văd la persoanele apropiate. Astfel, dacă părinții prezintă interes și proactivitate în relația cu școala, acest lucru se va vedea și în implicarea copiilor.

Instrumente de comunicare cu familia pe parcursul anului școlar: programarea întâlnirilor cu părinții, consultații cu părinții, chestionar pentru părinți. De asemenea, pentru a stimula implicarea părinților în procesul de monitorizare a educației elevilor, se pot organiza seri ale părinților sau zile de evaluare care implică atât cadrele didactice, cât și părinții și elevii, și în cadrul cărora au loc discuții despre progresul elevilor și se stabilesc obiectivele de urmat.

Modalități prin care părinții pot fi implicați în mod efectiv în viața școlară a copilului lor:

1. Rapoarte scrise către părinți- constituie o modalitate importantă de comunicare cu părinții, oferind acestora informații specifice cu privire la progresul copiilor și indicând domeniile în care aceștia au nevoie de sprijin suplimentar.

2. Carnetul de mesaje- poate fi un instrument folosit zilnic pentru a transmite informația de la cadrul didactic responsabil către părinți și viceversa. Poate fi utilizat pentru a transmite informații cu privire la: teme; evenimente speciale organizate de școală; lucruri bune pe care le-a făcut copilul; preocupări sau întrebări. Cadrul didactic responsabil și părintele ar trebui să semneze paginile, pentru a semnala că au citit mesajele.

3. Discuții ample, serii de lectorate cu părinții despre mediul familial care sprijină procesul de învățare al elevilor, în funcție de vârsta acestora. La aceste lectorate, ascultați cu atenție părinții, asigurați-vă că se implică activ în discuții și că îi tratați pe toți cu mult respect. Dacă părinții se vor simți amenințați în vreun fel de autoritatea profesorului, ei nu vor putea să învețe, să rețină nici un sfat, oricât de bun, din aceste lectorate. Investiți timp suficient în a stabili un mediu de încredere, în care ei să se simtă în siguranță. Invitați-i să descrie cum procedează cu propriii copii, astfel încât să le puteți oferi sfaturi, idei cât mai specifice pentru cum altfel mai pot proceda.

4. Vizitarea școlii de către părinți

Pentru a ajuta familiile să se simtă binevenite în sala de clasă este nevoie de mai mult decât de o simplă notiță scrisă sau de o invitație. Este bine ca asemenea vizite să aibă loc periodic, și nu doar atunci când apar anumite evenimente în activitatea de învățare a copilului sau în comportamentul acestuia. Trebuie să-i ajutăm pe părinți să știe mai multe despre ce este util în dezvoltarea copiilor. Coerența și continuitatea influențelor educaționale din școală și de acasă asigură o dezvoltare sănătoasă a copilului. Crearea unei atmosfere de încredere reciprocă necesită respect reciproc, care apare în timp.

5. Promovarea participării familiei reprezintă o componentă esențială în educația copiilor, prezentând o serie de avantaje deloc de neglijat.

6. Efectuarea unor vizite la domiciliu și/ sau organizarea unor întâlniri cu părinții pe teritoriu neutru, în afara școlii sau a domiciliului acestora. De exemplu, în spații publice sau ale comunității: biserică, centru comunitar, bibliotecă, dispensar, cafeneaua populară din comunitate etc.

7. Participarea părinților la activitățile clasei reprezintă un prilej de cunoaștere, dar și un mod de familiarizare cu programul clasei, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu conținutul și metodele didactice, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice.

8. Relația părinte-cadru didactic responsabil contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie și școală, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil. Astfel, părinții devin parteneri în educație, valorificând informațiile cu privire la scopul programului educativ

la care participă copilul lor, cunoscând progresele făcute de copil și identificând modalitățile optime prin care ar trebui sprijinit acesta.

9. Comunicarea cu familia În pedagogia tradițională, această temă e tratată sub denumirea de „colaborare dintre școală și familie”. În prezent, dimensiunile acestei relații sunt mai cuprinzătoare, datorită extinderii conceptului de colaborare către comunicare prin cooperare, și mai nou, prin conceptul de parteneriat, care le cuprinde pe toate și în plus, exprimă o abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și valorizării experienței și statutului fiecărui actor, în egală măsură.

Odată ce simt că fac parte dintr-o comunitate strânsă, tinerii se angajează în mai puține comportamente cu risc ridicat, cu atât mai mult când părinții lor sunt implicați activ în viața lor. Aceste comportamente cu risc pentru sănătate includ fumatul (Wang, Storr, Green, Zhu, Stuart, Landsman, & Ialongo, 2012), consumul de alcool, începerea activității sexuale de timpuriu (Guilamo-Ramos, Bouris, Jaccard, Gonzalez, McCoy, & Aranda, 2011) și folosirea anumitor obiecte drept arme.

Pe lângă evitarea comportamentelor de risc pentru sănătate, implicarea familiei poate crește participarea la comportamente pozitive pentru sănătate copiilor, cum ar fi activitatea fizică constantă (Haerens, De Bourdeaudhuij, & Maes, 2007) și cheat îmbunătățirea rezultatelor educaționale, așa cum discutăm mai sus.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și de acțiune, având în vedere interesul copilului. Rolul cadrului didactic responsabil este de a discuta cu părinții, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din școală și de a obține sprijinul acestora pentru desfășurarea cât mai eficientă a acestor activități.

Cercetările în domeniul educației și al psihologiei demonstrează impactul pozitiv al implicării familiei în educația copiilor asupra dezvoltării acestora în diverse arii cheie precum: academic, social, emoțional, chiar și profesional.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Gardner, Howard. (2006). *Inteligențe multiple. Noi orizonturi*. București: Editura Sigma.
- ✓ Marcus, Stroe. (coord.). (1999). *Competența didactică (perspectiva psihologică)*, București: Editura AL

BENEFICIILE SPORTULUI ÎN FAMILIE

Prof. înv. primar Nistor Liana Monica

Școala Gimnazială „Ioan Vlăduțiu”

Loc. Luduș, Jud. Mureș

„Sportul te învață să ai caracter, te învață să joci după reguli, te învață să știi ce înseamnă să câștigi și să pierzi – te învață ce este viața.” (Billie Jean King)

Am ales să mă refer la acest subiect deoarece problema copiilor sedentari este una de actualitate în lume și în țara noastră. „Cei 7 ani de acasă” ar trebui să conțină, de acum înainte, și informații și sfaturi pentru copii în ceea ce privește importanța unei alimentații sănătoase și practicarea unui sport, care devine un subiect tot mai neinteresant pentru aceștia. Generația copiilor moderni a uitat cum e să te schimbi în hainele de joacă imediat după ce ai ajuns acasă și să ieși afară. Tehnologia a creat, din păcate, o lume plină de copii sedentari, care înlocuiesc orele de sport cu orele petrecute în fața calculatorului sau a telefonului. Nici orele de educație fizică de la școală nu ajută, acestea fiind mereu ocolite de elevi și asta la îndemnul părinților.

Am încercat în cadrul ședințelor cu părinții, în orele de consiliere a acestora să-i fac să înțeleagă rolul imens pe care îl joacă în asigurarea sănătății copiilor lor. Am organizat diferite activități extracurriculare în care am implicat și părinții, având ca tematică sănătatea.

Consider că familia este un lucru important pentru orice copil. Ea exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește dezvoltarea fizică a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă. Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Sănătatea depinde de mai mulți

factori:

- pentru ca un copil să se simtă în formă, să-i fie asigurat un sistem imunitar de lungă durată, părinții trebuie să aibă grijă să beneficieze de un regim alimentar bine definit, bogat în substanțe nutritive bogate și variate, alimente în stare proaspătă, fructe și legume. Trebuie să se evite fast-food-urile și alimentele pregătite necalitativ, alimentele prăjite la fel.
- un alt lucru care contribuie la menținerea sănătății unui copil este desigur liniștea. Părintele trebuie să țină cont de mediul în care își expune copilul. Aglomerațiile, sunetul intens la care este expus copilul duc la oboseală, tulburări ale sistemului nervos.
- o familie care știe în complexitatea sa, ce înseamnă sănătatea copilului nu va uita nici de somn, nici de igiena personală și nici de plimbările în aer liber care sunt la fel de importante pentru a menține o sănătate de fier urmașilor săi.
- cel mai important lucru, însă, pentru a avea un copil sănătos este desigur mișcarea, sportul.

Părinții trebuie să știe că gimnastica de dimineață face minuni, că cele 5 minute dedicate acestui lucru mențin dispoziția și energia copilului său la nivel pe tot parcursul zilei. Antrenamentul la sală, în orele libere, este la fel un lucru binevenit pentru a fi asigurat unui copil. Competițiile sportive, excursiile sunt de asemenea factori destul de importanți care au o influență pozitivă asupra sănătății unui copil, ba chiar mai mult, îi dezvoltă latura sportivă pe baza căreia poate să-și creeze o carieră. Ca părinți, alegerea practicării unui sport de către copil este o decizie destul de importantă. Se cunosc multe avantaje ale practicării unui sport, indiferent dacă este unul de echipă sau individual. Cert este faptul că practicarea unui sport ajută copiii să se dezvolte într-un mod plăcut fizic, intelectual sau emoțional. Bineînțeles, fiecare sport în parte creează un echilibru între corp, minte și suflet.

De asemenea, părinții trebuie să cunoască beneficiile pe care sportul le are asupra copilului: ajută la dezvoltarea fizică armonioasă; contribuie la creșterea stimei de sine datorită încurajărilor pe care copilul le primește de la cei din jurul lui;

Îmbunătățește circulația sangvină, evitând astfel apariția unor afecțiuni cardiovasculare. se formează un program al meselor ce implică faptul ca alimentele consumate să fie naturale și, de asemenea, presupune și suplimentarea dietei cu diferite vitamine, minerale etc.; controlează metabolismul, determinând ca acesta să fie unul activ și să ducă spre furnizarea energiei și nu spre stocare;

Ajută la creșterea absorbției de calciu și implicit la creșterea densității osoase ce conferă rezistență sistemului osos;

Organismul este bine aprovizionat cu oxigen;

Contribuie la formarea unor deprinderi și abilități: devine mai atent, gândește mai repede, se automotivează, comunică mai ușor, este mai responsabil, organizat, perseverent și răbdător; crește randamentul școlar pentru că prin sport are loc o mai bună oxigenare a creierului, ceea ce duce la creșterea performanțelor școlare, dezvoltându-se memoria, concentrarea, tonusul psihic și felul cum copilul percepe/înțelege diferite informații; se reduce riscul de obezitate.

Idei de a face sport în familie:

Dansați... oricând, oricum!

Dansul este cea mai relaxantă, distractivă și eficientă formă de mișcare fizică pe care o puteți face în familie. Așadar, oricând aveți puțin timp liber, dați drumul la piesele favorite și începeți să faceți cele mai hazlii, interesante și energice mișcări de dans. Faceți-vă o rutină din a dansa zilnic, câte 15 minute.

Nu ratați nicio plimbare de seară!

Zilnic, adună toți membrii familiei laolaltă și mergeți la o plimbare scurtă prin cartier sau prin parc. Nu trebuie să fie foarte lungă. Dacă aveți și un câine, ați găsit pretextul numai bun să ieșiți afară. Circa 20-30 de minute sunt suficiente pentru ca organismul vostru să vă mulțumească pentru porția de energie și buna dispoziție pe care o primiți. În plus, în timpul plimbărilor în familie, vă puteți apropia mai mult de copii, puteți dezbate probleme și confuzii și vă puteți consolida relația.

Încercați câte un sport nou în fiecare weekend!

Programați-vă că în fiecare weekend să vă distrați și destindeți încercând tot soiul de antrenamente sportive interesante. Un weekend vă puteți „delecta” cu tehnici și exerciții yoga, în altul cu fitness sau aerobic, apoi puteți trece și la sporturi de tip volei, înot, fotbal, baschet sau alte forme de antrenament. Important este să nu treacă niciun weekend fără să fii încercat și exersat măcar un tip de sport, sâmbăta și duminica. Puteți chiar să citiți despre sportul respectiv, să urmăriți filmulețe despre principalele reguli și cum se practică el etc. Cine știe, la un moment dat, prichindelul tău ți-ar putea spune că și-a descoperit un sport preferat, pe care vrea să îl practice constant.

Nu ratați întrecerile sportive din oraș!

Ori de câte ori e vreo cursă de alergat, de ciclism sau de altă natură, care se organizează în orașul vostru, cu scop caritabil sau nu, mergeți în familie și înscrieți-vă. Aflați din timp când sunt aceste evenimente, pentru a avea timp să vă antrenați bine și să ieșiți frunțași în acea cursă!

Mizează pe eficiența activităților de curățenie!

Activitățile de curățenie nu sunt cele mai agreabile și interesante activități cu care să îi susciți interesul copilului pentru sport. Însă cu puțină iscusință și cu ajutorul a câteva trucuri pot deveni adevărate exerciții fizice. Atât tu, cât și ceilalți membri ai familiei puteți face curățenia pe ritmuri de dans sau puteți organiza întreceri pentru a vedea care termină primii, contra unui premiu sau a unei recompense. Există o mulțime de jocuri și idei prin care poți transforma activitățile de curățenie într-o formă de mișcare fizică și le poți face atractive pentru cel mic.

Am participat la cursul de Educație parentală sub egida UNICEF, în urma căruia am putut desfășura lectorate cu părinții pe diferite teme ca educator parental. Am pus mare accent pe tema sănătății copiilor!

Am implicat părinții alături de copii în diverse proiecte locale și naționale având ca subiect sănătatea:

Proiect încheiat, la nivel local, cu Salina „CASA CU SARE” , o salină artificială din orașul nostru, care este dotată cu generator de aerosoli ultra-performant! Copiii au participat la sedințe benefice în ameliorarea afecțiunilor respiratorii și ale pielii sau cure de prevenție.

Proiect încheiat la nivel național cu titlul „Beneficiile consumului de produse apicole asupra copilului” – activitate online copii și părinți – sub îndrumarea dnei formator și creator de proiecte educaționale, apicultor Rebeca Sterian.

Proiect încheiat la nivel național cu firma CALIVITA ROMÂNIA în cadrul olimpiadei Gumy Kids, unde copiii și părinții au primit informații utile, au participat la concursuri și au primit premii pe măsură.

Proiect „Săptămâna Colgate” desfășurat împreună cu CRUCEA ROȘIE ROMÂNĂ.

Cu alte cuvinte, am încercat să implic părinții în diferite activități alături de copii pentru a-i face să înțeleagă cât de responsabili sunt în creșterea unor copii sănătoși și fericiți! Pe scurt, familia este un pilon pe care se bazează întregul proces de evoluție a copilului.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Gavriluță, N., Gavriluță, C.(2010), *Sociologia sportului. Teorii, metode, aplicații*, Editura Polirom, Iași;
- ✓ Mitrofan, I., Mitrofan, N.(1991), *Familia de la A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București;
- ✓ Stănciulescu, E.(1998), *Sociologia educației familiale*, vol.1, Editura Polirom, Iași.

VÂNĂTOAREA DE LECTURĂ - VÂNĂTOARE DE COMORI

Prof. Vlad Carmen Valentina

Bibliotecar Damian Dorina

Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila

Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila a acceptat provocarea lansată de C.C.D. București și a participat, cu un echipaj inimos, la Concursul Regional „Vânătoarea de lectură în biblioteci” cu scopul de a promova importanța lecturii în rândul copiilor/ adolescenților.

Respectând cerințele concursului, am ales să prezentăm cartea „**Copilul deltei**” de Liviu Chifane, Editura Datagroup, 2014, deoarece mesajul oferit de organizatori, ca punct de ghidare, a avut ca temă prietenia copil - animal (personificat), atât de dragă multor cititori de vârsta elevilor noștri:

Personajul principal din cartea scriitorului brăilean se numește Laurențiu Popa și este un adolescent de vârsta noastră, îndrăgostit de natură. El locuiește în Sulina, este profund atașat de canalele Dunării, însă părinții doresc să îl trimită la Constanța în perioada liceului. Laur refuză, intră în conflict cu familia și, hotărând să își ia destinul în propriile mâini, își organizează o fugă în Delta Dunării, considerând că poate trăi singur, ca Robinson Crusoe. Pe un plaur, într-o veche colibă de pescari, găsește un câine, lăsat acolo să păzească locul. Între cei doi se naște o prietenie stabilă, puternică și sensibilă în același timp, ei ajutându-se și apărându-se unul pe celălalt.

Expediția lui Laur și a câinelui său, Rex, devine astfel o călătorie inițiativă, cartea căpătând valențe de Bildungsroman, adolescentul reușind să se maturizeze și să mediteze la condiția umană, precum și la rolul naturii în viața noastră, a tuturor.

În concluzie, fundamentele unui suflet bun, adolescentin, pot fi: inteligența, prietenia, imaginația, dragostea față de toate misterele naturii, dar și de propria familie, Laur întorcându-se acasă, în final, și integrându-l pe Rex între ai săi.

Întâlnirea cu scriitorul a produs, de asemenea, o mare încântare.

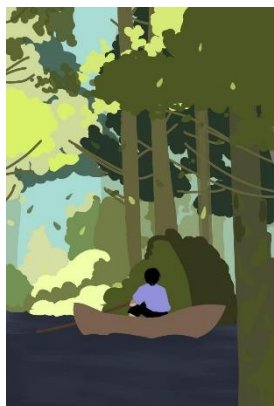


O altă sarcină de lucru a constat în descrierea bibliotecii școlii:

Biblioteca școlii nu constituie un spațiu conex, ci, dimpotrivă, unul legat strâns de activitatea noastră școlară și extrașcolară. Aici avem acces la un fond bogat de carte, permanent îmbogățit cu noi apariții editoriale. De asemenea, sunt

organizate mereu întâlniri cu scriitorii brăileni (de exemplu, Liviu Chifane), lansări de carte sau de reviste ale profesorilor și colegilor noștri.

Ne este foarte drag să venim aici, deoarece suntem mereu întâmpinați cu drag și ajutați să găsim toate materialele necesare, atât în format fizic, cât și online, fiindcă biblioteca este foarte bine dotată și organizată ca un adevărat centru de resurse.



Proba de creativitate a constat în realizarea unei noi coperte a cărții, pe care elevii au făcut-o în aplicația IBIS PAINT X, acest produs digital demonstrând competențele lor tehnologice, ceea ce valorifică metodele de lucru trans- și interdisciplinare.

Concluzii:

1. Sarcinile de lucru interdisciplinare sunt acceptate cu ușurință de elevi;
2. Biblioteca este un spațiu modern de lucru, accesibil elevilor;
3. Lectura poate deveni plăcere atunci când se găsesc metodele didactice potrivite;
4. Întâlnirea cu un scriitor satisface nevoia de concret a elevilor adolescenți, a căror gândire abstractă este încă insuficient dezvoltată.

ATELIERUL LUI MOȘ CRĂCIUN

Prof. înv. primar Radu Gabriela

Prof. înv. primar Dolea Paula

Școala Gimnazială Nr.17, Galați

ARGUMENT

Sărbătorile de iarnă reprezintă prilej de bucurie pentru creștini, dar mai ales pentru copii, care așteaptă cu nerăbdare momentul colindelor, împodobirii bradului și, nu în ultimul rând, primirii darurilor de la Moș Crăciun.

Dar pentru ca Moș Crăciun trebuie să aibă grijă de toți copiii mici sau mai mari, elevii clasei Pregătitoare B „Albinuțele istețe” și-au propus în acest an să îl ajute și să realizeze diferite ornamente pentru împodobirea bradului de Crăciun împreună cu părinții.

Cu acest prilej vom descoperi împreună bucuria de a vedea cum materiale obișnuite, de care suntem înconjuțați zi de zi, se transformă în cele mai frumoase ornamente de Crăciun, dar și bucuria de a crea cu propriile noastre mâini obiecte cu care ne vom decora în fiecare an casa și bradul.

ORGANIZATOR:

Clasa Pregătitoare B - ” Albinuțele istețe ”

SCOP:

Îmbogățirea cunoștințelor despre materiale și caracteristicile lor, precum și utilizarea unor tehnici de lucru pentru prelucrarea lor în scopul realizării unor produse simple.

OBIECTIVE:

Dezvoltarea interesului și curiozității pentru activitățile de creație.

Efectuarea unor operații simple de prelucrare a materialelor puse utilizând unelte și tehnici corespunzătoare.

Dezvoltarea simțului practic și estetic al participanților la activități.

Stimularea imaginației și a creativității, încurajarea copiilor și părinților pentru a exprima independent opinii despre evaluarea activităților desfășurate.

Promovarea schimbului de experiență între participanții la derularea proiectului în scopul creșterii eficienței activităților.

PUNCTE TARI:

Copiii vor descoperi eficiența cooperării, vor constata că împreună este mai ușor să crezi mici „opere de artă”.

Părinții vor avea ocazia să-și evalueze capacitățile practice, îndemânarea, atenția, răbdarea, consecvența precum și înclinațiile propriilor copii, comportamentul și atitudinea lor în asemenea activități.

Copiii își vor împărtăși experiențele.

Va exista o colaborare eficientă între elevi- părinți -învățătoare.

Petrecerea timpului acordat activităților într-o atmosferă plăcută – stimulativă, cu impresii și amintiri frumoase, nostalgice pentru părinți.

PUNCTE SLABE:

Există posibilitatea ca nu toți partenerii să trateze cu interes acest proiect și să nu se implice.

METODE DIDACTICE SI TEHNICI DE LUCRU:

observația, conversația, explicația, demonstrația, exercitiul, descoperirea

lucrul în echipă, individual și în perechi, desen după contur, decupare, ansamblare, decorare expoziții

GRUP ȚINTĂ:

Beneficiari direcți: elevii Școlii Gimnaziale nr.17, Galați;

Beneficiari indirecți: părinții ;

RESURSE:

UMANE: profesori, elevi, parinti;

MATERIALE: hartie glasată, diferite resturi textile, lipici, pistol de lipit, creioane colorate, sârmă plușată, pensule, acuarele, servetele, spumă de ras, bicarbonate de sodiu etc.

ETAPELE PROIECTULUI

Chestionar în cadrul ședinței cu părinții –câți părinți ar fi interesați să participe în derularea proiectului

Derularea proiectului pe baza calendarului activităților

Evaluarea proiectului

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR

Căutare și selectare de modele de pe internet, cărți, reviste – documentare

Procurarea și selectarea materialelor necesare

Pregătirea șabloanelor și modelelor – confecționare

„Atelierul lui Moș Crăciun” - -atelier de creație

Ornamente de Crăciun - expoziție

DEFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

Copiii au fost așezați pe grupe și pe centrele de învățare cunoscute. După ce a fost deslușit **Mesajul Zilei**, au fost prezentate activitățile specifice fiecărui centru.

CITIRE/SCRIERE: „Felicitare de Crăciun”

ARTE: „Moș Crăciun”-tehnica șervețelului

ȘTIINȚE: „Omul de zăpadă”-experiment

CONSTRUCȚII: Omul de zăpadă

Copiii s-au așezat la centrele de interes unde au intuit și mănuit materialul didactic pus la dispoziție. Doamnele au prezentat activitățile fiecărui centru și au oferit explicații referitoare la sarcinile și tehnicile de lucru.

La centrul „**Citire/Sciere**”, copiii au avut de realizat împreună cu părinții o felicitare de Crăciun pentru cei dragi. Aceștia au fost ajutați de către părinți să transmită mesajul scris, apoi au ornat felicitarea după bunul plac.

În cadrul centrului de învățare „**Științe**”, copiii au fost îndrumați să amestece ingredientele puse la dispoziție pentru a obține o textură asemănătoare zăpezii. Doamnele au oferit explicații suplimentare.

La centrul de învățare „**Arte**” cei mici au avut de realizat podoabe pentru bradul de Crăciun folosind tehnica șervețelului. Au fost îndrumați de către doamnele învățătoare apoi ajutați și sprijiniți de către părinți.

La centrul „**Construcții**”, copiii au realizat oameni de zăpadă folosind materiale naturale.

FINALITATELE PROPUSE ÎN URMA DEFĂȘURĂRII PROIECTULUI

Proiectul va avea un impact deosebit asupra școlărilor mici și asupra părinților datorită:

- utilizării metodelor interactive, a procedurilor și tehnicilor de lucru care le-a sporit încrederea în forțele proprii
- aprofundării sentimentului de satisfacție de a realiza lucrări estetice- utile pentru sărbători
- formării spiritului critic și autocritic în evaluarea lucrărilor
- dezvoltarea spiritului de înțajutorare și cooperare, a experienței de lucru în grup

EVALUAREA PROIECTULUI



Se va realiza prin:

- expoziții de fotografii realizate în timpul desfășurării proiectului
- portofoliul proiectului

MEDIATIZARE

- Expoziția lucrărilor pe holul școlii
- Presa locală și de specialitate
- Popularizarea proiectului pe site-ul școlii



PROIECT EDUCAȚIONAL „ÎMPREUNĂ, PĂRINȚI ȘI COPII!”

Prof. inv. primar Ristea Mihaela

Prof. inv. primar. Chilom Eliza

Colegiul National Carol I, Loc. Craiova, Jud. Dolj

Mott: „Copilăria este inima tuturor vârstelor.” (Lucian Blaga)

Argument

Am constatat că ședințele și lectoratele cu părinții sunt importante, dar insuficiente în dezvoltarea legăturilor dintre școală și familie. Implicarea propriu-zisă a părinților în activitățile extrașcolare și extracurriculare ale școlii, participarea comună la diverse acțiuni, întâlnirile cu părinții în afara spațiului școlar, pot contribui major la succesul școlar al copilului și la formarea acestuia, întrucât a fi părinte înseamnă să îți iubești copilul mai mult decât te-ai iubit vreodată pe tine.

Pentru părinți, copiii sunt unica putere care îi ajută să meargă zi de zi înainte, chiar și atunci când în interiorul lor ar vrea să se oprească. Părinții sunt cei care le dau copiilor rădăcini și aripi; rădăcini pentru a nu-și uita originile și aripi pentru a zbura și a se folosi de ceea ce i-au învățat. Cu cât relațiile dintre școală și familie sunt mai apropiate, bazate pe respect reciproc, bună comunicare și înțelegere, cu atât mai folositoare și benefice sunt pentru evoluția ulterioară a copiilor. Pentru a se dezvolta normal, copiii au nevoie de o relație armonioasă și permanentă cu părinții care îi iubesc cu adevărat și care le umplu rezervorul emoțional ori de câte ori este nevoie. Fiecare părinte își iubește copiii în felul lui, dar a-i iubi pe copii nu înseamnă a le face toate capriciile, ci a pune în valoare tot ce e mai bun în ei și a-i învăța să depășească dificultățile. Toți părinții știu că ai lor copii sunt precum florile; au nevoie de iubire, răbdare, protecție, grijă și ajutor necondiționat. Copiii vor deveni ceea ce sunt părinții lor azi și, prin tot ceea ce fac părinții, aleg cum vor fi copiii lor în viitor.

„Cea mai de preț moștenire pe care un om le-o poate lăsa copiilor săi este entuziasmul.”

Thomas Edison

SCOPUL PROIECTULUI.

Dezvoltarea capacităților de comunicare și interrelaționare între învățător și părinte, întărirea spiritului de toleranță, acceptare și cooperare, optimizarea relației familie-școală.

Durata: 2 ani

Locul de desfășurare

Obiectiv general: îmbunătățirea rezultatelor școlare (capacități, competențe, atitudini) prin participarea părinților

la activitățile desfășurate în parteneriat cu școala

Grup țintă: părinții elevilor

Beneficiari direcți: părinți

Beneficiari indirecți: copiii, școala, comunitatea

Obiective specifice:

- realizarea unei comunicări optime între părinți și învățător;
- înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării școală-familie;
- creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare;
- schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de școală;
- cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor;
- învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi – părinți – învățători.
- Rezultate așteptate: consolidarea abilităților de comunicare

părinte – învățător, îmbunătățirea situației școlare a elevilor .

- Modalități de monitorizare și evaluare: rapoarte, chestionare pentru părinți, grile de monitorizare, fișe de evaluare .
- Parteneri implicați: psihologul școlii , persoane din comunitate, comitetul de părinți
- Modalități de popularizare: prin intermediul părinților, prin revista clasei.

LISTA DE ACTIVITĂȚI

1. Ce bine imi cunosc copilul
2. Obligațiile părinților, obligațiile școlii
3. Climatul afectiv al familiei
4. Prevenirea și combaterea violenței în rândul copiilor
5. Meseria de părinte

1. Ce bine imi cunosc copilul

- moment prielnic pentru invitația la realizarea proiectului - prima ședință cu părinții clasei

Obiective :

- mobilizarea părinților;
- informarea acestora cu privire la scopul urmărit,

modul de desfășurare, oportunități .

Desfășurare :

- primirea părinților;

- vizitarea școlii;
- prezentarea proiectului, discuții, completări
- chestionar pentru părinți.

Realizări :

- un număr mare de participanți;
- oferta din partea părinților de a populariza proiectul;
- convingerea acestora că vor avea beneficii în urma participării la realizarea proiectului;
- implicarea părinților în amenajarea clasei, dar și în activitățile de sponsorizare cu diferite ocazii.

2. Obligațiile părinților, obligațiile școlii

- cunoașterea regulamentului de ordine interioară a școlii -

Obiective :

- prezentarea și discutarea unor părți ale regulamentului de ordine interioară;
- stabilirea unor reguli specifice clasei și școlii noastre.

Desfășurare :

- prezentarea unor părți din regulamentul școlar;
- discuții concrete despre situația din școală;
- probleme legate de specificul cartierului;
- nivelul economic al familiilor, nivelul cultural al acestora;
- scrierea pe afișaj a regulilor clasei;
- părinții vor afla care sunt urmările nerespectării acestor reguli;
- implicarea elevilor și părinților în realizarea revistei clasei.

Realizări :

- conștientizarea părinților că au drepturi, dar și obligații;
- angajamentul de ajutor în rezolvarea unor situații concrete din clasă, dar și din școală;
- atât copiii cât și părinții înțeleg necesitatea respectării regulilor la școală, dar și acasă.

3. Climatul afectiv al familiei

Obiective :

- să-i determinăm pe părinți să petreacă mai mult timp cu copilul lor și să acorde mai multă atenție și importanță cunoașterii lui;
- să-i învățăm pe părinți cum își pot îmbunătăți comunicarea cu copilul;
- să-i informăm pe părinți care comportamente ale copilului trebuie apreciate și care trebuie descurajate.

Desfășurare :

- completarea de către părinți a unui chestionar referitor la temă;

- prezentarea unor aspecte pozitive și negative din comportamentul copiilor;
- indicații de îmbunătățire a comunicării cu copilul;

Realizări :

- părinții au înțeles că în familiile în care nu participă ambii părinți la educarea copilului posibilitatea de eșec este mai mare;
- au recunoscut că nu își cunosc suficient copilul, au receptat metode de eliminare a acestei deficiențe;
- am găsit împreună soluții prin care să-și îmbunătățească comunicarea cu copilul.

4.Prevenirea si combaterea violenței în rândul copiilor

Obiective :

- să informăm părinții despre starea reală de disciplină din clasă și din școală;
- să găsim împreună soluții de rezolvare a problemelor legate de comportarea violentă.

Desfășurare :

- prezentarea unor acte de indisciplină comise în școală (fără nominalizări), discutarea acestora;
- prezentarea chestionarului adresat copiilor, concluzii;
- chestionar adresat părinților;
- citirea unor scurte texte din cartea “Se poate și fără bătaie”;
- dezbateri pe marginea unor aspecte propuse de către părinți;
- prezentarea impactului pe care îl are televizorul asupra școlarului mic

Realizări :

- perceperea de către părinți a faptului că familia este un puternic exemplu pentru copil;
- implicarea părinților în rezolvarea unor cazuri de indisciplină, chiar dacă nu este vorba despre copilul lor;
- înțelegerea necesității de selectare a emisiunilor pe care copilul le urmărește
- 5. Meseria de parinte

Obiective:

- să-i facă pe părinți să înțeleagă că ei pot influența și conduce comportamentul copilului;
- părinții să-și însușească abilitățile de bază de care au nevoie pentru a influența efectiv comportamentul copilului.
- părinții trebuie să știe să ofere dragostea de care copilul are atata nevoie

Desfășurare:

- chestionar adresat elevilor;
- chestionar adresat părinților;
- discuții în sensul soluționării conflictelor între părinți și copii;
- scrisori ale copiilor către părinți.

Realizări:

- părinții și-au împărtășit unii altora experiențele personale, au comunicat între ei;
 - au descoperit metode eficiente de influențarea comportamentului copilului, de îmbunătățire a comunicării părinte-copil;
 - părinții să înțeleagă că a-i împlini doar nevoile fizice nu este suficient;
 - au fost sfătuiți cum să ofere dragostea necesară micului școlar.
5. Impactul parteneriatului asupra părinților , școlii, copiilor

Impactul asupra părinților. Părinții au înțeles:

- ◆ să ajute voluntar în activitatea didactică;
- ◆ să susțină motivația pozitivă a copilului pentru învățarea școlară;
- ◆ să fie un factor important în educarea copilului;
- ◆ să analizeze critic viața școlară și să intervină cu soluții;
- ◆ să fie mai puțin reticenți atunci când li se cere sprijin, inclusiv sprijinul material;
- ◆ sunt aspecte din viața copilului pe care nu le pot afla decât de la școală, aspecte fără de care nu-și pot forma o imagine corectă despre copilul lor;
- ◆ uneori judecă superficial unele aspecte referitoare la activitatea din școală, datorita lipsei de informație sau informației incorecte;
- ◆ din colaborarea școală –familie ambele părți au de câștigat.

Învățătorul a înțeles că:

- o colaborare strânsă cu familia îi ușurează munca;
- educatorii sunt cei care trebuie să facă primii pași în relația cu familia;
- dacă este perseverent, poate avea rezultate, chiar și în cazul familiilor-problemă;
- mai sunt multe de făcut în domeniul relației cu părinții ;
- unele mentalități greșite ale părinților nu pot fi schimbate ușor;
- pot fi și esecuri.

- să nu manifeste o poziție de superioritate în relația cu părinții;
- să își asume și propria responsabilitate pentru eșecurile copiilor.

Rezultate obținute

- Numărul părinților participanți la sesiunile cu părinții pe clasă a crescut.
- S-a observat o ameliorare sub aspectul disciplinei elevilor.
- Participarea la activitățile extrascolare și la diferitele concursuri a crescut
- Părinții au acordat ajutor material și s-au implicat în activitățile clasei, dar și ale școlii
- A crescut numărul părinților care își ajută copiii la efectuarea temelor.
- Sunt receptivi la asigurarea rechizitelor necesare și a materialelor de sprijin suplimentare.
- Părinții au hotărât să ajute elevii cu probleme în achiziționarea materialelor de sprijin suplimentare.
- Au participat la amenajarea clasei.
- A crescut gradul de responsabilitate atât din partea părinților, cât și a învățătorului.
- Se comunică mai ușor

CONCLUZII

Acum, la final, putem spune că am avut împliniri dar și eșecuri. Am înțeles că atât părinții, cât și noi, învățătorii, avem de învățat unii de la alții. Am înțeles că au fost și cazuri în care nu am făcut suficient, împiedicându-ne în propriile noastre prejudecăți.

Sunt familii care trec prin situații dramatice. Sunt copii care trăiesc adevărate drame. Să îi descoperim, să îi ajutăm. Să apelăm mai des la instituțiile statului abilitate în acest sens. Să nu uităm că ignoranța noastră și a părinților pot distruge destine. Sigur, nu este ușor. Uneori familia își face în jurul ei un zid care nu este ușor de trecut. Alteori lipsa de educație a părinților înșiși este atât de profundă, încât ai impresia că nu mai poți face nimic.

Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșala.”

Să-i transmiți valorile și normele etice ale societății. Să-i dovedești că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu cei din jurul său. Să trăiască în cinste, în adevăr, respectând bunurile, convingerile și sentimentele altora. Să crească și să simtă tot timpul comuniunea „mamă-copil-tată”. Să-l obișnuiești să participe la activitatea obștească. Ceea ce va deveni copilul tău este consecința exemplului oferit. Tu ești cea mai puternică influență din viața copilului tău

ȘCOALA PĂRINȚILOR PREGĂTIREA PĂRINȚILOR ÎN SCOPUL IMPLICĂRII CONSTRUCTIVE ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

Prof. înv. primar Hereșanu Ildikó

Școala Gimnazială “Ioan Vlăduțiu”

Loc. Luduș Jud.Mureș

MOTTO:

„Ne temem de ceea ce va deveni un copil mâine, dar uităm că el este cineva astăzi.”

(Stacia Tauscher)

Proiectul „Școala părinților” este destinat în primul rând părinților ca parte a triadei școală – elev – familie. Prin asigurarea unui cadru organizat formal și non-formal de derulare a activităților educaționale se va urmări informarea și consilierea părinților cu ajutorul colaboratorilor din instituțiile abilitate în a oferi asistență de specialitate.

Având în vedere schimbările apărute în societatea românească în ultimii ani, am constatat o tot mai slabă implicare a părinților elevilor școlii noastre, aceștia întâmpinând greutăți în supravegherea asumată, activă și responsabilă a școlarilor datorate lipsei de timp fizic, dar și neimplicării emoționale eficiente. S-a crezut multă vreme că instituțiile de învățământ poartă întreaga responsabilitate a educării copilului, familia fiind doar beneficiarul acestei acțiuni. Familia nu poate fi parte separată în acest context, rolul părinților nu încetează odată cu intrarea copilului în instituția de învățământ, se schimbă doar modalitatea de abordare a copilului, în raport cu noul său statut și în deplină concordanță cu ceea ce se întâmplă în mediul educațional.

În acest scop este necesar un dialog între învățătorul clasei și părinți. Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și, desigur, a educației adulților.

Implicarea părinților în educarea copiilor pe termen lung trebuie realizată cu multă responsabilitate, în deplină cunoștință de cauză și adaptată situațiilor de viață. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare și de disponibilitate către dialog între cele două părți, părințe – copil, iar la nevoie de solitare și acceptare a ajutorului reciproc. Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din școală, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni.

SCOPUL PROIECTULUI:

➤ Atragerea părinților ca parteneri în actul educațional prin asigurarea colaborării și ameliorarea comunicării și cooperării între familie – școală;

OBIECTIVE:

- Optimizarea activității de comunicare cu părinții/familia;
- Creșterea nivelului informațional al părinților referitor la cunoașterea particularităților individuale și de vârstă ale școlarului mic,
- Identificarea problemelor concrete cu care se confruntă părinții și copiii;
- Stabilirea modalităților optime de acțiune cu scopul adaptării copilului la activitatea de tip școlar;
- Identificarea instrumentelor de comunicare școală- familie;

GRUPUL ȚINTĂ:

- elevii clasei pregătitoare C, părinții acestora;

DURATA: octombrie - iunie

BENEFICIARI:

- direcți: elevii clasei pregătitoare
- indirecti: părinții copiilor, psihologul școlar, învățătoarea

ECHIPA DE PROIECT:

- psiholog
- profesor învă. primar
- director

RESURSE MATERIALE:

- chestionare
- materiale informative pentru părinți
- informative: internet, programe

EVALUARE:

- chestionar final
- autoanaliza formativă a echipei de proiect

ACTIVITĂȚI PROPUSE:

Nr. crt.	ACTIVITATEA	DATA (perioada)	RESPONSA-BILI	MODALITĂȚI DE REALIZARE
----------	-------------	-----------------	---------------	-------------------------

1.	Lansarea proiectului „Școala părinților”: prezentarea unui material informativ pentru părinți Aplicarea chestionarului inițial Prezentarea regulamentului școlar	Octombrie	- învățătoare - psiholog școlar - director	- prezentarea generală a proiectului; - chestionar; - discuții.
2.	Elaborarea și studierea concluziilor reieșite din răspunsurile la chestionarul inițial aplicat părinților Managementul relației școală - familie	Noiembrie	- învățătoare - psiholog școlar	- discuții; - prezentare PPT.
3.	Să ne cunoaștem copilul! – Metode și tehnici de cunoaștere a copilului Derularea unor activități de sprijin socio-educativ/consilierea părinților în vederea îmbunătățirii relației părinți-copii	Decembrie	- învățătoare - psiholog școlar	- chestionar; - dezbateri de tip masă rotundă; - lucru în echipe.
4.	Modelul personal – prima componentă în educație Observarea copiilor de către învățători și părinți și intervenția asistată a acestora în scopul optimizării adaptării școlare a copiilor	Ianuarie	- învățătoare - psiholog școlar	- discuții; - prezentare PPT.
5.	Managementul conflictelor – metode și tehnici de rezolvare a conflictelor	Februarie	- învățătoare - psiholog școlar	- vizionare film educativ; - chestionar; - discuții.
6.	Ghid de bune practici pentru părinți Dezbateri părinți- învățători- psiholog Stabilirea de comun acord a măsurilor generale ce trebuie luate pentru remedierea eventualelor probleme	Martie	- învățătoare - psiholog școlar	- vizionare film educativ; - dezbateri de tip masă rotundă.
7.	Eficiența profesiei de părinte. Riscurile la care își expun copiii în cazurile nesupravegherii acestora.	Aprilie	- psiholog școlar	- referat; - joc de rol; - discuții.
8.	Aplicarea chestionarului final Discuții individuale psiholog-părinte, la	Mai	- psiholog școlar - învățătoare	- chestionar; - discuții.

	cererea părinților			
9.	Evaluarea, definitivarea și prezentarea produselor finale Dezbateri în urma concluziilor la finalul proiectului	Iunie	- psiholog școlar - învățătoare - director	- prezentarea evaluării; - impresii, concluzii.

PROIECT EDUCAȚIONAL „SĂPTĂMÂNA UNIRII” ȘCOALA-FAMILIE,

Prof. Târchiță Alina

Școala Gimnazială nr 163, București

Acest proiect s-a născut din dorința ca, în calitate de consilier educativ și profesor de istorie, să marcăm la nivel de unitate școlară ziua de 24 ianuarie pe întreg parcursul unei săptămâni de cursuri în care să aniversăm 165 de ani de la unirea principatelor române. Pe parcursul acestei săptămâni fiecare coleg a încercat să integreze în activitatea didactică diferite aspecte legate de Mica Unire. Proiectul nostru educațional și-a propune și crearea unui program de implicare a părinților în activitățile școlare. Acesta va include diverse activități, cum ar fi implicarea părinților alături de copii în activități care să marcheze o legătură cu trecutul, dar care să genereze și o punte între generații.

Proiectul nostru aduce numeroase beneficii atât pentru părinți, cât și pentru copii și comunitatea școlară în ansamblu. Implicarea părinților le permite acestora să se simtă mai implicați în educația copiilor lor și să fie la curent cu progresul acestora în școală. De asemenea, copiii se simt mai susținuți și mai motivați în învățare, iar comunitatea școlară devine mai unită. Pentru a încuraja implicarea părinților, proiectul nostru propune diverse activități. Acestea includ întâlniri cu părinții, unde părinții pot învăța noi metode de sprijinire a copiilor în învățare, și implicarea părinților în organizarea evenimentelor școlare, cum ar fi serbările sau excursiile. Proiectul nostru promovează o colaborare strânsă între părinți și cadrele didactice. Comunicarea deschisă și stabilirea unui parteneriat între părinți și profesori sunt cruciale pentru succesul proiectului și pentru creșterea implicării părinților în activitățile școlare.

Toate activitățile desfășurate au avut ca motto cuvintele lui Nicolae Bălcescu: “Unirea a fost un vis de veacuri al românilor.,,Pentru dânsa, ei trăiră, munciră, suferiră și muriră”
Importanța istorică a evenimentelor petrecute care au dus la Mica Unire:

La 5 ianuarie, la Iași, Alexandru Ioan Cuza este ales domn al Moldovei. La 24 ianuarie 1859, la București, tot el este ales domn al Munteniei. Astfel, românii, deși nu au călcat dorința marilor puteri de a avea două țări cu doi domnitori, două conduceri, două aduc[ri legislative, profitând de absența precizării ca acești domnitori trebuie să fie persoane diferite, au ales deliberat și calculat pe unul și același domnitor, Alexandru Ioan Cuza, care va efectua, de fapt, unirea efectivă a Principatelor Române. Unirea Țării Românești cu Moldova, înfăptuită la 24 ianuarie 1859, reprezintă actul politic

care stă la baza României moderne și a formării națiunii române. Împrejurările istorice nu au permis unirea simultană a celor trei țări române-Moldova, Transilvania, Țara Românească. Statul național român s-a format treptat, începând cu Unirea din 1859 și încheindu-se în 1918,când lupta de eliberare națională a poporului roman va fi definitivată cu succes.

Activitățile propuse s-au desfășurat la nivel gimnazial, însă pot fi desigur adaptate și la nivel liceal în funcție de capacitățile și specificul claselor. Prin proiectul educațional ”Săptămâna Unirii” s-a dorit o mai mare apropiere a tinerei generații față de istorie, față de literatură, față de personajul central al unirii, Al. I. Cuza care și-a iubit țara și a realizat numeroase reforme care să aducă România pe cale modernității, pentru a le reaminti elevilor cine au fost cel care au lăsat moștenire poporului român un viitor demn, și au pus bazele unui stat care sta puternic și mândru în ciuda vicisitudinilor. Activitățile desfășurate au contribuit în mod unitar la educarea eleviilor în spiritul respectului față de valorile neamului, față de acest eveniment defnitoriu în istoria românilor.

Scopul proiectului a constat în marcarea momentului prin activități dedicate zilei de 24 Ianuarie, promovarea momentelor importante care au facut posibila unirea, dar și a personalităților care au luat parte la acest eveniment de mare importanță în trecutul poporului român, stimularea creativității și cultivarea sensibilității artistice a elevilor implicați, precum și dezvoltarea competenței – cheie de sensibilizare și exprimare culturală.

Redau în cele ce urmează obiectivele pe care echipa de proiect și le-a propus în momentul demarării acestui proiect:

- * dezvoltarea sentimentelor de dragoste si prețuire pentru valorile naționale;
- * dezvoltarea limbajului si in special a expresivității acestuia prin crearea/ recitarea de poezii, respectiv interpretarea unor cântece;
- * cultivarea creativității prin vers și culoare;
- * sensibilizarea și dezvoltarea sentimentelor de dragoste, respect și admirație față de cel mai mare trecutul neamului român
- * eliberarea barierelor de comunicare și interrelaționare;
- * atragerea efectivă și afectivă a elevilor în organizarea unor activități cu caracter extracurricular.

Coordonatorii proiectului au fost directorii unității de învățământ și coordonatorul programe și proiecte educative la nivel gimnazial. Grupul țintă a fost format din toți elevii claselor gimnaziale.

Proiectul s-a desfășurat în luna ianuarie, anterior și ulterior datei de 24 Ianuarie, și a cuprins activități variate, la care au contribuit colegi din diverse arii curriculare. Titlurile activităților au fost sugestive pentru fiecare dintre acestea: My country (responsabil fiind cadrul didactic care predă limba engleză), Unirea în culoare (activitate coordonată de profesorul de educație plastică), Hai să dam mână cu mână (activitate coordonată de profesorul care are specializarea educație muzicală), Franța susține unirea principatelor (responsabil – profesorul de limba franceză).

Chiar și catedra de română a derulat activitatea “Oameni de cultura care au participat la unire” s-a implicat, derulând activitatea Alecsandri vs. Bălcescu, în care elevii au fost împărțiți în două grupe: „Discipolii lui Alecsandri” și „Învățăceii lui Bălcescu”. Fiecare echipă, cu argumente bine documentate, arată contribuția adusă de Vasile Alecsandri și Nicolae Bălcescu în literatura și la realizarea unirii principatelor. Elevii demonstrează prin versuri, priceperea și interesul celor doi oameni de cultura pentru literatură și modul în care literature a contribui la realizarea unitatii neamului român. Concluzia dezbaterilor: fără Alecsandri și Nicolae Bălcescu literature ar fi mai săracă, iar peronalitatile din literature au contribui și la momente istorice importante pentru definirea viitorului neamului roman. Datorită lor unirea a fost făcută cu ajutorul penelului de scris.

Proiectul s-a finalizat cu activitatea denumită Unire pur și simplu...! Elevii au participat la un moment de sensibilizare culturală, muzicală și artistică în care au făcut cunoștință cu poezii sugestive, s-a realizat o expoziție cu lucrările realizate de elevi, elevii și cadrele didactice s-au prin într-o horă a unirii. Elevii au pus în scena piesa Mos Ion Roată și Unirea.

Rezultate așteptate: implicare activă a tuturor elevilor și a părinților în activitățile desfășurate valorificarea taletului literar și artistic al elevilor, creșterea gradului de coeziune la nivelul cadrelor didactice, familie, elevi, conștientizarea trecutului și a determinării de care românii au dat dovadă în moment cheie din istoria națională

Evaluarea se va realiza atât pe parcursul derulării proiectului cât și prin metode specifice de evaluare-portofoliul, chestionare, album al activităților. Au fost acordate diplome de participare tuturor elevilor și adeverite de participare cadrelor didactice implicate.

Popularizarea proiectului s-a realizat prin prezentarea proiectului în cadrul Comisiei metodice a diriginților, publicarea detaliilor legate de proiect în revista școlii și pe siteul unității școlare.

ROLUL FAMILIEI ÎN ADAPTAREA COPIILOR LA ȘCOALĂ

Prof. înv. primar Malinchi Mariana
Școala Gimnazială „Vlaicu Vodă” Brăila

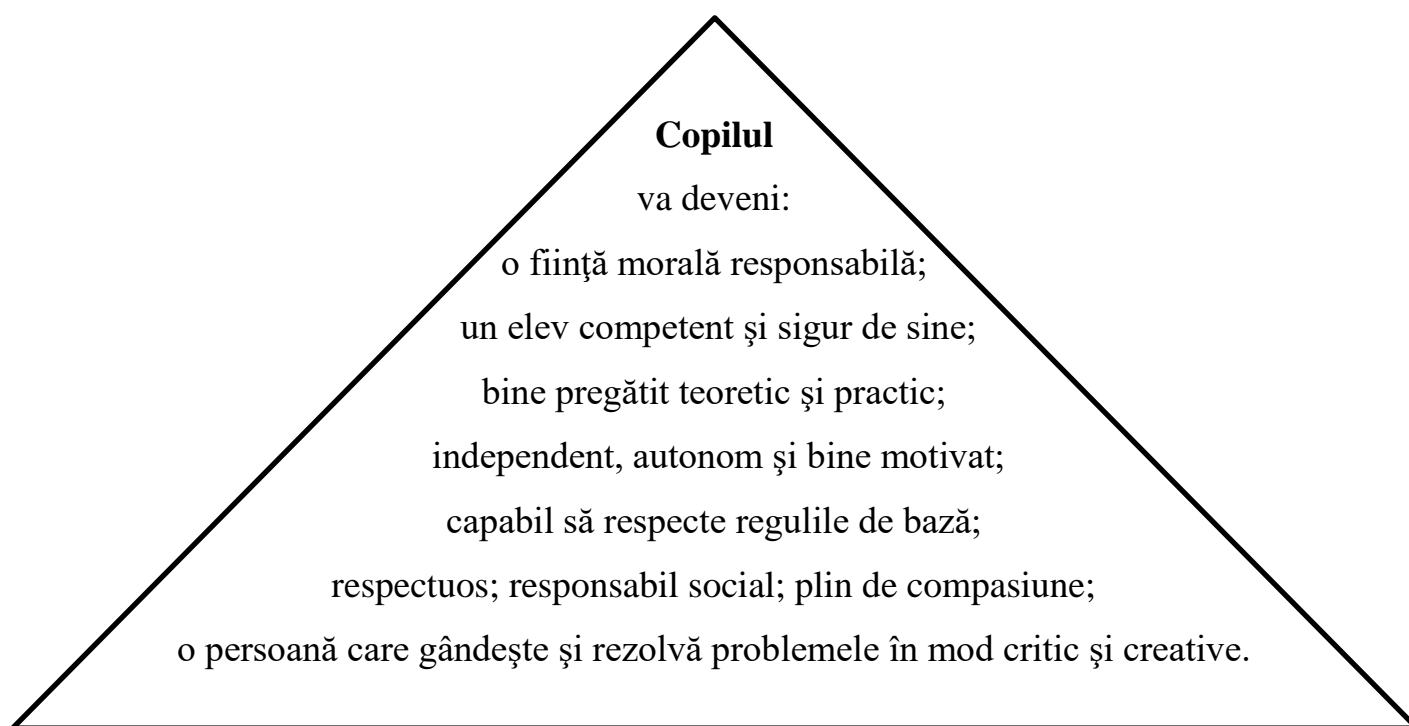
Familia are un rol semnificativ în adaptarea școlară a copiilor. Un mediu familial liniștit, sigur, în care copilul este ascultat și acceptat cu bucurii și cu supărări, face ca cel mic să abordeze mai încrezător provocările știind ca acasă se poate descărca tot ce a acumulat peste zi și că va fi iubit necondiționat.

Atitudinea față de școală, felul relaționării cu ceilalți, depind de experiența de viață acumulată în familie. Atunci când părinții reușesc să mențină în familie o atmosferă caldă, securizantă și își manifestă autoritatea într-un mod firesc, echilibrat, se creează premise favorabile unei bune adaptări școlare (copilul are o stimă de sine înaltă, e încrezător în sine, responsabil). Excesele în exercitarea autorității, determină dificultăți în adaptarea copilului, mărește dependența acestuia de părinte, copilul nu se mai simte liber, este mai puțin prietenos și spontan, va avea mari dificultăți în procesul de maturizare.

La cealaltă extremă, copiii ai căror părinți exercită un control insuficient asupra lor, fiind astfel forțați să fie prematur autonomi, sunt dezordonați, mediocri, inadaptați la cerințele școlare. Dacă părintele este și ostil, încurajează la copil impulsivitatea și conduitele dezordonate ceea ce-l împiedică în procesul de adaptare. Modul de a fi al părinților, felul lor de a gândi, de a-și exprima trăirile, va servi drept prim model pentru copil. Dacă părinții sunt capabili să-si păstreze calmul și încrederea în situații problematice, și copilul va fi capabil de autocontrol. Părintele comunicativ, afectuos, deschis îl va stimula pe copil să se deschidă și să comunice la rândul său.

Familia să discute despre rolul pozitiv pe care îl are școala în atingerea țelului pe care fiecare copil și-l formulează. Este bine să îl învețe pe copil respectul pentru școală și procesul de educație, să fie responsabil cu cerințele curriculare și să se poarte frumos cu colegii.

Familia și școala sunt parteneri cu mari responsabilități în adaptarea copiilor. Este esențial ca legătura dintre părinte și cadru didactic să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice trebuie să urmărească să învețe de la părinți despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea eficientizării procesului educational.



Rolurile partenerilor în adaptarea copiilor la școală

Cadru didactic	Părinte
Arhitect, constructor și protector al clasei: Creează continuu în cadrul clasei un mediu care să vină în întâmpinarea nevoilor în schimbare ale copiilor (cognitive, fizice, emoționale și sociale). Stabilește și aplică regulile, rutinele și procedurile în cadrul clasei.	Model de urmat în viața de zi cu zi: Promovează dezvoltarea independenței și responsabilității copilului, modelând și consolidând comportamentele urmărite. Stabilește limite și oferă opțiuni; utilizează consecințele logice în disciplină.

<p>Identifică oportunități de voluntariat și coordonează eforturile voluntarilor în vederea satisfacerii nevoilor clasei.</p>	
<p>Proiectant și evaluator al instruirii: Urmărește îndeplinirea nevoilor copiilor și asigură fiecăruia dintre aceștia o activitate adecvată și stimulativă. Comunică părinților informații relevante pentru progresele școlare și dezvoltarea aptitudinilor copilului</p>	<p>Respectă activitatea cadrelor didactice: Urmărește să înțeleagă activitățile din cadrul clasei. Prin acțiunile sale consolidează abordarea cadrului didactic și sprijină autoritatea acestuia în cadrul clasei.</p>
<p>Model de urmat pentru clasă: Promovează dezvoltarea independenței și responsabilității copilului, modelând și consolidând comportamentele urmărite. Stabilește limite și oferă opțiuni; utilizează consecințele logice în disciplină.</p>	<p>Partener în rezolvarea problemelor: Este partenerul părinților pentru soluționarea problemelor și îmbunătățirea experienței educaționale a copilului.</p>
<p>Autoritate în cadrul clasei: Respectă copilul și îi asigură un grad de libertate, în anumite limite.</p>	<p>Asigură sprijin în procesul de instruire: Participă la ședințele cu părinții și la consultațiile individuale. Caută să afle de la cadrul didactic ce altceva poate face pentru a-l ajuta pe copil și respectă pașii stabiliți de comun acord.</p>
<p>Facilitator în rezolvarea problemelor: Promovează dezvoltarea aptitudinilor copilului în ce privește rezolvarea problemelor. Utilizează întrebări pentru a-l ajuta pe copil să rezolve situațiile-problemă, în loc să i le rezolve chiar el.</p>	<p>Facilitator în rezolvarea problemelor: Promovează dezvoltarea aptitudinilor copilului în ce privește rezolvarea problemelor. Utilizează întrebări pentru a-l ajuta pe copil să rezolve situațiile-problemă, în loc să i le rezolve chiar el.</p>
<p>Partener în rezolvarea problemelor: Este partenerul părinților pentru soluționarea</p>	<p>Voluntar: Își pune la dispoziție în mod voluntar timpul,</p>

problemelor și îmbunătățirea experienței educaționale a copilului.	energia și resursele pentru a îndeplini nevoile identificate ale școlii/clasei. Respectă stilul de lucru al cadrului didactic în cadrul clasei și urmează recomandările și procedurile stabilite de acesta.
--	--

În concluzie, adaptarea copiilor la intrarea în școală depinde în mare măsură de coerența de cerințe și stiluri educative dintre mediul familial și școlar, dar și de acordarea așteptărilor cu realitatea socială. În această ecuație a educației, părintele este cel care face diferența prin disponibilitatea sa de a-și însoți și susține afectiv copilul pe drumul spre desăvârșire, ușurând trecerea unui prag atât de important în viață și oferindu-i un model pozitiv de integrare.

BIBLIOGRAFIE

- ✓ Ghid metodologic de evaluare a elevilor din clasa pregătitoare, Prof. univ. Dr. Marin Manolescu-coordonator

CINE SUNT EU, CINE EȘTI TU

Prof. Maroiu Manuela
C.S.E.I. „Aurora” Reșița

Copiii sunt copii și trebuie lăsați să se comporte ca atare. Dați-le voie să greșescă, să facă mizerie, să se supere, să fie furioși. Nu te poți aștepta la miracole din partea unui om mare, darămite din partea unui prichindel. Chiar dacă se comportă ciudat uneori, trântesc, aruncă, asta nu înseamnă că sunt răi. Aveți grijă să nu-i pedepsiți pentru fapte minore sau să le puneți niște standarde prea înalte pentru vârsta lor. Cuvinte precum “NU”, “Stai” sau “Stop” sunt folosite de nenumarate ori într-o zi, astfel încât copiii au devenit imuni la ele, mai mult decât atât, adulții sunt transformați în niște tirani neintelegători. Schimbați foaia și în loc să-i spuneți a nu știu câta oară “NU mai mâzgăli pereții”, încercați “Uite o carte de colorat. Am cumpărat-o special pentru tine!” sau “Hai să luăm o coala de hârtie și să colorăm împreună!”

Veți avea un succes garantat!

Nu transformați disciplina și educarea copiilor voștri într-o tabela de scor: cine pierde și cine câștigă. Disciplina trebuie să lase și o porțiță de compromis între voi și copiii voștri. De exemplu, nu trebuie să alegeți voi întotdeauna hainele copilului. Îmbrăcatul trebuie să fie inclus în rândul situațiilor în care cel mic poate decide și singur. Scopul vostru este să-l îmbrăcați, n-ar trebui să vă intereseze cu ce haine. La fel și ce mănâncă la prânz. Il puteți lăsa să aleagă, prezentându-i o paleta (limitată sau nu) de opțiuni. Scopul vostru este să mănânce sănătos și atunci îl lăsați să opteze pentru una din propunerile voastre. Stabiliți-vă niște reguli clare, care nu pot fi negociate, și unele la care să fiți permisivi, astfel încât copilul să simtă că și părerea lui contează.

Din perspectiva Pedagogiei moderne, putem preciza că aceasta are în vedere formarea acelor educatori care să ușureze cunoașterea și să influențeze participarea la instruirea cunoașterii. Relațiile educatoare-copil, copil-copil sunt deschise, bazate pe sprijin reciproc, pe dialog constructiv și pe cooperare. Educatoarele sunt solicitate astăzi să promoveze o învățare participativă, activă și creativă.

Activitățile propuse copiilor în scopul sporirii gradului de implicare activă și creativă în școli, trebuie să asigure:

stimularea gândirii productive,

stimularea gândirii critice,

stimularea gândirii divergente

stimularea libertății de exprimare a cunoștințelor, a gândurilor, a faptelor. În acest sens trebuie proiectate activități care cer spontaneitate și contribuie la independența în gândire și acțiune.

Majoritatea cercetătorilor susțin că nivelul atins de grup depășește pe cel al celui mai inteligent dintre indivizii grupului care utilizează exclusiv mijloace proprii. Deci învățarea prin cooperare la nivel copil-copil este mai eficientă decât învățarea individuală. Sub diverse forme de organizare: grupuri, echipe, perechi, circular, colectiv, aceasta îi ajută pe copii să învețe să fie mai prietenoși, mai sociabili, mai comunicativi și mai toleranți față de ceilalți.

Învățarea prin cooperare este o strategie de instruire structurată, sistematizată, în cadrul căreia grupuri mici de copii lucrează împreună pentru a atinge un țel comun, devenind capabili să aplice și să sintetizeze cunoștințele în moduri variate și complexe, învățând în același timp mai temeinic decât în cadrul lucrului individual.

Învățătoarei îi revine sarcina să participe alături de copii la elaborarea cunoștințelor, să servească drept model în legăturile interpersonale și să încurajeze interacțiunile cooperante dintre copii. Școala modernă promovează învățarea prin cooperare ca formă superioară de interacțiune psihosocială, bazată pe sprijin reciproc, pe toleranță, pe efort susținut din partea tuturor, îndreptat spre același scop. Demersul de realizare a sarcinilor se realizează prin colaborare. Este împărtășită părerea că toți pot oferi alternative valoroase de soluționare a problemei dacă sunt ajutați.

Învățarea prin cooperare ajută copiii să învețe mai profund cultivând relații bazate pe respect reciproc și colaborare constructivă.

Tocmai pentru ca școlarii să interacționeze frecvent unul cu celălalt, a fost concepută desfășurarea activităților pe centre, unde se creează un mediu propice învățării pe grupuri mici de copiii. Astfel, copilul:

- învață activ, acumulând constant noi informații despre lumea înconjurătoare, prin joc;

-este dependent de alții în ceea ce privește dezvoltarea emoțională, cognitivă prin interacțiunile sociale;

Copiii își prezintă propriile gânduri, experiențe, idei. Acest lucru le dă posibilitatea tuturor de a se exprima pe rând, de a comunica subiecte importante din viața lor. Copiii ajung să se cunoască mai bine, să înlăture barierele timidității, iar mesajul lor ajunge la întregul grup. Astfel li se dezvoltă

capacitatea de ascultare. Apoi se ivesc întrebări, comentarii, la care participă cu mare interes pentru a-și împărtăși propriile experiențe. Acest moment al zilei contribuie la o bună socializare între școlari.

Crearea unei ambianțe bine organizate încurajează copiii să exploreze, să aibă inițiative și să creeze.

Fiecare centru de activitate devine un laborator de inițiativă, imaginație și creativitate pentru copii. Materialele pe care le avem la aceste centre îi stimulează și îi provoacă pe copii să-și folosească toate simțurile în timpul jocului, să interacționeze cu colegii, dar și cu educatoarea, în timpul activităților desfășurate pe centre, sau în timpul activităților libere, aceștia nemaifiind inhibați. Prin experimentare, investigare, descoperire proprie, copiii încearcă idei noi, culeg informații. În timpul activităților pe centre există un zumzăit deoarece copiii interacționează în mod spontan cu colegii lor. Comunică între ei, dar și cu adulții, fapt ce duce la dezvoltarea aptitudinilor sociale.

În vederea unei învățări active prin cooperare, am acordat o importanță deosebită strategiei didactice definită prin cei trei M: Metodă-Mijloace-Material; combinate, adaptate și utilizate corect.

Toate aceste elemente asigură eficiența. Metodele pe care le-am folosit pentru ca preșcolarii să lucreze eficient în grup, dezvoltându-și abilități de cooperare și ajutor reciproc sunt: munca în grup, în perechi, în echipă, jocul de rol, jocul didactic, problematizarea, brainstorming-ul, metoda proiectelor, etc.

Metoda învățării pe grupuri mici are la bază principiul întăririi coeziunii grupului de lucru și al creșterii gradului de coeziune între copii. Am utilizat-o pe întreg parcursul activității sau în anumite etape ale acesteia atunci când sarcinile de învățare au putut fi realizate prin cooperare. În organizarea activității pe grupuri mici am ținut seama ca preșcolarii să fie cu nivel de pregătire apropiat, nivel de informații aproximativ egal. În același timp am avut în vedere nivelul dezvoltării intelectuale, al omogenității relative privind particularitățile de vârstă și individuale, capacitatea de învățare.

În acest sens voi exemplifica activitatea matematică prin care copiii și-au reactualizat și consolidat cunoștințele privind numerația în concentrul 1-10. Aceasta a constat în rezolvarea unor sarcini în situații noi. Activitatea menționată am desfășurat-o la mai multe centre de activitate:

Biblioteca - „O felicitare pentru prietenul meu” (să lipească atâtea jetoane-cu imagini de iarnă – cât arată cifra), lucru în perechi;

artă - „Împodobim bradul de Crăciun” (să decupeze lipind apoi ornamentele în brad în funcție deleganda cu cifre și simboluri de de pe masă);

- joc de rol „Zi de sărbătoare” (să modeleze din aluat atâția colăcei, covrigei cât arată cifrele de pe tavă, ar anjând apoi masa de sărbători);

construcții „Orășelul copiilor” (să construiască atâtea elemente cât indică legenda);

În vederea cunoașterii eficienței interacțiunii dintre copii, pe parcursul desfășurării activității am urmărit:

- modul de demarare a activității;
- schimburile de idei între participanți
- luările de cuvânt;
- elaborarea răspunsurilor;
- folosirea timpului de lucru;

Acest gen de activitate a condus la:

- cooperarea în vederea realizării cu ușurință a sarcinilor de grup;
- coordonarea eforturilor individuale pentru atingerea unui scop comun;-acomodarea firească a copiilor la relațiile, normele și comportamentele grupului;
- efectuarea cu ușurință a relaționării sociale;
- educarea trăsăturilor pozitive de voință și caracter.

Metoda învățării prin cooperare poate fi la îndemâna fiecărui cadru didactic, cu condiția ca, încă din etapa de proiectare a activităților, educatoarea să vizeze tematici adecvate și să pună la dispoziția copiilor materiale corespunzătoare. Cooperarea înseamnă înainte de toate un câștig în planul interacțiunii dintre preșcolari generând sentimente de acceptare și simpatie. Departate de a genera conflicte, ea instaurează buna înțelegere, armonia și stimulează comportamentele de facilitare a succesului celorlalți.

Așadar, fiecare relație cu cei din jur este unică, noi fiind individualități unice, și drept urmare trebuie tratate diferențiat. Indiferent de modul în care ne raportăm la o relație: copil

-copil sau adult-copil trebuie să înțelegem faptul că chiar dacă suntem diferiți avem aceleași drepturi și este necesară cooperarea.

BIBLIOGRAFIE

- ✓ Fluieraș, Vasile, *Teoria Și Practica Învățării Prin Cooperare*, Editura Casa Cărții De Știință, Cluj-Napoca, 2005.

- ✓ Kirsten A. Hansen, Roxane K. Kaufman, Kate Burke Wals, *Crearea Claselor Orientate După Necesitățile Copilului.*
- ✓ Kurtis S. Meredith, Steele L. Jeannie, Temple Charles, *Învățarea Prin Colaborare, School Team Innovator, Londra, 1999.*

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN VIAȚA COPIILOR

Prof. înv. primar Pețenchia Maria Cristina

Prof. înv. primar Sabău Maria Cristina

Școala Gimnazială Săcălaz-structura Beregsău Mare

Loc.Beregsău Mare, jud. Timiș

Educația copiilor nu este responsabilitatea exclusivă a școlii; părinții joacă un rol esențial în dezvoltarea academică și personală a copiilor lor. Implicarea activă a părinților în viața școlară a elevilor este deosebit de importantă, având un impact semnificativ asupra performanțelor școlare și a dezvoltării generale a copiilor.

Părinții ar trebui să fie parteneri activi în procesul educațional al copiilor lor. Comunicarea deschisă și regulată între părinți și învățători este esențială pentru a monitoriza progresul elevului. Participarea la ședințe cu părinții, discuții individuale și feedback constant ajută la înțelegerea nevoilor și potențialului copilului.

Părinții pot juca un rol crucial în dezvoltarea abilităților de învățare ale copiilor lor. Aceasta poate include stabilirea unui mediu de învățare stimulatив acasă, susținerea în efectuarea temelor, lectură împreună și participarea activă la proiecte școlare. Aceste activități consolidează învățarea și dezvoltă un sentiment de încredere și independență la elev.

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegerea nevoii care a creat acea situație.

Implicarea familiei în viața copilului este un aspect crucial pentru dezvoltarea sănătoasă și echilibrată a acestuia. Familia reprezintă primul și cel mai important mediu în care copilul își formează personalitatea, învață despre lume și își dezvoltă abilitățile sociale, emoționale și cognitive. Implicarea și susținerea părinților sau a membrilor familiei în viața copilului au un impact profund și de lungă durată asupra creșterii și evoluției acestuia.

Prezența părinților la evenimente școlare și activități extracurriculare creează o legătură pozitivă între casă și școală. Implicarea în excursii școlare, spectacole, concursuri și evenimente

sportive nu numai că sprijină dezvoltarea socială a copiilor, ci și demonstrează sprijinul părinților pentru educația lor.

Părinții sunt primii profesori ai copiilor și au o influență majoră asupra modului în care aceștia își dezvoltă abilitățile de învățare, valorile și atitudinile față de învățare. Implicarea părinților în educația copilului poate însemna sprijinirea în activitățile școlare, implicarea în activități extracurriculare și promovarea unui mediu propice în care să fie încurajată curiozitatea și învățarea continuă.

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate.

Cercetările au demonstrat, că părinții au stiluri diferite de educație a copilului: mamele tind mai mult spre precauție, ele încurajează securitatea, echitatea; simplifică mesajele și vorbesc la nivelul copilului; pun accent pe îngrijirea copilului, pe simpatie, grijă și ajutor bazat pe relații și percep lumea din jur în raport cu copiii lor. Tații se exprimă mai sumar, direct și la obiect; adeseori încurajează copiii să încerce, să testeze lucrurile; încurajează independența, concurența, pun accent pe dreptate și îndatoriri bazate pe reguli; tind să se joace cu copiii și să perceapă copiii lor în raport cu lumea din jur. Un lucru este cert, că ambele abordări sunt necesare pentru maturizarea copilului.

În era tehnologiei, monitorizarea timpului petrecut de copii în fața ecranelor este esențială. Părinții pot colabora cu școala pentru a stabili limite clare și pentru a promova utilizarea responsabilă a tehnologiei în scopuri educative.

Implicarea părinților în educația morală și etică a copiilor este la fel de importantă ca și cea academică. Părinții pot să promoveze valorile pozitive și să ofere exemple de comportament etic, contribuind astfel la formarea unor indivizi responsabili și conștienți de importanța respectului față de ceilalți.

Familia reprezintă un pilon fundamental în viața fiecărui copil. Acest cadru oferă un mediu esențial pentru dezvoltarea armonioasă și echilibrată a micuților, având un impact semnificativ asupra formării personalității și evoluției lor pe toate planurile. Implicarea activă a familiei în viața copilului acoperă multiple aspecte, începând de la educație și sănătate și până la dezvoltarea emoțională și modelarea comportamentului.

Familia are responsabilitatea de a asigura o bază solidă pentru sănătatea și bunăstarea copilului. Astfel, asigurarea unei alimentații sănătoase, promovarea exercițiilor fizice și îngrijirea sănătății fizice

și mentale sunt aspecte deosebit de importante. O familie implicată în acest sens este conștientă de importanța unui echilibru între activitatea fizică, odihnă și alimentație corespunzătoare, contribuind astfel la dezvoltarea unei stări de sănătate optimă pentru copil.

Relațiile din cadrul familiei joacă un rol esențial în dezvoltarea emoțională a copilului. Prin oferirea unui mediu sigur și de încredere, familia contribuie la dezvoltarea stimei de sine a copilului și la învățarea abilităților sociale și emoționale necesare pentru a interacționa pozitiv cu ceilalți.

Comunicarea este un element cheie în implicarea familială. O comunicare deschisă, sinceră și empatică în cadrul familiei creează un mediu în care copilul se simte înțeles și apreciat. Ascultarea activă și încurajarea copilului să împărtășească gândurile, sentimentele și temerile sale contribuie la crearea unei relații de încredere și sprijin între membrii familiei.

Părinții și ceilalți membri ai familiei sunt modele pentru comportamentul și valorile pe care copiii le vor învăța și le vor adopta. Implicarea activă a familiei în modelarea unor comportamente pozitive și a unor valori sănătoase este esențială pentru formarea personalității și caracterului copilului.

Părinții trebuie să fie parteneri activi în educația copiilor lor. Implicarea lor în activități precum lecturile acasă, temele, proiectele școlare și evenimentele școlare consolidează învățarea și sprijină dezvoltarea abilităților academice și sociale ale copiilor.

Participarea familiei în tot ceea ce face copilul este un proces continuu și dinamic, care necesită atenție, dedicare și angajament. Atunci când părinții și membrii familiei sunt implicați și sprijină activitatea și dezvoltarea copilului, acesta are mai multe șanse să se dezvolte armonios și să aibă succes pe multiple planuri în viață.

Membrii familiei dau copilului primele noțiuni în ceea ce privește rolurile în cadrul societății. Atât mama cât și tatăl, prin rolurile lor în aceasta lume, oferă copilului un model referitor la ce înseamnă aceasta și cum anume se trăiește aceasta. Familia este primul și cel mai vital instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul sau social și fizic. Sub aspect educativ, această funcție a familiei operează în două direcții capitale: socializarea și individualizarea copilului. Familia orientează integrarea lui socială, precum și trebuința lui de a se autodefini, de a se constitui ca personalitate unică și autonomă, armonizată cu viața și interesele societății.

Un rol deosebit de important al familiei se referă la atmosfera familială în care copilul se dezvoltă. Cei mici învață mai degrabă din comportamentele observate zi de zi de la părinți, decât din vorbele pe care aceștia le spun.

De asemenea, copilul va extinde imaginea sistemului familial din care face parte și asupra mediului

social în care se va dezvolta. Astfel, copilul poate crește cu imaginea unui mediu social instabil, ce îl va determina să fie nesigur pe sine și să aibă dificultăți de relaționare.

Educația reprezintă un domeniu crucial în care familia exercită o influență puternică. Părinții sunt primii mentori ai copiilor lor, oferindu-le nu doar cunoștințe, ci și valori și principii de viață. Implicarea lor în educația școlară, însoțirea copilului în parcursul său educațional și susținerea în activitățile extracurriculare sunt doar câteva modalități prin care familia poate contribui la succesul și dezvoltarea copilului.

Dezvoltarea emoțională și socială a copilului este, de asemenea, modelată în mod substanțial de interacțiunile și relațiile din cadrul familiei. O atmosferă de susținere și înțelegere, bazată pe comunicare deschisă și acceptare, poate contribui semnificativ la dezvoltarea unei stime de sine sănătoase și a abilităților sociale ale copilului. Prin implicare activă în viața copilului, părinții pot oferi sprijin emoțional, învățându-i pe cei mici să gestioneze emoțiile și să interacționeze constructiv cu ceilalți.

Implicarea activă a familiei în viața copilului este un proces complex și continuu, care necesită dedicare și angajament constant. Atunci când membrii familiei sunt implicați și oferă suport în creșterea și dezvoltarea copilului, acesta are mai multe șanse să devină un adult echilibrat, responsabil și împlinit, pregătit pentru provocările vieții. Astfel, importanța și influența pozitivă a implicării familiei în viața copilului nu pot fi subestimate.

Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească, să creadă și să sacrifice; aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă.

BIBLIOGRAFIE

- ✓ Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
- ✓ Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004
- ✓ Robu, Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008

„PĂRINȚII, PROFESOR PENTRU O ZI”

Prof. Vasile Gabriela

Școala Gimnazială Cristian

Loc. Cristian, Jud. Brașov

Rolul profesorilor și al părinților în educația copiilor este complementar și esențial pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică.

Acest proiect li se adresează în egală măsură părinților, copiilor și învățătorilor. Consider că rata învățării crește și se menține ridicată în situațiile în care părinții se implică în sprijinirea copiilor prin diverse activități acasă și la școală. Părinții vor aprecia mai bine abilitățile și aptitudinile copiilor, problemele și posibilitățile de rezolvare a acestora în procesul învățării. Prin activitatea de parteneriat cu părinții ne asigurăm un sprijin în propria activitate. Învățându-i pe părinți să se implice în dezvoltarea copiilor lor, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți, școală și copii. Prin cooperarea reală și comunicarea cu părinții, școala pune bazele unei unități de decizie și de acțiune între cei trei factori. De asemenea, activitățile cu părinții duc la rezolvarea situațiilor problemă, a conflictelor posibile și a situațiilor de risc în dezvoltarea copilului.

Mi-am dorit să implic cât mai mult părinții în activitățile clasei și am încercat această nouă abordare fiind ultimul an de învățământ primar, și totodată ultimul an în care elevii vor fi doar cu învățătorul, am dorit să facilitez crearea unei strânse legături între copii și părinți. Aș dori să fie ei în locul meu, pentru o oră, să-și dea frâu liber imaginației, să călătorească în minunata lume a copilărie unde totul este posibil. Astfel, încrederea lor în ei și stima de sine a copiilor crește. Vor avea ocazia să-mi țină locul pentru o oră. Părinții clasei au fost implicați și în activitățile copiilor atunci când s-au făcut ore online, acum sunt „profesorii” copiilor lor în fiecare zi prin sprijinul oferit atunci când ei se întorc de la școală pregătind activități frumoase pentru aceștia. Experiența de viață a părinților vor aduce un plus în dezvoltarea copiilor. În cadrul acestei activități aș dori să trecem pentru o oră de la tehnologia atât de mult agreată de copii, la activitățile care au pus baza educației cu ani în urmă, organizând o șezătoare tradițională. Cuvântul „șezătoare” a fost ceva magic pentru copii, ei nu au avut ocazia să audă sau să vadă o astfel de activitate, motiv pentru care am considerat că împreună cu părinții vom aduce elevii spre cunoașterea tradițiilor din zona noastră.

Scopul activității

Cultivarea și dezvoltarea parteneriatului dintre familie și școală, implicarea părinților în viața școlii, astfel încât să devină parteneri activi în educația copiilor și crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de părinți în educarea copilului.

Obiectivele educaționale ale activității

- Dezvoltarea abilităților de a interacționa și empatiza cu propriul copil și cu nevoile acestuia.
- Stabilirea și identificarea rolului familiei în relația părinte-copil; școală-familie.
- Dezvoltarea capacității decizionale în ceea ce privește creșterea, dezvoltarea, educarea și orientarea școlară/ profesională a copilului.
- Crearea unui ambient nou și plăcut în școală prin activități comune cu părintii, venit în sprijinul relaționării cât mai eficiente cu propriul copil.
- Formarea și dezvoltarea unei culturi organizaționale bazate pe încredere, deschidere și toleranță.

Relevanța activității

Cred că cel mai important lucru pe care l-am făcut pentru copiii mei este să le aduc părinții într-un alt cadru și o altă dimensiune înafară de cea cunoscută de ei, adică spațiul școlar. Încrederea în ei, stima de sine, mândria, nu au făcut alceva decât să îi facă mai dornici de cunoaștere, de învățare, de stimulare în a își depăși propriile forțe și puteri. Am observat o altfel de dorință de a-și depăși condiția, au fost mult mai atenți, cei timizi și-au învins oarecum teama de necunoscut. Au fost mult mai deschiși și mult mai implicați în sarcinile propuse la școală. Am observat că acum pot să vorbească liberi, fără a le fi teamă că greșesc, deci au mai multă încredere în ei. Avându-i aproape pe părinți, observ legătura pe care aceștia o au cu școala. Am pregătit materialele necesare pentru desfășurarea activității.

Anul acesta am avut o situație mai „specială”, astfel că avem trei noi colegi în clasă. Trei fete care acum fac parte din clasa noastră și care spre marea mea bucurie s-au integrat foarte bine și au fost primite în cel mai frumos mod de către ceilalți elevi. De aici a pornit cumva ideea mea, să am pentru o oră parinții și copiii acestora împreună, pentru a avea ocazia să se cunoască reciproc.

Pot să spun că a fost o activitate care a surprins plăcut pe toată lumea, chiar și eu am fost surprinsă cât de bine a prins această experiență inedită. Părinți și copii împreună, imaginea cea mai plăcută care mi-a fost dat să o văd. Fiecare plini de emoții și fiecare voia să nu dezamăgească pe celălalt. Copiii voiau să-și facă activitatea impecabil, iar părinții au fost luați prin surprindere atunci

când i-am rugat să fie alături de noi și să coasă semne de carte pentru copiii lor, că doar, nu-i așa, noi suntem la șezătoare.și toată lumea a participat la aceasta activitate.

Copiii văzând ca părinții lucrează pentru ei, au început să-și spună culoarea preferată pentru semnul de carte și au început dezbaterile pentru cartea ce va fi cumpărată special pentru acest semn de carte.

Pe tot parcursul acestei activități, părinții au avut ocazia să observe comportamentul copiilor lor. La început totul a decurs încet, cu pași timizi, era pentru prima dată când se aflau împreună părinți și copii, dar în cele din urmă copiii și-au intrat în rutina lor zilnică, au început să comunice din ce în ce mai mult, gălăgios, mai gălăgios, eu fiind la acel moment „doar observator”, am lăsat ca fiecare să-ți desfășoare activitatea mai departe.Nu mică mi-a fost mirarea când părinții au văzut că situația le scapă de sub control și nimeni nu mai asculta de nimeni.

Părintele dorește tot ce este mai bun pentru copilul lui. El socotește că toți copiii pot învăța și elementul principal este realizarea pe care o are acasă și la școală. Oricare ar fi așteptările, principalul este încrederea. Sunt dificultăți și de ordin material, de timp, pentru a atinge un obiectiv oarecare. Aceste dificultăți pot apărea din păreri diferite privind responsabilitatea statului sau a părintelui cu referire la educația copilului. Ele au un mare impact asupra rezultatelor școlare. Aceste dificultăți de asemenea pot dăuna și randamentului pedagogic al cadrelor didactice, pot influența atât subiectiv sau obiectiv lucrul de zi cu zi.

Pentru ca să nu se ajungă la asemenea dificultăți, este de dorit ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt chemați la ședințe, mese rotunde sau când de acum comportamentul copilului lasă de dorit, sau atunci când copiii se confruntă cu anumite probleme.

Părinții trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii: serbări; festivități, concursuri, spectacole.

Pentru a facilita comunicarea dintre familie și școală, cadrul didactic poate comunica prin e-mail, în cazul în care are calculatorul conectat la internet. O educație bună este o educație cu părinte, cu învățător pentru copil.

Motivația copilului începe de la motivația părintelui pentru parteneriat. Numai atunci când împreună cu familia copilului formăm o echipă, numai atunci micul școlar va trece ușor peste barierele de învățare.

BIBLIOGRAFIE

- Cucuș C. Pedagogie

ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎMPREUNĂ

Prof. înv. primar Simion Didina Georgiana

Școala Gimnazială Mircea Vodă

Loc. Mircea Vodă, jud. Brăila

Într-o societate care evoluează sub imperativul schimbărilor permanente în toate domeniile, care solicită individului abilități de adaptare rapidă la situații noi, educația trebuie să răspundă în primul rând nevoilor individuale, asigurând în același timp șansele de integrare și dezvoltare socială personală. Una dintre pârgiile de intervenție care acționează la nivelul educației primare și care pot susține acest deziderat, este dezvoltarea unei relații parteneriale școală-familie, definită printr-o comunicare reală, constructivă în interesul copilului.

Practica participării părinților la educația elevului în mediul familial și unitatea de învățământ, se dovedește a fi focalizată preponderent pe elemente de asigurare a securității personale, a stării de sănătate, pe satisfacerea trebuințelor primare, fiind mai puțin orientate spre implicarea în educația copilului.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală-familie enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele: 1. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor; 2. învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte a educației se petrecându-se în afara școlii; 3. cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala; 4. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat, care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de

colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață. În școala noastră ne bazăm pe sprijinul părinților și desfășurăm o sumedenie de activități în parteneriat cu aceștia: una dintre aceste activități s-a numit „Pumnul nu te face mare”, o activitate prin care am urmărit combaterea violenței în școala noastră. Am avut ca invitați reprezentanți ai Poliției locale, care le-au vorbit atât micilor școlari, cât și părinților despre importanța menținerii liniștii atât în familie, cât și în societatea în care trăim. Tot în parteneriat cu familia și de această dată și cu comunitatea locală am desfășurat activități de 1 Decembrie, prin care am evidențiat patriotismul elevilor noștri care, deși provin din mediul rural, își poartă cu mândrie numele și își cinstesc an de an Ziua Națională a României.

După John Dewey, „educația este un proces al vieții, și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia lui, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă”.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc în primul rând în condițiile interacțiunii cu mediul social. Învățătorul este și va rămâne „izvorul viu” al unei vieți deloc ușoare, cu multe „cărări întortocheate”, pe care are misiunea de a-i conduce pe copii spre „ținta reușitei”.

Dacă nu se intervine printr-un program de consiliere a părinților, de informare privind modalitățile concrete prin care pot participa la educația copilului, sarcina formării și educării acestuia căzând numai în responsabilitatea școlii, aceasta nu-și va putea atinge scopurile educaționale, la standardele propuse, indiferent de calitatea serviciilor educaționale oferite. Astfel, an de an realizez un parteneriat de colaborare cu familia, îmi stabilesc de la început temele pe care le voi dezbate împreună cu ei, le prezint informații esențiale despre creșterea randamentului școlar, iar ei la rândul lor din experiența de părinți a unor copii mai mari, vin cu sugestii, completări.

De fiecare dată pornesc de la discuții ample despre mediul familial, care sprijină procesul de învățare al elevului, în funcție de vârsta acestuia. La aceste lectorate trebuie să ascultăm cu atenție părinții, să ne asigurăm că se implică activ în discuții, iar ei trebuie să simtă că îi tratez pe toți cu mult respect. Aceste activități trebuie pregătite din timp, trebuie să creez un mediu de încredere, în care ei să se simtă în siguranță. Îi invit să spună cum procedează cu proprii copii, astfel încât să le pot oferi sfaturi, idei cât mai specifice pentru cum ar mai putea proceda.

Un impact foarte mare asupra părinților îl au și oferirea unor filmulețe scurte, din care părinții pot învăța despre bune practici. Trebuie să accentuăm contribuția pe care ambii părinți o pot aduce la dezvoltarea copilului lor.

Pentru adoptarea unei forme de comunicare eficientă avem stabilite și întâlniri cu fiecare părinte, față în față de două ori pe an sau de fiecare dată când apare o problemă. La începutul anului școlar le oferim informații clare părinților despre programul școlii, despre programa școlară a noului an, despre modalitățile în care se pot implica în viața școlii. Integrarea tuturor părinților în grupul clasei este esențial pentru transmiterea unui mesaj comun tuturor părinților într-un interval de timp mai scurt.

La începutul fiecărui an școlar vom pune accent pe oferirea de informații și idei practice pentru familii, despre cum putem ajuta elevii la rezolvarea temelor pentru acasă și la alte activități legate de învățare. Informăm părinții despre abilitățile pe care școala le urmărește pe parcursul procesului de dezvoltare al elevilor, precum punctualitatea, ascultarea activă, colaborarea și exemplificarea clară a acestora pentru ca părinții să înțeleagă cum pot să le exerseze și acasă. Implicăm părinții în alegerea opționalului la clasă, ne consultăm în stabilirea programului pentru săptămâna „Școala altfel” , dar și pentru „Săptămâna verde”.

De fiecare dată alegem un reprezentant al părinților prin supunere la vot și informarea asupra formelor de reprezentare.

Pentru dezvoltarea abilităților de citire la elevii clasei I, am încheiat un acord de parteneriat cu biblioteca comunală, unde mergem săptămânal să închiriem cărți de citit, deoarece nu toți copiii au o bibliotecă acasă, iar unii dintre ei citesc doar dacă le spune doamna învățătoare. Fiind la început de drum, nu uităm să-i recompensăm pentru munca depusă. Ei sunt încântați de deplasarea într-un alt loc, fapt ce îi ajută să se relaxeze. Astfel, micii învățăcei citesc cu drag pentru a demonstra bibliotecarei progresul făcut, dorind să se afirme pe această cale și colegilor de clasă.

Modul de implicare a părinților în procesul de învățare se poate observa din rezultatele școlare ale copilului. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului și să-l ajute la învățatură atunci când acesta are nevoie. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Dacă vor acorda la început o atenție sporită asupra formării unui program de învățare pentru tânărul elev, mai târziu se vor limita doar la controlarea temei de acasă și a carnetului de note.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, decența în vorbire și în atitudine, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate.

Toate acestea reprezintă, de fapt, ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

În relația școală – familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantajele personale.

Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Experiența dovedește că, o atmosferă destinsă între agenții educaționali, facilitează învățarea.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Bran -Pescaru, A., Parteneriat în educație : familie-școală Editura Aramis, București, 2004
- ✓ Golu , Mihai, Bazele psihologiei generale, Editura Universitară, București, 2002
- ✓ Popescu, M., Implicarea comunității în procesul de educație, Centrul Educația 2000+,Editura Corint, București, 2000
- ✓ Stoian, M., Abecedarul părinților, Editura științifică, București, 1967

SERBARE FINAL DE CLASA A III-A

Prof. înv. primar Iuliana Alina Ciobotaru,
Școala Gimnazială. „Mihai Eminescu”, Brăila

- Acum când cel de-al treilea an s-a dus,
Ca soarele către apus,
Pe când ne înălțăm c-o treaptă
Vă sărutăm mâna cea dreaptă
Și vă aducem Doamna noastră,
Tot cerul într-o floare-albastră.
C: Pentru grija dumneavoastră....
- Să fii copil e-un lucru serios
Nimic pe lume nu-i mai frumos
Nici un minut nu stai pe loc
Poți să zâmbești și ai noroc
Când ești copil viața-i un joc.
Ziua-i parcă mai senină
Pe cer parcă-i mai mult soare
Trece primăvara lină
Printre cântece și flori.
Vântule ce zbori în zare,
Pașii către ape du-mi-i,
Azi e zi de sărbătoare
Pentru toți copiii lumii.
C: Lumea copiilor....
Anotimpuri, zboruri fermecate
Ce rotiți cu vremea-n calendar
Voi ne-aduceți darurile toate
În panere de mărgăritar!
Toamnă, tu Crăiasă a naturii,

Inima ne-ndrepti spre frumuseți
Căci pe frunza galbenă-a pădurii,
Cânturi despre roade ne înveți.
Tu, Iarnă, plină de colinde
Care vin pe aripi de ninsori,
Stea ne ești, pe bradul ce se-aprinde
Încărcat de mere și de sori.
Primăvară, tu, pahar de rouă,
Cât vom fi copii te vom cânta,
Fiindcă tu, cu brațele-amândouă
Vieții noastre, dai suflarea ta.
Vară aurie ca o rază
Tu ești fruct al soarelui din noi
Că din calda țării-amiază,
Bucurii ne dăruie în șuvoi.
C: Vine vara....
Pentru astăzi prichindeii,
Pentru ziua voastră mare,
Vreau să aibă, dragi copii
Ce-și dorește fiecare.
Să găsiți la orice pas
Munți întregi de înghețată,
Apa râului vecin
Curgă numai frișcă, toată.
C: Copilărie.....
Papagali, pisici, căței,

Șotii facă-vă ca-n snoave
Și în parc, în loc de bănci,
Să găsiți doar tobogane.
Voie bună vă doresc
Râdeți plini de sănătate
Căci atunci când râdeți voi
Sunt mai luminoase toate.
C: Voi copii.....
Stă în anotimpul vara
Este veselă, iubită,
De cu zori și până seara
Este neasemuită.
Ține cam trei luni de zile,
I se spune și ”cea mare”
Carte e, cu multe file
Să se schimbe e în stare.
Dar atenție mărită!

Ei nu-i place numai jocul,
Sport, lectura e iubită,
Ca și munca în tot locul.
Spuneți, cine-i fata asta
Care-atâtea e în stare,
Hai ghicește-acum și basta!
Este....e....Vacanța mare!
Printre dealuri și vâlcele
Pe potecile cu stele
Printre ramuri, printre flori
Printre bănci și calamari
Zboară vestea și s-aude
Că-ntr-un loc, pe nu știu unde
O persoană de onoare
A găsit Vacanța mare!
C: Vine iar vacanța.....

EXEMPLU DE BUNĂ PRACTICĂ – WORKSHOP PE TEMA RESPONSABILITĂȚILOR LA VÂRSTA COPILĂRIEI

Prof. Ivanovici Cristina

Prof. Crețu Georgel

Școala Gimnazială Nr. 27 „Anatol Ghermanschi”

Brașov

Responsabilitatea reprezintă capacitatea de a-ți asuma consecințele propriilor acțiuni și decizii căutând binele propriu și al celorlalți.

Studii de lungă durată referitoare la sarcinile și responsabilitățile copilului în familie au arătat că acestea au o influență pozitivă asupra sănătății mentale și a succesului profesional al viitorului adult.

Copilul este de mic înclinat spre a oferi ajutor. Soluția pentru a-l implica și în activități casnice familiale este ca abordarea sarcinilor să se învârtă în jurul conceptului de „noi”, „familie” și „împreună”. A împărți sarcinile pe principiul „asta faci tu” și „asta fac eu” nu pare să dea rezultate prea bune. Copilul răspunde mai bine atunci când responsabilitățile sunt privite ca activități familiale colective. El va înțelege că e normal ca fiecare să facă ceva pentru ceilalți și pentru sine.

O activitate de grup, în care familia se implică cu toți membrii ei, îl face pe cel mic să fie mult mai dispus să depună efort. El simte că face parte dintr-o echipă în care fiecare are propria contribuție. Pornind de la aceste considerente am considerat că în cadrul întâlnirilor cu părinții putem desfășura un workshop cu TEMA:

RESPONSABILITĂȚI LA VÂRSTA COPILĂRIEI?

Vă prezentăm un exemplu de bună practică drept un posibil demers al activităților viitoare!

1. PROBLEMA:

Copilul trebuie să înțeleagă că fiecare membru al familiei are un rol bine stabilit, iar el, ca membru al familiei, nu face excepție. Este bine ca cel mic să-și vadă părinții desfășurând activități diverse, care nu încurajază discriminarea de gen sau vârstă. Copilul are nevoie să vadă că responsabilitățile nu sunt atribuite în funcție de gen sau vârstă, ci după capacitatea fiecăruia de a finaliza o anumită sarcină.

2. SCOPUL:

Educarea participanților în ceea ce privește atribuirea unor responsabilități propriilor copii în scopul obținerii unor rezultate benefice pentru toți membrii familiei.

3. OBIECTIVELE:

- O.1. Să prezinte responsabilitățile personale în cadrul familiei;
- O.2. Să alcătuiască algoritmul de dezvoltare a simțului responsabilității la proprii copii;
- O.3. Să realizeze necesitatea unei bune responsabilizări ;
- O.4. Să dezvolte deprinderile de dezbateră, dialog și abilitățile de interrelaționare specifice muncii în echipă;
- O.5. Să își perfecționeze competențele socio-comunicaționale în vederea unei comunicări interpersonale eficiente;
- O.6. Să lucreze eficient în echipă.

4. TIMPUL: 2 ORE

5. DESFĂȘURAREA WORKSHOP-ULUI:

5.1. Activitatea de spargere a gheții- „Bingo”

Fiecare părinte va primi câte o fișă pentru activitatea „Bingo”.

La 6- 7 ani, aveam de îndeplinit următoarele sarcini:		
să spăl vesela	să spăl încălțăminte de tuturi din familie	să aduc lemne de foc
să fac ordine în casă	să hrănesc animalele de pe lângă casă	să mătur prin curte
să pasc vitele	să-mi ajut sora/fratele să facă ordine la jucării	doar să-mi pregătesc temele
să-mi aduc acasă sora/fratele de la grădiniță	să-mi spăl mici obiecte de îmbrăcăminte	nu aveam nicio responsabilitate

Sarcina: Părinții se vor deplasa prin sală timp de 7-10 minute pentru a comunica și a completa tabelul primit. Persoana care va reuși prima să completeze tabelul, înscriind în fiecare rubrică (o singură dată) numele persoanei care a confirmat cele scrise în tabel, va striga „Bingo”.

Activitatea va lua sfârșit fie la expirarea timpului preconizat, fie când majoritatea părinților au completat tabelul.

La finele activității, părinții:

-vor comunica ce au aflat în cadrul activității despre doamna.../domnul...

-vor numi cine dintre părinți în copilărie spăla des vesela...

-vor determina cine avea cea mai mare responsabilitate (dezbateri)

-își vor aminti de reacțiile pe care le aveau la 6-7 ani în momentul în care trebuiau să își împartă timpul și pentru responsabilități

-vor menționa cât de utile au fost activitățile din copilărie în formarea lor ca personalitate.

5.2. Asociații libere. Ce înțelegem prin „responsabilitate”?

Fiecare părinte va primi câte 2 foi mici unde va nota cuvintele pe care le asociază cu termenul „responsabilitate”. Aceste cuvinte trebuie să fie primele care le vin în minte.

Pe flipchart este scris cuvântul-cheie „responsabilitate”. Fiecare părinte scrie/lipește cuvintele de pe fișe, relevând legătura dintre aceste cuvinte și termenul-cheie sau dintre cuvintele scrise de el și cuvintele propuse deja de către ceilalți părinți, formând astfel lanțuri asociative.

La final, li se poate propune părinților să definească individual sau în perechi termenul „responsabilitate”, utilizând cuvinte din activitatea precedentă. Se vor asculta toți doritorii. Formatorul le poate propune și alte definiții ale acestui termen, spre exemplu: „Responsabilitate- 1.atitudine conștientă, responsabilă față de obligațiile sociale (civice, etice, juridice, profesionale, familiale etc.); obligația de a efectua un lucru, de a răspunde, de a da socoteală de ceva, de a accepta și suporta consecințe; 2. funcție, sarcină de responsabil pe care și-o asumă cineva. (Dicționar enciclopedic, 2003)

5.3. Dezbateri în grupuri mici

Părinții se reorganizează în 3 sau 6 grupuri (în funcție de numărul de părinți). Fiecare grup va primi câte o sarcină de lucru.

Grupul I / IV

Sarcina: Scrieți care este, după părerea dumneavoastră, cea mai indicată vârstă pentru formarea responsabilității la copil și care ar fi primii pași în această direcție.

Grupul II / V

Sarcina: Întocmiți o listă de responsabilități posibile pentru copiii de 6-7 ani: la domiciliu, la școală / în clasă.

Grupul III / VI

Sarcina: Ce dificultăți pot apărea în cadrul procesului de formare și dezvoltare a simțului responsabilității la copiii de 6-7 ani. Cum am putea evita sau înlătura aceste dificultăți?

În timpul prezentărilor pot apărea divergențe de opinii și idei. Se va face apel la experiența de viață a părinților (ce simțeau ei într-un moment asemănător?; cum acționau părinții lor în asemenea situații?; ce ar modifica ei în acest comportament din postura de părinte?). pentru completare se poate apela la un material- suport:

O invitație la responsabilitate

Fiecare dintre noi știe ce drepturi are, dar sunt mult mai puțini cei care depun efort pentru a cunoaște care le sunt obligațiile. De multe ori, oamenii știu mai bine ce trebuie să facă cei din jur, fără a se îngriji să afle ce se cere de la persoana sa.

Unii părinți consideră că tot ce se cere de la ei este doar dragostea față de copilul lor. Pentru a o demonstra ei încearcă să câștige respectul acestuia prin cadouri. Sau cred că îl pot sensibiliza ori motiva prin condiționări de tipul „dacă.....atunci....”. există și părinți care cred că un ton ridicat sau un gest brutal pot soluționa problemele.

Educația cere mult timp și răbdare, pe care fiecare părinte trebuie să le găsească pentru propriul copil. Acțiunile agresive nu sunt o soluție. Riscul este acela de a spori agresivitatea copilului sau de a-i crea frustrări sau temeri. Dacă vă doriți un copil bine crescut, trebuie investit în el mult timp și răbdare. Copiii sunt atenți la ceea ce fac părinții și reproduc întocmai ce fac aceștia. Sfatul este să nu faceți din copii ceea ce nu ați reușit dumneavoastră să deveniți.

Dacă nu vreți ca el să facă anumite lucruri, nu i le interziceți pur și simplu, ci încercați să-i explicați de ce nu poate sau nu e bine să facă aceste lucruri. Atenționat asupra consecințelor acestor fapte, copilul va înțelege.

Calea de a educa copii buni este aceea de a deveni părinți buni.

Sfaturi utile pentru părinți:

Foarte puține lucruri sunt create și perfecționate în același timp!

Atunci când atribuim unui copil o responsabilitate, trebuie să ne gândim ca sarcina pe care i-o încredințăm să fie suficient de simplă, încât să o poată îndeplini, fără a-l suprasolicita și, în același timp, să fie suficient de dificilă încât să-l determine pe copil să-și folosească deprinderile, cunoștințele, imaginația pentru a o putea îndeplini.

Să se ofere copiilor posibilitatea de a alege dintr-o listă de responsabilități pe care și le poate asuma. Această listă trebuie întocmită într-un „consiliu de familie“ și trebuie să conțină nu numai sarcini pentru copii, ci și pentru ceilalți membri ai familiei;

Să se schimbe o parte dintre sarcinile atribuite, săptămânal sau lunar, pentru ca ele să nu devină plictisitoare. Dacă timp de o lună copilul a avut responsabilitatea de a șterge praful în camera lui, în săptămâna viitoare ar putea îngriji plantele sau să așeze încălțăminte;

Să încadreze responsabilitățile într-un program zilnic pentru o bună dozare a timpului;

Să se îngăduie copiilor să îndeplinească acele sarcini care îi provoacă, astfel încât ei să aibă multe ocazii de mulțumire și satisfacție personală, chiar dacă știm că rezultatele nu vor fi tocmai cele așteptate;

Să apreciem orice lucru bine făcut: „Ce frumos ai așezat cărțile! Mă bucur foarte mult că ai făcut ordine fără să-ți amintesc. Ești un copil grozav!”;

Când este vorba de criticat este mai bine dacă suntem mai zgârșiți. Este important să fie făcută mai întâi o apreciere pozitivă: („Ți-ai așezat repede uniforma pe umeras, dar nu ar fi rău să fii mai atent la modul în care faci această operațiune!”).

(Carauș, Lungu, 2008)

5.4. Autoevaluare

Spre finele ședinței se va propune părinților să reflecteze asupra celor discutate și să formuleze 1-2 obiective ce ar contribui la formarea și dezvoltarea responsabilității la propriul copil.

Fiecare părinte va primi un tabel pe care îl va lua acasă și-l va completa, urmând să îl restituie la următoarea întâlnire sau peste o perioadă stabilită de comun acord. Se vor comunica cele scrise, opinii, dificultăți întâmpinate.

Tabel:

Calea spre responsabilitatea copilului meu

<i>Ce vreau să obțin?</i>	<i>Timpul preconizat</i>	<i>Ce voi face?</i>	<i>Cum voi constata că obiectivul a fost atins?</i>
<i>Ce mi-a reușit?</i>			

5.5. Jurnalul reflexiv

Părinții sunt rugați să completeze un jurnal după fiecare întâlnire. Acesta se constituie din răspunsurile la trei întrebări:

„- Cum m-am simțit astăzi?”

„- La ce voi fi mai atent (ă) de azi înainte?”

„- Ce slăbiciuni am identificat la mine pe parcursul întâlnirii?”

În loc de concluzii, vă lăsăm câteva gânduri sugestive:

„Nu ce faci tu pentru copilul tău, ci ce l-ai învățat pe el să facă pentru el, asta îl va ajuta să fie un om împlinit.” (Ann Landers)

„Nu prea multă dragoste răsfăță un copil, ci prea puțină disciplină” (Gaveo)

„Scopul educației este de a ne învăța copiii cum să se descurce fără noi.” (E. Leguwe)

„Rolul adultului este să îl învețe cu dragoste pe copil ce înseamnă limitele, altfel îl va învăța viața, dar fără dragoste...” (Paul Polk Lillard)

„Copiii trebuie creșcuți pentru ei, nu pentru părinți” (Nicolae Iorga)

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu, G.; Alecu, G.; Badea, D., (1997), *Educația părinților- Strategii și programe*, București, E.D.P.;
2. Carauș, D.; Lungu, V., (2008), *Ședințe cu părinții- eficiente și antrenante*, Chișinău, Ed. Arc;
3. Cury, A., (2005), *Părinți străluciți, profesori fascinanți*, București, Ed. For You;
4. Florea, N. A.; Surlea, C. F., (2009), *Școala și consilierea părinților*; Craiova, Ed. Arves;
5. Ginott, H. (2006), *Între părinte și copil*, București, Ed. Humanitas;
6. Niculescu, R. M., (2000), *Formarea formatorilor*, București, Ed. All Educational;
7. Nolte, D. L.; Harris, R., (2008), *Copiii învață ceea ce trăiesc*, București, Ed. Humanitas;
8. Paloș, R.; Sava, S.; Ungureanu, D., (2007), *Educația adulților*, Iași, Polirom

EXCURSIA- MODALITATE DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

Prof . înv. primar: Stenciulaș Loredana

Liceul Teoretic „Nicolae Jiga”

Loc. Tinca, Jud Bihor

Termenul de educație nonformală cuprinde „ totalitatea influențelor educative ce se derulează înafara clasei(activități extra-para-perișcolare) sau prin intermediul unor activități opționale sau facultative,, (Cucoș, 1996, p.35).

Educația nonformală are valențe formative chiar dacă este mai puțin formalizată sau neformalizată în comparație cu educația formală.

Ea se poate realiza sub forma unor vizite, excursii, manifestări științifice, culturale.

În cadrul unei excursii organizate cu ocazia zilei de 1 Decembrie, la Peștera Ursilor, din localitatea Chișcau, județul Bihor, am urmărit unul dintre obiectivele excursiei și anume: integrarea și incluziunea elevilor din clasa mea.

În cele ce urmează am să prezint pe scurt aceasta excursie minunată:

În ziua de 1 decembrie am pornit într-o excursie minunată, copii și părinți împreună.

În jurul orei 8 dimineața autocarul a ajuns în Tinca, în fața școlii noastre. Trupa de copii împreună cu părinții, stăteau și așteptau să poată urca. Cu toții am fost plăcut impresionați de frumosul și luxosul (4 stele) autocar .În ciuda faptului că vremea era geroasă și cu polei, am pornit către prima noastră destinație – Peștera Urșilor.

Distrația și buna dispoziție au pus stăpânire pe toți cei din autocar, elevii începând să cânte sub îndrumarea mea. Spre surpriza noastră și câțiva părinți ni s-au alăturat și au fredonat colinde împreună cu copiii lor. După aproximativ 2 ore de mers încet – ca nu cumva să derapeze – autocarul a ajuns la Chișcău, respectiv la Peștera Urșilor. Era foarte frig – ceață și chiciură – totul era alb în jurul nostru. Soarele apărea din când în când, reușind să străpungă ceața densă.

În peșteră am fost ghidați de un domn deosebit de documentat și cu un simț al umorului foarte dezvoltat. Copiii au primit răspuns la toate întrebările adresate ghidului. Ghidul a prezentat

copiilor peștera ca și cum ar fi fost o lume imaginară de basm, în care stalactitele și stalacmitele erau piticii, Albă-ca Zăpada, apăreau o balenă și rachete, Moș Crăciun și altele.

Spre surprinderea noastră înăuntru în peșteră era mai cald cu aproximativ 10 grade Celsius, față de aerul de afară. Ghidul ne-a mai oferit informații despre scheletul ursului de peșteră. La ieșirea din peșteră copiii și-au cumpărat souveniruri – ursuleți de jucărie, pietricele.

Al doilea obiectiv al excursiei noastre a fost Muzeul Flutur – situat tot în satul Chișcău, unde, noi adulții ne-am putut întoarce zeci de ani în trecut, iar copiii au rămas surprinși de obiectele vechi – mașini vechi, mașini de scris, steaguri vechi, sală de clasă, obiecte țărănești din casă etc.

Am rămas impresionați de colecția de ceramică folosită în gospodăriile țărănești din zonă, de ornamentele țărănești, de atelierul de olar, de războiul de țesut, de sculele pentru cizmar, de uneltele pentru minerit, de mașina de cusut din lemn etc.

A fost cea mai frumoasă parte a excursiei, atât copiii cât și părinții lor intrând în lumea țărănească de altădată, cu așa multă curiozitate. Părinții le explicau copiilor – era o oră de istorie adevărată, susținută chiar de părinți. După ce am vizitat muzeul, ne-am continuat excursia. Am ajuns în satul Finiș, unde urma să mergem prin pădure, pe jos, până la cetatea Finiș.

A existat totuși și o dezamăgire - nu am putut urca pe munte, spre cetatea Finiș, fiind periculos, drumul era abrupt și cu frunze cu chiciură, care alunecau - dar am făcut o plimbare, ocolind muntele, peisajul a fost magnific; am observat vegetația montană și am respirat din aerul proaspăt.

Pentru mine, învățătoarea clasei, excursia a fost foarte educativă, scurtă ca traseu, dar am reușit să urmăresc toate obiectivele propuse, inclusiv incluziunea școlară a elevilor și starea de bine a acestora.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Constantin Cucoș, Pedagogia, Editura Poliron, Iași, 1996

PENTRU UN PARTENERIAT EFICIENT ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

Prof. Tinică Maricela – Paula

Școala Gimnazială „Ion Murgeanu”

Loc. Zorleni, Jud. Vaslui

Reușita școlară, etichetată ca *randament școlar*, este variabila complexă care exprimă adaptabilitatea elevului la sarcinile școlare. Activitatea școlară se prezintă ca o interacțiune complexă a mai multor factori. Astfel reușita sau nereușita elevilor poate fi explicată prin modul în care acești factori sunt implicați în organizarea și desfășurarea activităților școlare.

Acești factori pot fi clasificați în:

- * factori interni (biologici, psihologici);
- * factori externi (sociali, pedagogici).

Factorii sociali se referă la mediul psiho-socio-cultural, familial și grupul de prieteni al copilului.

Pornind de la cadrul cel mai general al condițiilor externe, trebuie menționată însemnătatea pe care o are mediul familial, natura influențelor acestuia pentru întreaga dezvoltare a copilului. Este cunoscut astfel că unele familii oferă mediul cultural favorabil dezvoltării copilului, în timp ce altele prezintă o situație precară sub raport material, cultural și un nivel scăzut al aspirațiilor, cu efecte negative asupra proceselor de mobilizare și motivare a elevilor pentru activitatea de învățare.

Influența factorilor familiali are un rol mai important în primele trepte ale școlarității. Elevul provenit dintr-un mediu familial favorizant beneficiază chiar de la începutul școlarității de un *capital cultural* identic sau foarte apropiat cu cultura vehiculată de școală, ceea ce îi va asigura succesul școlar și ulterior cel profesional.

Colaborarea reală dintre școală și familie, mai ales în cazul elevilor slabi la învățătură, poate fi un factor favorizant al învingerii de către elev a dificultăților sale școlare. Relațiile interpersonale destinse, atmosfera emoțională și psiho-socială calmă și degajată a mediului familial și școlar își pune amprenta asupra imaginii de sine, asupra trebuințelor eului, dorinței de autodepășire a elevului, care influențează neîndoiește succesul său școlar.

Școala și familia reprezintă două instituții fundamentale în viața unui individ și joacă roluri cruciale în dezvoltarea sa. Relația dintre școală și familie este esențială pentru succesul și bunăstarea copilului.

Parteneriatul școală-familie este o colaborare esențială pentru asigurarea succesului școlar și dezvoltarea socio-emoțională adecvată a elevilor. Această relație implică angajamentul reciproc al cadrelor didactice și al părinților în sprijinirea procesului educațional. Prin implicarea lor activă, părinții pot influența semnificativ performanțele școlare și atitudinea față de învățare a copiilor.

Iată câteva aspecte cheie ale unui parteneriat eficient între școală și familie:

* *Colaborarea dintre școală și familie* – Stabilirea unui parteneriat între profesori și părinți pentru a sprijini elevii în învățare și crearea unui mediu în care părinții se simt confortabil să discute cu profesorii și să împărtășească informații despre copii;

* *Comunicare deschisă* – Menținerea unei comunicări deschise și constante (față în față, mesaje text, platforme online, e-mail) între profesori și părinți pentru a discuta despre progresele, provocările și strategiile de îmbunătățire a performanțelor elevilor și despre proiecte specifice sau evenimente importante;

* *Ședințe cu părinții și evenimente educaționale* – Organizarea periodică a ședințelor cu părinții pentru a discuta despre progresul elevilor, nevoile și așteptările legate de educația copilului, strategiile de predare-învățare-evaluare, curriculum și obiectivele școlii și desfășurarea de evenimente educaționale la școală, unde părinții pot participa și interacționa cu profesorii și personalul școlii;

* *Participarea la activități școlare* – Implicarea părinților în activități extracurriculare (serbări, expoziții, concursuri, prezentări, proiecte, excursii, evenimente sportive) și proiecte de voluntariat sau în consilii de părinți pentru a contribui la viața școlară;

* *Implicarea în luarea deciziilor școlare* – Implicarea părinților în procesul de luare a deciziilor la nivel școlar (participarea în consilii consultative sau grupuri de lucru, sondaje de opinie) și consultarea acestora în privința schimbărilor semnificative din cadrul școlii pentru îmbunătățirea procesului educațional;

* *Formarea continuă a părinților* – Organizarea de workshop-uri și sesiuni de formare pentru părinți (despre metodele de predare, tehnici de învățare și gestionarea stresului și sprijinul emoțional al copiilor) și furnizarea de resurse educaționale și materiale informative pentru părinți, astfel încât aceștia să poată sprijini în mod eficient învățarea copiilor acasă;

* *Stimularea dezvoltării abilităților socio-emoționale a elevilor* – Promovarea unui climat școlar pozitiv și sigur, care să susțină dezvoltarea socială și emoțională a copiilor (săli de clasă atrăgătoare, diversitate, incluziune, învățare personalizată, mentorat, colaborare, spirit de echipă, orientare și consiliere) și sugerarea activităților educaționale pe care părinții le pot face acasă cu copiii;

* *Feedback și evaluare reciprocă* – Furnizarea de feedback regulat și constructiv între profesori și părinți cu privire la metodele de predare-învățare-evaluare, managementul clasei, progresul și comportamentul elevilor;

* *Respect reciproc* – Atât școala, cât și familia trebuie să se respecte reciproc în rolurile lor distincte, recunoscând contribuțiile fiecăreia la dezvoltarea copilului.

Relația dintre școală și familie poate întâmpina diverse obstacole, iar acestea pot varia în funcție de diferitele situații și contexte:

* *Comunicare deficitară* – Dificultățile care intervin în comunicarea dintre părinți și cadrele didactice pot afecta înțelegerea copilului și progresul său școlar, o comunicare deschisă și eficientă este esențială pentru a susține dezvoltarea elevului;

* *Diferențe culturale* – Diversele percepții culturale asupra educației pot crea tensiuni între școală și familie și în unele cazuri așteptările părinților pot diferi semnificativ de așteptările școlii, ceea ce poate duce la neînțelegeri;

* *Resurse financiare limitate* – Familiile cu resurse financiare limitate pot întâmpina dificultăți în a oferi copiilor acces la resurse educaționale suplimentare, cum ar fi materialele școlare, excursii școlare sau activități extracurriculare;

* *Lipsa implicării părinților* – Părinții pot întâmpina dificultăți în a se implica activ în educația copiilor lor din diverse motive, cum ar fi programul de lucru aglomerat sau lipsa de informații despre importanța implicării lor în procesul educațional;

* *Diferențe de abordare în educație* – Uneori, părinții și profesorii pot avea abordări diferite în ceea ce privește metodele de predare, gestionarea comportamentului și evaluarea performanțelor elevilor și aceste discrepanțe pot crea tensiuni în relația dintre școală și familie;

* *Probleme de sănătate sau sociale* – Familiile care se confruntă cu probleme de sănătate sau sociale pot avea dificultăți în a-și susține copiii în educație (aceste probleme pot include sărăcie, probleme de sănătate mintală sau instabilitate familială);

* *Necesități speciale ale elevilor* – Copiii cu nevoi educaționale speciale pot necesita o atenție și sprijin suplimentar, iar comunicarea și colaborarea între școală și familie sunt esențiale pentru a se asigura că acești elevi primesc serviciile și resursele necesare.

Pentru a depăși aceste obstacole, este important ca școala și familia să lucreze împreună într-un mod colaborativ și deschis. Comunicarea transparentă și înțelegerea reciprocă pot contribui la construirea unei relații solide în beneficiul elevului.

Motivarea copiilor pentru a învăța este o provocare importantă, iar implicarea părinților poate avea un impact semnificativ în acest sens.

Iată câteva strategii pe care părinții le pot utiliza pentru a-și motiva copiii să învețe:

* *Stabilirea obiectivelor împreună* – Implicarea copilului în stabilirea unor obiective realiste și realizabile adaptate nivelului de vârstă și abilităților lui, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung;

* *Recompense și recunoaștere* – Recompense sau recunoaștere pozitivă atunci când copilul atinge sau depășește obiectivele stabilite, fie că este vorba de un sistem de puncte, mici recompense materiale sau simpla apreciere verbală, feedback-ul pozitiv îi poate motiva pe copii;

* *Legătura dintre învățare și pasiuni* – Copilul trebuie să fie ajutat să-și descopere și să-și urmeze pasiunile, iar prin stabilirea unei conexiuni între materiile școlare și interesele personale ale copilului poate crește motivația pentru învățare;

* *Promovarea valorilor și atitudinilor pozitive față de educație* – Prin transmiterea copiilor a importanței educației și a unei atitudini pozitive față de învățare părinții pot fi modele pozitive, arătând interes și implicare în învățare (perseverență, responsabilitate, respect), iar demonstrarea entuziasmului pentru descoperirea de lucruri noi poate inspira copilul să facă la fel;

* *Implicarea în învățare* – Monitorizarea temelor și a progresului școlar al copiilor, implicarea activă în activități de învățare suplimentare și oferirea de sprijin în rezolvarea temelor;

* *Folosirea metodelor de învățare interactive* – Implementarea metodelor de învățare interactive și creative, precum jocurile educaționale, experimentele sau proiectele facilitează învățarea printr-un mediu stimulant și distractiv;

* *Încurajarea dezvoltării abilităților socio-emoționale* – Stimularea dezvoltării abilităților socio-emoționale prin promovarea interacțiunii pozitive cu ceilalți, oferirea de suport în rezolvarea conflictelor și atunci când copilul întâmpină dificultăți în învățare, dezvoltarea empatiei și încurajarea lui să identifice soluții și să abordeze provocările cu încredere;

* *Implicarea în activități educaționale suplimentare* – Încurajarea copilului să participe la activități extracurriculare (cluburi, ateliere, excursii) care îi stimulează interesul pentru învățare și care să îi ofere ocazia să-și dezvolte abilități și cunoștințe noi;

* *Comunicarea deschisă și ascultarea activă* – Ascultarea preocupărilor și opiniilor copilului cu privire la școală și învățare, oferirea unui suport emoțional constant, încurajarea acestuia să-și exprime sentimentele, recunoașterea eforturilor și a realizărilor poate sprijini motivația;

* *Crearea unui program stabil și echilibrat* – Dezvoltarea abilităților de autodisciplină și responsabilitate în gestionarea timpului și a sarcinilor școlare, evitarea suprasolicitării și gestionarea timpului în mod responsabil printr-un program echilibrat între școală, odihnă și timp liber;

* *Folosirea responsabilă a tehnologiei în scopuri educaționale* – Supravegherea și gestionarea timpului petrecut de copii în fața dispozitivelor electronice, utilizarea tehnologiei în învățare (aplicații educaționale, platforme online și resurse digitale potrivite pentru vârsta copilului).

Prin adoptarea acestor strategii și adaptarea lor la nevoile și preferințele individuale ale copiilor, părinții pot juca un rol semnificativ în stimularea motivației pentru învățare. Este foarte importantă încurajarea unei atitudini pozitive față de învățare, transformând astfel procesul educațional într-o experiență plăcută și captivantă.

Un elev care manifestă motivație și angajament în procesul de învățare are șanse mari să devină un adult proactiv, perseverent și orientat către atingerea obiectivelor. Această idee subliniază importanța motivației în dezvoltarea individului și sugerează că atitudinile și comportamentele cultivate în perioada școlară pot influența ulterior succesul și abordarea vieții de către acel individ în etapele ulterioare ale vieții.

Propria experiență de viață (părinte și profesor) mi-a demonstrat că, prin implicarea activă și pozitivă a părinților în viața școlară a copiilor, se creează un mediu propice pentru succesul lor pe termen lung.

MEREU ALĂTURI DE COPILUL MEU

Prof. înv. primar Pantazi Camelia

Prof. înv. primar Ion Ramona

Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Jud.Brăila

„**Mereu alături de copilul meu**” e gândul ziditor al fiecărui părinte care conștientizează ce înseamnă implicarea totală în dezvoltarea propriului copil. Începând din frageda copilărie, părinții caută să ofere micuților un mediu familial stabil, armonios, să stabilească reguli prin care să se genereze o disciplină autentică copilului și să îi contureze o educație (cei șapte ani de acasă), ce va constitui fundamentul educației ce urmează a se face la școală. Dacă vor fi copii care au probleme acasă, dacă vor fi părinți dezinteresați față de școală, atunci respectivele probleme se vor reflecta și în procesul de învățare, în rezultatele școlare pe care aceștia le vor obține.

Ca prim pas al implicării părinților în educația școlarului este sprijinul oferit de părinte pentru ca acesta să-și îndeplinească corespunzător și la timp sarcinile de elev. Am observat, încă de la clasa pregătitoare, faptul că acei școlari care și-au simțit părinții umăr la umăr, au căpătat mai multă încredere în ei, au fost încântați pentru că părinții lor pot și știu să îi sfătuiască, au înregistrat rapid progrese importante.

Ținând cont de această reacție a copiilor, ne-am propus să stabilim și să abordăm o paletă largă de activități, considerate a fi exemple de bune practici, astfel încât acestea să stimuleze implicarea tuturor părinților în educația copiilor:

Activități organizate la clasă/ ateliere de lucru – participarea părintelui alături de copil;

- ✓ Implicarea părinților în activități extrașcolare cuprinse în grafice bine stabilite;
- ✓ Solicitarea de idei de activități extrașcolare pe care părinții să le propună, în felul acesta ei simțindu-se utili, conștientizând că rolul lor este determinant în devenirea propriului copil;
- ✓ Întâlniri individuale/ discuții personalizate;
- ✓ Întâlniri de grup (cu activități provocatoare: Spargerea gheții, Brainstorming, Scaunul autorului, Testimoniale la finalul întâlnirilor cu părinții);
- ✓ Informări scrise oferite părinților pentru a le aduce la cunoștință stadiul realizărilor înregistrate de

copil (accentuând aspectele pozitive și amintind aspectele asupra cărora părinții ar trebui să mai intervină)

- ✓ Diverse activități de voluntariat

În perspectiva imediat următoare, pentru a întări rolul părintelui în viața micului școlar, vom avea în vedere să:

- ✓ Pregătim spații special amenajate pentru întâlnirile cu părinții (o sală a părinților), în felul acesta

oferind, discuțiilor purtate, o oarecare intimitate, iar părinților oportunitatea de a veni la școală (chiar cu o programare prealabilă) pentru a împărtăși din experiența personală dobândită alături de copil, pentru a solicita sprijin la problemele întâmpinate sau pentru a se întâlni cu anumiți specialiști care se pliază pe nevoile fiecăruia (medic, psiholog, asistenți sociali, polițisti, cadre didactice ale școlii);

- ✓ Organizarea unor schimburi de experiență cu părinții altor clase/ pe același nivel de studiu (clasele pregătitoare, întâi, a doua s.a.m.d.);
- ✓ Stabilirea unei zile pentru întâlniri cu profesioniști pe arii de interes (specialiști din domeniul artei, literaturii, științei, tehnicii, educației financiare etc.);
- ✓ Înființarea unor grupuri de sprijin, alcătuite din părinți care se oferă benevol, pentru a asigura siguranța în școală, pentru a imprima copiilor nevoia de a trăi sănătos, pentru sprijinirea derulării activităților extrașcolare, pentru a asigura buna funcționare a comitetului de părinți;
- ✓ Invitarea părinților la clasă pentru a observa ritmul de lucru și pentru a înțelege care sunt cerințele

prevăzute de programă, pentru a putea alege și ei metodele prin care să poată exersa acasă cu propriul copil (în caz de nevoie);

- ✓ Confecționarea și utilizarea unei cutii de corespondență (pentru primirea de mesaje din partea părinților).

Așadar există modalități diverse prin care părinții pot fi atrași spre a deveni parteneri reali, implicați considerabil în viața școlii. Succesul depinde de gestionarea acestora astfel încât părinții să manifeste interes pentru colaborarea cu școala, să simtă că experimentează relații interesante și de neuitat alături de copil, să conștientizeze că dețin rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil.

ANALIZA SWOT – IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVULUI

PUNCTE TARI	PUNCTE SLABE	AMENINȚĂRI	OPORTUNITĂȚI
<p>-Înțelegerea importanței colaborării cu școala</p> <p>-relațiile pozitive părinte-școală- elev favorizează un climat deschis, stimulat</p> <p>-implicarea continuă a părinților dă naștere unui parteneriat solid școală-familie</p> <p>-părinții găsesc, în cadrul școlii, sprijin din partea personalului didactic calificat</p> <p>-obținerea de rezultate pozitive în formarea și educarea copilului</p> <p>-prevenirea scăderii la învățătură,</p> <p>-întâmpinarea apariției unor comportamente nedorite</p> <p>-dezvoltarea încrederii copilului, creșterea stimei de sine, având un părinte activ în viața școlii</p> <p>-există posibilitatea consilierii părinților în cadrul instituției școlare în problemele pe care aceștia le</p>	<p>- dezinteresul unor părinți față de școală</p> <p>-existența unor familii monoparentale sau cu părinți plecați în străinătate</p> <p>-familii cu situație materială precară</p> <p>-absentarea repetată a părinților de la ședințe</p> <p>-lipsa de comunicare</p> <p>-părinți prea ocupați pentru a sacrifica timp pentru proprii copii</p> <p>- lipsa programelor – suport pentru părinții cu mai mulți copii în școală</p>	<p>-neasumarea rolului părintelui de colaborator al școlii</p> <p>-nivelul limitat de educație al unor părinți</p> <p>-obținerea de rezultate slabe la învățătură și purtare</p> <p>-creșterea abandonului școlar</p> <p>- creșterea gradului de indisciplină/ violență în școală</p> <p>- izolarea de către colegi, a copiilor cu probleme de comportament</p>	<p>-realizarea de parteneriate eficiente între școală și familie</p> <p>-creșterea ofertei educaționale (pe domenii de interes)</p> <p>-posibilitatea creșterii randamentului școlar</p> <p>-diversificarea activităților pentru elevi prin implicarea continuă a părinților</p> <p>-promovarea imaginii școlii în comunitate</p> <p>-eleborarea/ implementarea de mecanisme de responsabilizare a părinților</p> <p>-utilizarea mijloacelor TIC pentru o comunicare transparentă</p> <p>- promovarea voluntariatului în școală</p>

pot întâmpina -posibilitatea dezvoltării personale			
--	--	--	--

CONCLUZII

Dascălul, împreună cu părinții clasei, formând o echipă de lucru cu obiective comune, vor avea posibilitatea de a-și cunoaște mult mai bine copiii, vor putea interveni la timp și vor putea influența pozitiv dezvoltarea continuă a acestora atingând cu ușurință obiectivul comun: pregătirea copilului pentru viață.

Suportul parental rămâne sprijinul cu cea mai mare influență asupra dezvoltării fizice, intelectuale și psihice a copilului, asupra formării și dezvoltării personalității acestuia. Crescând continuu stima de sine, încrederea în sine, confortul psihic, ajutându-l să conștientizeze care este imaginea de sine, copilul va cunoaște acea evoluție prin care el, la rândul său, cu propriul potențial, poate contribui la formarea, dezvoltarea unei comunități sănătoase .

„ **MEREU ALĂTURI DE COPILUL MEU**” ar trebui să devină ideea - suport pentru orientarea continuă a fiecărui părinte care dorește să-și facă această meserie cum se cuvine.

BIBLIOGRAFIE

- ✓ Cernea Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în “ *Învățământul primar*” nr. 1, București, Editura Discipol, 2000;
- ✓ Crăciunescu Nedelea, Forme de activități extracurriculare desfășurate cu elevii ciclului primar, în „*Învățământul primar*” nr. 2, 3, București, Editura Discipol, 2000;
- ✓ Golu , P.(2001), Psihologia învățării și dezvoltării, Editura Humanitas, București
- ✓ Negovan , V.(2006), Introducere în psihologia educației, Editura Universitară, București

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

Prof. înv. primar Perianu Daniela

Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila

Într-o școală prietenoasă cu părinți, relațiile cu familiile elevilor ar trebui să depășească nivelul formal și oarecum firesc, creându-se și dezvoltându-se parteneriate active pe baza unor mecanisme, proceduri și tehnici funcționale.

Într-o școală prietenoasă:

- se derulează programe de educație a părinților care au în vedere depășirea unor modele culturale rigide și depășite promovate uneori de familie (desconsiderarea opiniei copilului, autoritate excesivă, independență scăzută, sprijin pe o perioadă îndelungată etc.) și responsabilizarea părinților pentru a susține activ direcțiile educației moderne care vizează libertatea de opțiune, participarea la decizii, gândirea critică, exprimarea opiniei, rezolvarea de probleme, drepturile și responsabilitățile copilului etc.;

- părinților li se creează oportunități de a participa în diferite forme la activitatea școlii și există o bună comunicare cu familiile elevilor; se vizează schimbarea ideilor, concepțiilor și abilităților parentale, precum și sprijinirea familiilor aflate în situații dificile;

- se încurajează exprimarea părerilor părinților în legătură cu modul în care funcționează școala și se acceptă poziția acestora de „prieteni critici” — persoane de încredere, cointeresate în actul de educație, care, din dorința de a ajuta și a asigura succesul școlii, semnalează problemele existente, discrepanța dintre intenții și acțiuni, oferind astfel șansa unei analize cuprinzătoare și a unui proiect de dezvoltare realist;

- managementul activităților cu familiile elevilor are la bază împărtășirea de către tot personalul școlii a unei viziuni comune privind relația cu părinții, al cărei cuvânt-cheie este parteneriatul, cu toate conotațiile și dimensiunile sale;

- delegarea responsabilităților și lucrul în echipă, comunicarea eficientă și împărtășirea experiențelor de succes sunt modalități prin care, într-o școală, cadrele didactice reușesc să devină prietene cu părinții.

Părinții pot fi implicați în viața școlii în diverse forme care variază după gradul de consultare și de participare la procesul decizional.

În foarte multe școli, participarea se oprește la nivelul organizării de întâlniri periodice (ședințe cu părinții, lectorate) în care părinții sunt doar informați în legătură cu anumite activități și realizări ale școlii.

În altele, gradul de implicare crește prin stabilirea și semnarea unor acorduri scrise, aplicarea de chestionare pentru a afla opiniile părinților în legătură cu modul în care funcționează școala. Cel mai important și dezirabil domeniu al participării părinților este însă consultarea lor la luarea unor decizii și nu doar anunțarea sau aprobarea formală a unor hotărâri luate deja de conducerea școlii. Acest lucru se face, de exemplu, prin participarea activă, și nu doar cu numele, în structurile de conducere ale școlii (de ex., Consiliul de administrație), înființarea în mod democratic a unui Consiliu reprezentativ al părinților funcțional și cu putere de decizie reală. Părinții ar trebui să participe la luarea deciziilor privind: bugetul, activitățile extrașcolare, organizarea evenimentelor școlare, regulile și regulamentele, probleme de sănătate și siguranță, conducerea și organizarea școlii în general, probleme de conduită și disciplină, curriculum la decizia școlii etc.

Accentul ar trebui pus pe dezbateră problemelor, nu doar pe informare.

Modalități prin care se realizează comunicarea cu părinții în școală: ședințe, întâlniri individuale, rapoarte de evaluare, consultații, convorbiri telefonice, corespondență pe e-mail, caiet de comunicări, întâlniri cu membri ai echipei manageriale, buletinul informativ al instituției etc.

Un buletin informativ care apare regulat (de ex., la interval de o lună) și este transmis elevilor, personalului școlii, părinților și altor membri ai comunității locale este o foarte bună modalitate de informare.

Odată cu dezvoltarea tehnologiilor informației și comunicării și dotarea școlilor cu rețele de calculatoare, este necesară utilizarea comunicării pe e-mail și în relațiile cu părinții pentru a transmite documente, anunțuri, mesaje referitoare la viața clasei/școlii etc.

Alte modalități de implicare a părinților în activitățile școlare:

- Publicarea unei mape informative care să conțină informații despre școală pentru uzul părinților; un astfel de material ar putea conține: textul de misiune a școlii, politicile școlii, oferta de curriculum la decizia școlii, programul de activități extraclasă, regulile școlii, necesarul de rechizite, descrierea uniforme școlii și a ținutei sportive, date referitoare la cadrele didactice, mecanisme de monitorizare și evaluare a progresului copiilor, mecanisme de comunicare cu părinții etc.

- Transmiterea unei scrisori de bun venit la început de an școlar de către fiecare învățător și diriginte în care se fac referiri la disciplinele ce vor fi studiate în anul școlar respectiv, modalitățile de evaluare, tema pentru acasă, profesorii clasei și se dau datele evenimentelor majore ale școlii.

- Organizarea în școală a unui Centru de resurse pentru părinți care să ofere cărți și materiale informative specifice: casete video, presă de profil, ambient pentru discuții și întâlniri etc.

- Amenajarea în holul școlii a unui panou al părinților pe care se pot afișa regulile școlii, buletinul informativ al școlii, opinii ale părinților etc.

- Realizarea unui site al școlii care să aibă rubrici de interes pentru părinți, inclusiv una de noutăți și o pagină a părinților.

- Introducerea unui caiet de comunicări pentru părinți prin care: se transmit aprecierile cadrelor didactice privind activitatea la clasă și în școală, comportamentul sau alte aspecte legate de elev; se solicită de către părinți ajutorul cadrelor didactice sau al conducerii școlii în rezolvarea unor probleme legate de copil; se transmit informații legate de activități/evenimente din viața clasei/școlii. Părinții au obligația să citească și să răspundă comunicărilor făcute prin caietele de comunicări.

Părinții au obligația să participe la ședințele care se organizează semestrial pentru fiecare clasă. Din păcate, în multe cazuri acest tip de întâlnire are o structură excesiv de formală și nu oferă oportunități pentru părinți să pună întrebări specifice sau să ridice probleme care îi preocupă.

De asemenea, de multe ori aceste întâlniri nu sunt atent pregătite și nu își ating scopul de a-i informa corect și complet pe părinți.

Modalități prin care să îmbunătățiți modul de organizare și derulare a acestor întâlniri astfel încât să constituie un prilej de cooperare școală - părinți în interesul copilului:

Înainte de ședință: fixați scopul și tematica ședinței care trebuie să fie unele cu caracter general. Problemele individuale ale copiilor nu trebuie discutate cu toți părinții, ci în cadrul unor întâlniri individuale, consultații etc.; pregătiți o agendă pe care o transmiteți părinților cu cel puțin o săptămână înainte de data ședinței – agenda trebuie să conțină data, ora, locul și punctele de discuție cu menționarea timpului alocat pentru fiecare punct; aranjați spațiul în care se va desfășura ședința astfel încât participanții să aibă contact vizual – de ex., scaune/ mobilier modular aranjat în cerc;

În timpul ședinței: încurajați părinții să pună întrebări care îi interesează; respectați agenda stabilită; fiți un bun moderator al întâlnirii.

După ședință: întocmiți un scurt proces verbal (minută) al întâlnirii pe care să îl transmiteți participanților pe mail / fotocopie;

Pe lângă ședințele semestriale, pot fi organizate și alte tipuri de întâlniri cu părinții/ familia, precum:

1. Întâlniri individuale de 10–15 minute organizate pentru părinții fiecărui copil din clasă / școală pentru discuții deschise despre aspecte mai delicate legate de copil.

2. Întâlnirea semestrială a părinților cu toți profesorii clasei – se organizează în sala de sport/ alt spațiu mare al școlii în care există o masă lungă la care stau toți profesorii, iar părinții trec pe la fiecare și vorbesc timp de 5 minute cu fiecare.

3. Întâlniri informale cu / între părinți: petreceri pentru sărbătorirea unor succese, organizarea unor excursii etc.; întâlniri informale de genul întâlnirea de la cafeaua de dimineața în care, timp de o jumătate de oră, directorul și un părinte pot schimba opinii despre școală la o ceașcă de cafea.

Aplicarea în mod regulat de chestionare prin care să aflați de la părinți opinii în legătură cu modul în care funcționează școala este o bună modalitate de a constata care este percepția asupra stării de fapt din școală și de a identifica eventuale disfuncționalități.

Părinții sunt o resursă foarte mare de informații și experiențe legate de meserii, carieră, relațiile cu alți oameni. Din păcate, această resursă este foarte rar utilizată de cadrele didactice, deși efortul de organizare este unul minim, în comparație cu impactul asupra copiilor care poate fi unul extrem de important, în special în ceea ce privește orientarea în carieră.

Utilizarea părinților ca persoane resursă se poate face prin:

1. Invitarea acestora în clasă sau în școală pentru a împărtăși din experiența meseriei / muncii lor sub forma unor prezentări sau a unor discuții panel urmate de întrebări din partea copiilor. Demersul poate fi unul care să devină un program specific al școlii, intitulat de exemplu, Zilele cariei/ Săptămâna carierei abordat interdisciplinar și cu activități de învățare și evaluare proiectate la nivel de ani de studiu/ nivel de clase.

2. Vizite la locul de muncă al părinților în cadrul cărora pentru câteva ore, părintele este un ghid pentru copii în descoperirea specificului unei anume meserii și a abilităților necesare pentru practicarea ei. Vizitele se pot corela cu teme/ conținuturi din curriculum, de exemplu – cum se fabrică pâinea, educație pentru sănătate etc.

Pentru a schimba puțin rolurile, pentru ca părinții și elevii să se înțeleagă mai bine, se poate face alegerea unei „zile a părinților”, când aceștia sunt pentru câteva ore, copii. Părinții aleg, împreună cu copiii, activitățile pe care le vor desfășura în ziua respectivă. Astfel, ei desenează, modelează, construiesc, realizează colaje etc. La sfârșit, părinții povestesc cum au lucrat împreună cu copiii și

ce impresii au. Copiii se simt mândri și fericiți arătând părinților cum se joacă și cum lucrează ei în școală.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Gardner Howard. (2006). Inteligențe multiple. Noi orizonturi. București: Editura Sigma.
- ✓ Marcus, Stroe. (coord.). (1999). Competența didactică (perspectiva psihologică), București: Editura ALL.
- ✓ Neacșu Ioan. (1999). Instruire și învățare. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- ✓ Păun, Emil. (2001). Școala, abordare sociopedagogică. Iași: Editura Polirom.
- ✓ Șchiopu Ursula, Verza Emil. (1997). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

STRATEGII, METODE ȘI DEMERSURI REUȘITE ÎN FORMAREA PĂRINȚILOR ÎN SPIRITUL COLABORĂRII ȘI A PARTENERIATELOR

Prof. înv. primar Petrescu Mirela

Prof. înv. primar Moise Carmen

Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila

”Părinții care le fac în permanență daruri copiilor lor sunt păstrați în amintire doar pentru un moment. Părinții care se preocupă să le dăruiască copiilor lor exemple și povestiri din viața lor, rămân de neuitat.” (Augusto Cury în [”Părinți străluciți, profesori fascinanți”](#))

A fi părinte este o provocare, o misiune care necesită o pregătire sistematică, demonstrând voință, perseverență, dragoste și, nu în ultimul rând, învățare permanentă. Ei sunt primii învățători ai copilului, educându-le și formându-le valori morale, culturale, religioase, patriotice, asigură copiilor norme de comportament, socializare, independență, spiritul de inițiativă etc. Din acest motiv părinții au nevoie de a-și forma un șir de competențe și abilități, asigurând copilului o educație bună și corectă. În acest context, **pedagogizarea părinților** devine o necesitate de mare importanță.

Prin **educarea părinților** se au în vedere acțiunile îndreptate spre exersarea funcției educative și spre dezvoltarea unor practici eficiente de comunicare și interacționare în familie. Aceste acțiuni conduc la:

- ✓ formarea unor abilități de comunicare cu copilul;
- ✓ cunoașterea propriului copil;
- ✓ înțelegerea comportamentului copilului;
- ✓ cunoașterea etapelor dezvoltării în timp a copilului;
- ✓ procesul de educație a copilului etc.

Implicarea părinților cu scopul de informare se poate realiza prin câteva modalități: *activ, pasiv, formal și informal*.

- ✓ **Implicarea activă**- Reprezintă sprijinirea activităților școlare și ajutorul la clasă oferit de părinți;

- ✓ **Implicarea pasivă** - se realizează prin diverse forme, inclusiv semnarea de către părinți a înștiințărilor primite de la școală sau asigurarea că elevii /copiii au toate cele necesare pentru școală, atunci când pleacă de acasă;
- ✓ **Implicarea formală** - este participarea părintelui la activitățile unui grup de lucru (comitet) din școală, la nivelul căruia se iau decizii care vizează școala, cum ar fi : asociația părinților, Consiliul de administrație, grup/grupuri de sprijin, grup de lucru constituit în instituție pentru realizarea unui anumit obiectiv etc;
- ✓ **Implicarea informală**-Are loc atunci când părintele vine la școală să discute despre progresele copilului său, participă la activitățile organizate în școală, activează ca voluntar etc.

Literatura de specialitate propune un șir de forme de lucru cu părinții care duc la pedagogizare a părinților. **Adunările de părinți**– sunt cel mai des organizate în incinta instituțiilor de învățământ. În cadrul lor părinții pot fi informați pe diferite teme. Tematica adunărilor poate fi stabilită de cadrul didactic sau poate fi formulată ținându-se cont de doleanțele și preferințele părinților.

O ședință cu părinții poate avea următoarea structură:

1. Activitatea de energizare (spargerea gheții);
2. Cercetarea subiectului propus;
3. Stabilirea unei strategii de lucru cu părinții;
4. Evaluarea.

Activitatea de energizare reprezintă un mijloc eficient de captare, motivare și implicare activă a părinților în dezbateră subiectelor preconizate. În cadrul acestei etape se pot realiza mai multe obiective:

- trezirea interesului pentru explorarea subiectului dat;
- stabilirea unui punct de plecare bazat pe cunoștințele proprii, achizițiile și experiențele anterioare;
- implicarea activă în cercetarea, dezbateră subiectului propus;
- crearea unui climat psihologic deschis spre comunicare.

Cercetarea subiectului propus – în cadrul acestei etape are loc cunoașterea informației noi (referitoare la subiectul propus spre discuție) și confruntarea celor cunoscute (din experiența vieții) cu ce au aflat nou.

Stabilirea unei strategii de lucru– în cadrul acestei etape se propun activități care antrenează părinții într-un proces de reflecție și de elaborare a unor pași concreți de eficientizare a procesului educațional.

În spiritul celor prezentate am realizat o întâlnire cu părinții cu tema

”Cadoul dorit = cadoul potrivit/meritat ?”

Obiectivele ședinței au fost:

- ✓ conștientizarea că fiecare dar oferit copilului lasă o amprentă (pozitivă sau negativă) asupra dezvoltării lui;
- ✓ determinarea a cât de utile sunt obiectivele-cadou ce se află în topul preferințelor la copii: telefonul mobil, calculatorul electronic, aparatul foto digital etc.;
- ✓ alcătuirea unei liste de obiecte indicate pentru copiii lor în funcție de necesitățile și de etapa de dezvoltare în care se află.

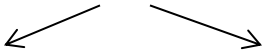
Momentele ședinței au fost:

1. Agenda de spargere a gheții „Cel mai drag cadou primit”
2. Analiza și completarea mesajului.
3. Utilitatea obiectelor ce se află în topul preferințelor copiilor.
4. Cel mai util cadou pentru copilul meu.
5. Autoevaluarea.
6. Discutarea problemelor de ordin intern.

Materialele folosite au fost: foi A 4, posterul cu mesaj, 4-5 postere, creioane colorate, pixuri, carioci.

Sedința a avut următoarea desfășurare

Nr.	Descrierea activităților	Timpul alocat	Materiale necesare
1.	<p>Activitate de energizare: „Cel mai drag cadou primit”</p> <p>Am repartizat părinților câte o foaie A4 și creioane colorate. I-am rugat să împartă foaia în trei părți egale, apoi pe partea din mijloc să-și scrie numele sau prenumele și să deseneze cel mai drag cadou primit de ei în copilărie.</p> <p>Lucrarea fiecărei persoane a putut fi vizibilă de către toți părinții. (Pentru asigurarea vizibilității este suficient de a aranja mesele în cerc sau în semicerc.)</p>	<p>3-5 min.</p> <p>pentru confecționare și desen</p> <p>10-15 min.</p> <p>pentru prezentare și</p>	<p>Foi A 4</p> <p>carioci sau creioane</p>

	<p>În cadrul prezentărilor, părinții:</p> <ul style="list-style-type: none"> - au presupus cine i-a oferit doamnei sau domnului X obiectul desenat și de ce ea sau el îl consideră cel mai drag cadou din anii copilăriei; - au mărturisit de ce și-au dorit anume acest cadou; - au reflectat ce impact a avut acest cadou în formarea și dezvoltarea lor. 	discuții	
2.	<p>Mesajul</p> <p>S-a desfășurat următorul exercițiu:</p> <p style="text-align: center;">O seară bună tuturor!</p> <p>Suntem în pragul Crăciunului.</p> <p>Toată lumea îl așteaptă cu drag pentru</p> <div style="text-align: center;">  <p>A primi A oferi</p> <p>_____ _____</p> </div> <p>Cel mai bun cadou pe care îl poți oferi cuiva este</p> <hr/> <p>Ce cadou îți dorești copii noștri:</p> <p>1. _____ 2. _____ 3. _____</p> <p>Se va discuta pe marginea următoarelor subiecte:</p> <ul style="list-style-type: none"> - De ce toată lumea așteaptă cu mare nerăbdarea sosirea sărbătorilor de iarnă? - Ce putem primi de sărbători? - Ce oferim? De ce facem acest lucru? - Ce înseamnă un cadou bun pentru dvs.? Pentru copii? - De ce Richard Moss consideră că cel mai bun cadou pe care îl putem oferi este „întreaga noastră atenție” 	10-15 minute pentru completare și discuții	Posterul cu mesaj, carioci

dorințele copilului:

„Eu sunt copilul. Tu ții în mână destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.” (Child`s Appeal)

BIBLIOGRAFIE

- ✓ 1. Băran-Pescaru A. *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*. București, Ed. Aramis, 2004
- ✓ 2. Ionescu M., Negreanu E. *Educația în familie: Repere și practici actuale*. București, Ed. Cartea universitară, 2006
- ✓ 3. Lungu, V., Carăuș, D. *Ședințele cu părinții- eficiente și antrenante*, Chișinău, Ed. Ar

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN VIAȚA ELEVILOR

prof. înv. primar Stanciu Nicoleta

prof. înv. primar Dumitriade Carmen

Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila

„Un copil este ca o sămânță de floare...Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă... Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” (Irina Petrea)

Familia este prima colectivitate care își pune amprenta pe caracterul omului, cea dintâi școală ce pune temelii viitoarei personalități. Primele valori sociale sunt transmise copilului de către familie înainte ca acesta să beneficieze de educația instituționalizată.

Educația, sub toate formele ei, trebuie să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Ea este cea care desăvârșește ființa umană și pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Acum, mai mult ca niciodată, se simte nevoia unui parteneriat educațional în favoarea creșterii și educării adecvate a copiilor, deoarece, de modul în care îi vom crește și îi vom învăța să se adapteze la schimbările permanente din ziua de azi, dar și de mâine, așa vom asigura și continuitatea culturii și civilizației noastre umane.

Educația nu înseamnă numai pregătire școlară, ea este eficientă atunci când plasează copilul în centrul ei, ca parte activă și motivată la propria ei devenire.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Studiile, dar și realitatea însăși, confirmă tot mai mult importanța familiei ca nucleu al vieții sociale, în dezvoltarea individuală și integrarea sa socială.

Unii părinți văd școala ca pe un „laborator” în care copilul este supus unor „operații” științifice; alții văd școala ca pe o instituție publică, ce are ca sarcină să aibă grijă de copii pentru câteva ore, iar numai un procent scăzut fac aproape orice pentru ca al lor copil să primească cea mai bună educație.

Reflectând la cele spuse mai sus, ne punem întrebări de felul:

- Care este rolul școlii în educația copilului?
- Care este cea mai potrivită atitudine a unui părinte față de școală?
- Cât de mult ar trebui să se implice părinții în relația cu școala?

Să nu uităm că familia este cea dintâi școală a copilului, iar contribuția pe care o aduce la educarea acestuia poate favoriza sau dimpotrivă poate frâna acțiunea educativă a școlii. De aceea între școală și familie trebuie să existe o relație permanentă, familia având un rol important în acțiunea de învățare a copilului prin susținerea, lărgirea și adâncirea acțiunilor educative ale școlii, iar școala se sprijină neîncetat pe experiența de viață a copilului dobândită în familie și în alte împrejurări ale vieții sale.

Unitatea de acțiune a școlii și a familiei este o cerință de bază pentru buna educare a copiilor. Între sarcinile pe care le pune școala în fața copiilor și cele pe care le pune familia trebuie să existe consecvență și unitate. Rolul conducător în educarea elevilor îl are școala, iar familia trebuie să sprijine permanent activitatea educativă a școlii.

Toți părinții care se respectă și își respectă copiii trebuie să apeleze la colaborarea cu școala, să caute să cunoască tot mai bine atmosfera muncii din școală și să încerce să o prelungească în familie.

Pentru a preveni apariția unei manifestări de dezinteres din partea familiei față de școală, se impune intensificarea eforturilor din partea cadrelor didactice pentru a-i atrage pe părinți în procesul complex al educației. Această muncă este dificilă și depinde foarte mult de puterea de convingere, de tactul pedagogic, de integritatea și competența lor profesională.

Momentul cheie a începerii acțiunii comune școală- familie este venirea copilului în clasa întâi. Prima zi de școală a elevului de clasa întâi constituie un moment deosebit de important pentru viitoarele relații între învățător și părinți, prin crearea unei atmosfere de bună dispoziție, prin aranjarea deosebită a clasei, prin modul cum își poate atrage simpatia părinților și a copiilor. El trebuie să cunoască bine mediul familial educativ al elevului pentru că, în deplină unitate cu părinții, să îi îndrume cu răbdare și siguranță pașii micului elev. Este foarte important ca învățătorul, să fie prietenul părinților, să-și iubească elevii și să le dirijeze pașii spre cunoaștere cu dibăcie și pricepere.

Mediul școlar oferă copilului un cadru social bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți:

- îi crează posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui, îl familiarizează cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;

- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- îi oferă condiții pentru a-și exprima nemulțumirile, părerile, îngrijorările;
- îi oferă prilejul să cunoască învățătorul și învățătorul părinții;
- să se cunoască între ei și să acționeze în spirit de echipă;

Totodată ncepe și colaborarea cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, al dezvoltării fizice, intelectuale, morale și estetice, al formării deprinderilor și priceperilor de muncă, igienică-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală.

Părinții trebuie să știe că perioada de adaptare, de trecere a copilului de la atmosfera de grădiniță la cea de școală nu se petrece la fel pentru fiecare copil: unii pășesc firesc pe noua treaptă, unii cu sfială și curiozitate, iar alții cu spaimă. Cea care are un rol determinant în realizarea echilibrului între copil și școală, între copil- copil și chiar între copil și învățător este familia.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. De aceea modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copilului privind formarea concepției lui despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Pentru dezvoltarea generală a personalității copilului, de o importanță cu totul excepțională s-a dovedit a fi interacțiunea și comunicarea membrilor familiei. Atunci când există atitudini și climate familiale structurate deficitar, o consecință imediată este înscrierea copilului pe căi sinuoase ale dezvoltării sale psihice și morale și implicit adoptarea de către aceștia a unor comportamente inadecvate în relațiile cu cei din jur, precum și în atitudinea sa față de sine însuși.

Agresivitatea copilului, izolarea, minciuna, furtul pot fi determinate de aceeași cauză și anume atitudinea reprimatoare, tiranică a părinților sau dimpotrivă cea permisivă, liberală. Ceea ce va diferi, va fi modul în care se vor reflecta în conștiința copilului aceste atitudini deficitare din partea părinților, fapt care va determina un mod propriu de reacție din partea acestuia. Astfel, unii copii vor reacționa prin instabilitate, impulsivitate, atitudini revendicative, iar alții prin manifestări egocentrice, izolare, inconsecvență, posesivitate.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie s-au putut identifica mai multe tipuri de părinți:

- unii care înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative;
- alții care nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative sau și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante ale copiilor, ar fi determinate de factori străini sau necunoscuți familiei.

Uneori comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate pot avea efecte negative asupra copiilor din cauza neadecvării lor la particularitățile de vârstă și individuale, la sistemul de cerințe adresate copiilor etc.

Severitatea exagerată, manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul, își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Ei impun copiilor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale.

Familia trebuie să înțeleagă că un copil nu este un televizor, o jucărie care poate fi reparată atunci când se strică. Copilul are un suflet care trebuie dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor. Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească. Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce frustrările zilnice asupra copiilor. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului.

Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur.

Familia trebuie să aibă disciplina ei. Părinții nu trebuie să-și pedepsească copiii fără să le arate adevăratele motive. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și înțelegere. Există părinți care azi permit copilului ceva, mâine interzic cu desăvârșire acel „ceva”, sau,

și mai grav, o măsură luată de un părinte este contrazisă de celălalt părinte. Părinții trebuie să-și supravegheze copiii de la distanță, înlăturând, dacă este nevoie, prietenii nefaste.

Ei trebuie să răspundă, fără a se enerva la toate întrebările puse de copil. Elevii se confruntă uneori și cu diverse tipuri de violență. Abuzul copilului în familie îi distrage încrederea în sine și îi diminuează sentimentul că poate avea o contribuție pozitivă în societate. Totul începe cu neglijența părinților care nu dau atenție nevoilor și modului de comportare a copiilor.

Copiii pun în practică ce văd la televizor, în jurul lor și în familie: violența, neglijența, dezinteresul, răzbunarea.

Un alt factor frecvent este dezbinarea familiei copilului sau potențialele scandaluri provocate de alcool, droguri etc.

Marea problemă a școlii de azi este disciplina, lipsa educației familiale, lipsa minimumului de moralitate.

Cu părere de rău, trebuie să spun că se constată în ultima vreme o depărtare a familiei de școală, o scădere a interesului părinților pentru rezultatele școlare. Părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor dar, în același timp nu mai au răbdare să le acorde atenție. Acest lucru se constituie într-un semnal de alarmă care m-a determinat să aflu care sunt adevăratele cauze ale acestui fenomen încât să pot remedia măcar o parte dintre ele. Se impune o reconsiderare a relației familie-școală. Aceasta nu trebuie redusă la simpla informare a părinților, asupra rezultatelor la învățătură. Școala trebuie să convingă familia ca ea să devină un participant activ în procesul de instruire și educare. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (un comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine, prietenie) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Bibliografie:

- * * * – Educație pentru comunicare - Ed. CCD „I.Gh.Dumitrașcu Badea, Buzău, 2006
- Cucoș, Constantin – Psihopedagogie – Ed Polirom, Iașă, 1998
- Vrajmaș, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților – Ed. Aramis, București, 2002

ȘCOALA ȘI FAMILIA-PARTENERI ÎN DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE

Prof. învă. primar Scară Adelina- Elena
Prof. învă. primar Băjenaru Carmen-Mihaela
Școala Gimnazială “Ion Băncilă”, Brăila

Familia e scena principală din viața copilului, e nucleul social în care, până la o anumită vârstă, se reflectă întreaga viață socială. Cercetările demonstrează că în ce privește reușita școlară a copilului, o mare parte se datorează tipului de familie, nivelului de instrucție, interesului familiei pentru școală, statusului social.

Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărați piloni ai educației. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente pe care, de regulă, acesta le imită cu fidelitate. Acum și aici se pun bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală, dar se face și trecerea spre înfăptuirea unor reprezentări, noțiuni, valori morale, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de el însuși, față de ceilalți și față de societatea în care se afirmă.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște mai bine în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

E important să implicăm părinții în activitățile noastre zilnice, la clasă. Unii sunt mai receptivi, alții mai puțin. Pot fi realizate activități în echipă: părinte -copil. Fără ajutorul părinților multe activități nu ar avea loc.

Cu fiecare serie de copii, în clasa pregătitoare sărbătorim primele 100 de zile din viața de școlar. Pe parcursul anului numărăm zilnic zilele de școală, iar atunci când se împlinesc 100 dăm o petrecere pentru a marca evenimentul.

Încă de la începutul anului li se prezintă părinților în ce constă această sărbătoare. În afara activităților specifice acelei zile, elevii, pe parcursul anului trebuie să pregătească o colecție din 100 de

obiecte. Aceștia așteaptă nerăbdători momentul și se pregătesc intens, realizând niște colecții minunate, ce pot fi prezentate de către copii în echipă cu părinții. În ziua petrecerii ne strângem cu mic cu mare în sala de clasă și se desfășoară activități atractive și interesante. Fără ajutorul și implicarea părinților, activitatea nu ar fi atât de frumoasă. În acea zi pe lângă activitățile de comunicare în limba română și matematică, executăm și diverse sarcini amuzante, iar la sfârșit ne delectăm cu un tort delicios.

Pe parcursul anilor părinții ne sunt mereu un sprijin, fiind un real sprijin în orice demers, iar valorile și atitudinile insuflate copiilor regăsindu-se în comportamentul acestora.

Când sărbătoarea celor 100 de zile de școală este în preajma zilei de 1 Martie, pe lângă activitățile de matematică și limba română, se poate discuta și despre importanța mărțișorului. Acest obiect micuț legat cu două fire împletite, înnodate, alb și roșu, semnifică lupta vieții asupra morții, a sănătății împotriva bolii. De asemenea mărțișorul este considerat un talisman al norocului, al bunăstării și al prețuirii. Mărțișorul este considerat și un simbol al primăverii, al revenirii la viață a naturii și a tot ce o înconjoară. Mărțișorul este purtat la vedere timp de aproximativ două săptămâni sau toată luna martie, pentru că aduce optimism și credință.

Li se povestesc copiilor și câteva legende despre mărțișor, despre Baba Dochia care ar fi tors firul de mărțișor în timp ce urca cu oile la munte și le-am prezentat și câteva obiceiuri și tradiții de mărțișor.

La finalul activităților copiii realizează mămicilor mărțișoare, iar acestea îi răsplătesc cu pupici, îmbrățișări și un tort delicios.

Această activitate este și un mod de apropiere între părinți și copii, dar și între părinți și cadrul didactic.

Părinții trebuie să vadă în învățător un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care o are.





BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., 1997– Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București;
2. Vrasmas Ecaterina Adina, 2002 – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis;
3. Internet: Tradiții, obiceiuri și superstiții.



RELAȚIA PARINTE-COPIL ÎN DINAMICA EDUCAȚIONALĂ

Prof. înv. primar Ion Violeta

Școala Gimnazială “Ion Creangă”, Brăila

De-alungul timpului, cercetătorii din domeniul educației au fost interesați de identificarea factorilor implicați în mod direct în susținerea și îmbunătățirea actului pedagogic și, implicit, în obținerea de rezultate satisfăcătoare atât la nivel de sistem cât și la nivel de individ.

Au fost cercetate, pe rând:

- trăsăturile profesorilor de succes,
- importanța dotării cu materiale satisfăcătoare,
- influența politicilor potrivite la nivel de sistem,
- puterea de determinare a unui management strategic de succes,
- impactul programelor îmbunătățite,
- atracția ofertelor educaționale mult diversificate.

Ipostaza activității părinților în relație cu școala este analizată, evaluată folosind termenii de parteneri și beneficiari.

Calitatea de beneficiar, recunoscută de **Legea educației naționale** prin art 79, alin (2), oferă părinților o dimensiune reglatoare. Această calitate este susținută de „*principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia*” afirmată în aceeași Lege. Ea se materializează în așteptările, cererile pe care le au părinții de la sistemul de învățământ din România.

Calitatea de partener în actul educativ, susținută de „*principiul participării și responsabilității părinților*”, art. 3, alin (p) echilibrează balanța, oferindu-i părintelui, pe lângă dimensiunea reglatoare, și dimensiunea de susținător, prin implicare activă și responsabilă în actul pedagogic.

Potrivit unui studiu efectuat în anul 2016 la Universitățile North Carolina State, Brigham Young și California, Statele Unite, **implicarea părinților în viața copiilor este cea care dictează, în final, rezultatele academice**, și nu renumele școlii sau al profesorilor de la clasă, respectiv modul de predare a lecțiilor.

“Descoperirile noastre le atrag atenția părinților asupra rolului important pe care îl au și pe care nu ar trebui să îl neglijeze. Să investească timp în copiii lor, să le verifice temele, să se implice în activitățile școlare și să îi facă să înțeleagă importanța școlii”², explică unul din autorii studiului.

După părerea mea, cultivarea unor relații de parteneriat efectiv între grădiniță, școală și familie, în sprijinul educației și creșterii copilului constituie cheia succesului viitor în adaptarea și integrarea școlară. Relațiile de colaborare dintre părinți și unitatea de învățământ pe care o frecventează copiii lor constituie primul pas către o educație deschisă, flexibilă și dinamică a personalității copilului. O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală.

Ce așteaptă școala de la părinți? Stabilirea unei legături optime școală-familie, educarea părinților, sunt deziderate în care școala investește încă de la prima interacțiune cu părinții elevilor claselor primare. Școala valorizează părinții implicați în viața educațională a copiilor lor, părinții-parteneri, permanent atenți la nevoile copiilor, care știu să comunice eficient, să disciplineze pozitiv, să monitorizeze îndeaproape comportamentul și dezvoltarea copilului.

Toate aceste aspecte pot duce la instalarea stării de bine, prin respectarea celor trei nevoi psihologice fundamentale ale copiilor, conform teoriei autodeterminării (nevoia de conectare, nevoia de competență, nevoia de control).

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Antonescu, G. (1973), *Dezvoltarea copilului*, ed. Daci, Cluj-Napoca
2. Chombart L. ., (1972) *Educația și familia*, București, E.D.P,
3. FILIPESCU, I.P. (1996), *Tratat de dreptul familiei*, Ed. All, București,
4. Popescu Neveanu, P., (1977), *Curs de psihologie generală*, București
5. Păun, E., (1972) *Cunoașterea copilului*, București, E.D.P.

² <http://www.telegraph.co.uk/>



STRADA ȘCOLILOR, NR.15, BRĂILA